

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡΕΒ΄

Παρασκευή 9 Ιουλίου 2010

ΘΕΜΑΤΑ

Α. ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

1. Επικύρωση Πρακτικών, σελ. 10001
2. Άδεια απουσίας του Βουλευτή κ. Δ. Αβραμόπουλου, σελ. 9986
3. Ειδική Ημερήσια Διάταξη:
Συζήτηση προ Ημερησίας Διατάξεως με πρωτοβουλία της Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αλέκας Παπαρήγα, σε επίπεδο Αρχηγών Κομμάτων, με θέμα τις αλλαγές που πλήττουν τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα των νέων, το δικαίωμα στη μόρφωση, στον πολιτισμό, στον αθλητισμό και στον ελεύθερο χρόνο τους, σελ. 9971
4. Ανακοινώνεται ότι ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Φίλιππος Πετσάλνικος υπέβαλε πρόταση «για την τροποποίηση διατάξεων του Κανονισμού της Βουλής (Μέρος Κοινοβουλευτικό και Μέρος Βæ), σελ. 9978
5. Η Ειδική Μόνιμη Επιτροπή Κοινοβουλευτικής Δεοντολογίας καταθέτει τις Εκθέσεις της στις αιτήσεις της εισαγγελικής αρχής για τη χορήγηση άδειας άσκησης ποινικής δίωξης κατά Βουλευτών, σελ. 9995

Β. ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ανακοίνωση του δελτίου επικαίρων ερωτήσεων της Δευτέρας 12 Ιουλίου 2010, σελ. 9971

Γ. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

1. Κατάθεση σχεδίων νόμων:
 - α. Οι Υπουργοί Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, Οικονομικών, Εξωτερικών, Εθνικής Άμυνας, Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας, κατέθεσαν σχέδιο νόμου: «Κύρωση της Συμφωνίας Συνεργασίας για ένα Παγκόσμιο Σύστημα Δορυφορικής Πλοήγησης (GNSS) πολιτικής χρήσης μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών-μελών της και του Βασιλείου του Μαρόκου», σελ. 9986
 - β. Οι Υπουργοί Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Εσωτερικών, Αποκέντρωσης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Οικονομικών, Εθνικής Άμυνας, Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και Προστασίας του Πολίτη κατέθεσαν σχέδιο νόμου: «Αναβάθμιση του Εθνικού Συστήματος Υγείας και λοιπές διατάξεις του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης», σελ. 9995
2. Κατάθεση Εκθέσεων Διарκών Επιτροπών:
 - α. Η Διарκής Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων καταθέτει την Έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: «Μεταρρύθμιση Ασφαλιστικού Συστήματος του Δημοσίου και συναφείς διατάξεις», σελ. 9995
 - β. Η Διарκής Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου καταθέτει την Έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας: «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», σελ. 9995

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

Επί της Ειδικής Ημερησίας Διάταξης:

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ Α.,	σελ. 9986, 9988, 9989
ΖΗΣΗ Ρ.,	σελ. 9989
ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ Α.,	σελ. 9999
ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ Γ.,	σελ. 9981, 9982, 9996
ΛΟΒΕΡΔΟΣ Α.,	σελ. 9985, 9989, 9998
ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ Γ.,	σελ. 9971, 9990, 9992, 9999, 10000, 10001
ΠΑΠΑΡΗΓΑ Α.,	σελ. 9975, 9993
ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ Α.,	σελ. 9988
ΣΑΜΑΡΑΣ Α.,	σελ. 9978, 9995
ΤΣΙΠΡΑΣ Α.,	σελ. 9983, 9984, 9985, 9986, 9997, 9998, 9999

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

ΙΓ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Α'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡΕΒ'

Παρασκευή 9 Ιουλίου 2010

Αθήνα, σήμερα στις 9 Ιουλίου 2010, ημέρα Παρασκευή και ώρα 10.52' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Προέδρου αυτής κ. **ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΥ**.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα το δελτίο επικαίρων ερωτήσεων της Δευτέρας 12 Ιουλίου 2010.

Α. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Πρώτου Κύκλου (Άρθρο 130 παράγραφος 4 του Κανονισμού της Βουλής)

1.- Η με αριθμό 1017/5-7-2010 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Παντελή Οικονόμου προς τον Υπουργό Οικονομικών, σχετικά με το διορισμό νέας διοίκησης στον ΟΤΕ κ.λπ..

2.- Η με αριθμό 1032/6-7-2010 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Αναστασίου Νεράντζη προς τον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, σχετικά με τη λειτουργία του μικροβιολογικού τμήματος του ΙΚΑ Αμφιάλης – Κερατσινίου κ.λπ..

3.- Η με αριθμό 1035/6-7-2010 επίκαιρη ερώτηση της Ε' Αντιπροέδρου της Βουλής και Βουλευτού του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Βέρας Νικολαΐδου προς την Υπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, σχετικά με την επίλυση των προβλημάτων λειτουργίας και των εργαζομένων στο Νοσοκομείο Νίκαιας κ.λπ..

4.- Η με αριθμό 1033/6-7-2010 επίκαιρη ερώτηση του ΣΤ' Αντιπροέδρου της Βουλής και Βουλευτή του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Βαΐση Αποστολάτου προς την Υπουργό Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής, σχετικά με τη λήψη μέτρων για την αντιπυρική προστασία της Χώρας μας κ.λπ..

Β. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Δεύτερου Κύκλου (Άρθρο 130 παράγραφος 4 του Κανονισμού της Βουλής)

1.- Η με αριθμό 1018/5-7-2010 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Πυθαγόρα Βαρδίκου προς την Υπουργό Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας, σχετικά με την ακτοπλοϊκή σύνδεση του Νομού Σάμου με τον Πειραιά κ.λπ..

2.- Η με αριθμό 1030/6-7-2010 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Αθανασίου Νάκου προς τον Υπουργό Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, σχετικά με τη διακοπή των εργασιών στην περιφερειακή οδό του Βόλου κ.λπ..

3.- Η με αριθμό 1036/6-7-2010 επίκαιρη ερώτηση της Βουλευτού του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Λιάνας Κανέλλη προς την Υπουργό Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, σχετικά με τα προβλήματα του Εκπαιδευτικού-Επιστη-

μονικού προσωπικού των Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (ΤΕΙ) κ.λπ..

4.- Η με αριθμό 1034/6-7-2010 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Ιωάννη Κοραντή προς τον Υπουργό Εξωτερικών, σχετικά με τον ορισμό της Ελληνικής Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης κ.λπ..

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην

ΕΙΔΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΗΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Συζήτηση προ ημερησίας διατάξεως σύμφωνα με το άρθρο 143 του Κανονισμού της Βουλής, με πρωτοβουλία της Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αλέκας Παπαρήγα, σε επίπεδο Αρχηγών Κομμάτων, με θέμα τις αλλαγές που πλήττουν τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα των νέων, το δικαίωμα στη μόρφωση, στον πολιτισμό, στον αθλητισμό και στον ελεύθερο χρόνο τους.

Σύμφωνα με το άρθρο 143 παράγραφος 4 του Κανονισμού της Βουλής η διάρκεια της агόρευσης του Πρωθυπουργού είναι είκοσι πέντε λεπτά της ώρας, της Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αλέκας Παπαρήγα, με πρωτοβουλία της οποίας πραγματοποιείται η σημερινή συζήτηση, επίσης είκοσι πέντε λεπτά της ώρας, των Προέδρων των άλλων Κοινοβουλευτικών Ομάδων είκοσι λεπτά της ώρας και των Υπουργών δέκα λεπτά της ώρας. Δικαίωμα δευτερολογίας έχουν για δεκαπέντε λεπτά της ώρας ο Πρωθυπουργός και για δέκα λεπτά της ώρας οι Πρόεδροι των Κοινοβουλευτικών Ομάδων και οι Υπουργοί.

Στη συζήτηση συμμετέχουν έως δύο Υπουργοί. Ο Πρωθυπουργός μπορεί να τριτολογήσει για πέντε λεπτά της ώρας. Ο χρόνος ομιλίας του Υπουργού που παρεμβαίνει στο στάδιο των κυρίων αγορεύσεων ή των δευτερολογιών, πριν ολοκληρωθούν οι αγορεύσεις ή οι δευτερολογίες των Προέδρων των Κοινοβουλευτικών Ομάδων, περιορίζεται στο ήμισυ του χρόνου που δικαιούται.

Ο Πρόεδρος της Κυβέρνησης κ. Γεώργιος Παπανδρέου έχει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εδώ και δέκα μήνες καταβάλλουμε μία τεράστια προσπάθεια για την αναδόμηση της χώρας. Όλοι οι Έλληνες γνωρίζουν πολύ καλά την κατάσταση στην οποία βρέθηκε η Ελλάδα, τους κινδύνους που αυτή η Κυβέρνηση κλήθηκε να διαχειριστεί. Δεν διστάσαμε ούτε στιγμή να κάνουμε αυτό που χρειάζεται, για να σώσουμε την Ελ-

λάδα από τη χρεοκοπία. Να μπορέσουμε να πείσουμε και τους εταίρους, ότι η Ελλάδα είναι ικανή να βάλει τάξη στο χάος και την ανομία, αλλά και να εξασφαλίσουμε και την αναγκαία χρηματοδότηση της χώρας μας. Να προστατεύσουμε εν τέλει τους πολίτες, τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους, αλλά και τους ανέργους, από το ενδεχόμενο η Ελλάδα να μπει σε μία βαθιά, παρατεταμένη ύφεση για δεκαετίες. Και να καταφέρουμε, ως κοινωνία και ως οικονομία, να πατήσουμε γερά στα πόδια μας, να δημιουργήσουμε μία καλύτερη χώρα, μια πιο δίκαιη κοινωνία, ένα αξιόπιστο κράτος και ένα πραγματικό κράτος πρόνοιας.

Κάνουμε τα πάντα, για να αλλάξουμε για πάντα την Ελλάδα. Και ένας από τους κυριότερους λόγους, για τον οποίο καταβάλλουμε αυτή την υπεράνθρωπη και γρήγορη προσπάθεια αλλαγής, φεύγει από τα στενά όρια του σήμερα. Είναι υποχρέωσή μας, της δικής μας γενιάς, να παραδώσουμε στη νέα γενιά και στις γενιές των Ελλήνων που έρχονται, μία Ελλάδα απαλλαγμένη από βάρη, με τα οποία εμείς τη φορτώσαμε. Βάρη, που δεν έχουμε δικαίωμα να κληροδοτήσουμε στις νέες γενιές. Γι' αυτό και καλωσορίζω την πρόταση του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας για τη σημερινή συζήτηση, για το θέμα της νέας γενιάς, τα προβλήματα που αντιμετωπίζει και την προοπτική της. Είναι πράγματι, από τα σημαντικότερα ζητήματα της κοινωνίας.

Για να μείνει η κοινωνία μας ζωντανή, δημιουργική και εύρωστη χρειάζεται μια δημιουργική νέα γενιά, που δεν εξαρτάται από κανέναν, και που οδηγεί η ίδια την κοινωνία στο μέλλον. Γι' αυτό, αντίθετα με τη λογική, που είτε υπονοείται είτε επιτάσσει μία πατερναλιστική προστασία προς τους νέους, θα ήθελα να μιλήσω για τους νέους και τις νέες, επισημαίνοντας αυτό που εμείς χρειάζεται να εξασφαλίσουμε, που δεν είναι ούτε η προστασία ούτε το χάιδεμα των αυτιών, αλλά το αντίθετο, αυτό το οποίο κι εμείς πρεσβεύουμε. Αυτό που απαιτούν και αυτό που χρειαζόμαστε, είναι μία νέα γενιά χειραφετημένη, ελεύθερη, κριτικά σκεπτόμενη, δημιουργική, να παίρνει πρωτοβουλίες, να είναι αυτή η οποία αντιμετωπίζει, ανατρέπει και αλλάζει τη χώρα μας. Έχει τη προσόντα, τις σπουδές, το κέφι, για να χτυπήσει την αδιαφάνεια, την αναξιοκρατία, την ανομία, τις σπατάλες, τις πελατειακές πρακτικές. Είναι αυτή, που θα είναι και πρέπει να είναι φορέας αλλαγών.

Επιμένω ότι τελειώνει το πελατειακό κράτος. Και έχει μεγάλη σημασία για τη νέα γενιά. Γιατί δεν υπονομεύει μόνο το πολιτικό μας σύστημα. Παράγει ακόμη και έναν πολιτισμό, που ευνουχίζει τις δημιουργικές δυνάμεις και της νέας γενιάς, αλλά και ολόκληρου του Ελληνισμού. Σημαίνει πολλά αυτό το πελατειακό σύστημα. Σημαίνει κατ' αρχήν υποτέλεια, σημαίνει εξάρτηση, σημαίνει χειραγώγηση, σημαίνει λατρεία της εξουσίας αντί της αξίας, σημαίνει ο πολίτης να μαθαίνει να ψάχνει για το μέσο, για κάθε πρόβλημά του, αντί για τη λύση του προβλήματος. Σημαίνει ένας δήμαρχος, να ψάχνει τον πάτρωνά του στο Υπουργείο Εσωτερικών και στην Κυβέρνηση. Ένας νέος, να μαθαίνει να προοδεύει μόνο μέσω του λεγόμενου «κονέ», όπως οι ίδιοι οι νέοι λένε, κάποιον στην εξουσία, δηλαδή, δημόσια ή ιδιωτική. Ο φοιτητής, να χρειάζεται ως προστάτη μία φοιτητική παράταξη, ο εργαζόμενος, έναν προστάτη συνδικαλιστή. Να μαθαίνει ο νέος ότι όλη την ενέργειά του πρέπει να την σπαταλάει στο να πιάσει την «καλή» με την εξουσία, την όποια εξουσία. Να υποτάσσεται σε αυτήν, να συναλλάσσεται με αυτή, να εξαρτάται από αυτή, να γίνεται αυτή αυτοσκοπός, και ο ίδιος ο νέος να χάνει την αξία του.

Αυτή η αντίληψη διαπερνά την πολιτική, αλλά και το σύνολο του δημόσιου βίου της χώρας, όπου ο Υπουργός παραδοσιακά ασχολούταν με το βόλεμα των ψηφοφόρων. Πρόσφατο παράδειγμα, που έγινε κανόνας βέβαια τα τελευταία χρόνια βεβαίως, η «ΑΓΡΟΓΗ». Δυστυχώς, όμως, αυτή είναι μια παράδοση που ξεκινά από την εποχή μετά την ελληνική επανάσταση, όταν το ελληνικό κράτος ήταν για πολλούς ένα εύκολο πλιάτσικο, σε κάθε έναν που μπορούσε να έχει πρόσβαση στην εξουσία.

Και αυτή η λογική είχε και άλλες συνέπειες. Για τον πολίτη, σήμαινε «η ζωή μου-ο θάνατός σου», ποιος έχει την καλύτερη πρόσβαση στην πίτα της εξουσίας. Και αυτό το «στοίχημα» κατακερματίζει την κοινωνία, κατακερματίζει τη συλλογική έκφραση και την έκφραση των συλλογικών συμφερόντων. Αντί να δημιουργούμε για να μεγαλώσει, να αναπτυχθεί η χώρα, τρωγό-

μαστε στο μοίρασμα της εξουσίας για την καρέκλα.

Η «βαλκανοποίηση» της κοινωνίας μας, δεν ήταν διαφορετική και από τη «βαλκανοποίηση» της περιοχής μας, όπου η κάθε χώρα έψαχνε τον ισχυρότερο προστάτη για να προωθήσει τα συμφέροντά της. Αυτή η αντίληψη είχε συνέπειες ακόμα και στην αντίληψή μας για την εξωτερική πολιτική, που χαρακτηριζόταν από το ποιον προστάτη θα έχουμε, τους Γάλλους, τους Άγγλους, τους Γερμανούς, τους Ρώσους, τους Δυτικούς, τους Σοβιετικούς και με ευκολία όλα τα καλά και κάθε κακό ήταν απόρροια των πατρώνων μας. Ήταν η ευκολία να μην αναλαμβάνουμε ποτέ ευθύνες για το δικό μας μέλλον, για το μέλλον της χώρας μας. Κάποιοι άλλοι είναι «οι βάρβαροι», που φταίνε -οι κακοί Βουλευτές, οι Υπουργοί, οι μεγάλες δυνάμεις. Ο καθένας μας, όμως, ποτέ να μην αναλαμβάνει τις πραγματικές του ευθύνες.

Εν τέλει, η πελατειακή λογική σημαίνει απλά κάθε προσπάθεια να βολευτόμε προσωρινά, ή να μην ξεβολετούμε. Και αυτό βοηθούσε εκείνους που πάντα είχαν ισχύ, πάντα είχαν μέσο για το μοίρασμα κάποιων προνομίων και όχι για την εξασφάλιση δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Ακόμα χειρότερα, όμως, δημιουργούσε την ψευδαίσθηση ότι μπορούμε να επιβιώσουμε εσάει με δάνειες δυνάμεις, αυτές του εκάστοτε πάτρωνά μας, του προστάτη μας, του μέσου μας. Και με δάνειες δυνάμεις, νομοτελειακά, η πορεία μας θα είναι πορεία εξάρτησης, πορεία επιτηρήσεων, πορεία κηδεμονίας. Από τον ψηφοφόρο που γίνεται πελάτης ενός συστήματος που τον ευνουχίζει, μέχρι και την ίδια τη χώρα, που βρίσκεται σήμερα υπό μια άτυπη κηδεμονία και επιτήρηση.

Κυρίες και κύριοι, αυτό το σύστημα πολιτικής απέτυχε. Και το μνημόνιο είναι η ταφόπλακα, η βαριά ταφόπλακα αυτής της αντίληψης και πρακτικής. Αν θέλουμε μία χώρα με το κεφάλι ψηλά, με δική της ισχυρή φωνή και παρουσία, με οικονομία ανταγωνιστική, βιώσιμη, χωρίς εξαρτήσεις, χωρίς δουλείες στους δανειστές μας, ή σε οποιονδήποτε εταίρο, απαιτείται επιτέλους να αναπτύξουμε τις δικές μας δυνάμεις. Απαιτείται να δημιουργήσουμε το πολιτικό σύστημα, αλλά και τον πολιτικό πολιτισμό, που αναδεικνύει ό,τι καλύτερο έχουμε, ο καθένας μέσα μας, αλλά και συλλογικά, ως κοινωνία.

«Η Ελλάδα στους Έλληνες», το σύνθημα που συγκλόνιζε, έχει και αυτό τη βαθύτερη διάστασή του. Να αναπτύξουμε τα συνδετικά μας πλεονεκτήματα, να επενδύσουμε στο δικό μας ανθρωπινό δυναμικό. Να σεβαστούμε την αξία μας μέσα από την αξιοκρατία, να στηρίξουμε την πρωτοβουλία και την επιτυχία κάθε Έλληνα και Ελληνίδας. Να χειροκροτήσουμε την καινοτομία, τη δημιουργία, την επιχειρηματικότητα, να δουλέψουμε ως σύνολο και όχι απλώς ως ανταγωνιστικές μονάδες.

Και όταν μιλώ για επιχειρηματικότητα, μην παρεξηγούμαι, δεν την ταυτίζω μόνο με το άνοιγμα ή με το ρίσκο του ανοίγματος μιας επιχείρησης. Την ταυτίζω με τη δημιουργικότητα και συλλογικότητα του ελληνισμού, που σε δύσκολες στιγμές, ξέρετε να πλάθει, ξέρετε να δημιουργεί. Και το θέμα δεν είναι ότι του λείπουν τα χρήματα. Κι αυτό το βλέπουμε είτε στο μύθο του πολυμήχανου Οδυσσέα, από την εποχή του Ομήρου είτε στην υπέροχη συλλογική δημιουργία των Αμπελακίων, είτε στην παράδοση της Ικαρίας, που ακόμα και οι μαρξιστές θεωρούσαν ουτοπία, είτε στο Σύνταγμα του Βουνού, μέχρι και στην καινοτομία των νέων σήμερα. Το γιατρό που σέβεται τον ασθενή, τον εκπαιδευτικό που σέβεται το μαθητή, το δημόσιο υπάλληλο που αγαπά τη δουλειά του, τον πολίτη. Και αυτό δεν κοστίζει ούτε ένα ευρώ.

Προχθές, είδα δύο νέους που βραβεύτηκαν για ένα λογισμικό, το οποίο επιτρέπει στον επισκέπτη να ξεναγείται μέσα στα δικά μας πολιτιστικά μνημεία, μέσα από το κινητό τηλέφωνο.

Τα πελατειακά φαινόμενα κατερχόν στερούσαν από τους νέους να αναπνεύσουν, να ονειρευτούν, να πιστέψουν στις δικές τους δυνάμεις, ότι μπορεί να δημιουργήσουν και να τα καταφέρουν. Αυτά είναι τα φαινόμενα που σπάμε τώρα με ριζικές τομές, από τις προσλήψεις και προαγωγές στο δημόσιο, ως το πώς λειτουργεί το φορολογικό σύστημα και κατά πόσο ανέχεται την κομπίνα, την παραοικονομία και τη φοροδιαφυγή. Από τη ριζική αλλαγή του πολιτικού συστήματος, έως το σπάσιμο της γραφειοκρατικής δομής του κράτους και την πλήρη διαφάνεια στις αποφάσεις που λαμβάνουν τα Υπουργεία.

Αυτή η αλλαγή, βεβαίως απαιτεί μια μικρή επανάσταση. Δεν είναι απλώς δομική, είναι και πολιτιστική, είναι αλλαγή και σε αντιλήψεις και για μένα, για μας, πρωτοπόρα σ' αυτήν την επανάσταση θα είναι η σημερινή νέα γενιά. Δεν μπορεί να μην είναι. Δεν μπορεί να μην είναι, εάν βεβαίως αναλάβει τις ευθύνες της, εάν δεν μείνει απαθής, εάν δεν αποφασίσει τη φυγή, εάν δεν αποφασίσει την εγκατάλειψη, εάν δεν απογοητευτεί, εάν δεν θεωρεί ότι με τη βία μπορεί να αλλάξει τα πράγματα -διότι η βία, απλώς φέρνει βία και είναι η άλλη πλευρά της απάθειας και της εγκατάλειψης.

Γι' αυτό, καλώ σήμερα τη νεολαία: Ελάτε να αλλάξουμε την Ελλάδα. Πάρτε τη δική σας τύχη στα χέρια σας, πάρτε την τύχη της Ελλάδας στα χέρια σας και ελάτε να ανατρέψουμε μαζί τα κακώς κείμενα, για να δημιουργήσουμε μια πιο δίκαιη, πιο ισχυρή, πιο ανταγωνιστική Ελλάδα.

Εμείς έχουμε ήδη δρομολογήσει ιστορικές τομές, που καμμία κυβέρνηση δεν τόλμησε στο παρελθόν. Τομές, που αλλάζουν τις βάσεις και βάζουν νέες, για να χτίσουμε μια νέα Ελλάδα, πραγματικής ευνομίας, ίσων ευκαιριών και δημιουργίας. Είναι η πιο πολύτιμη υπηρεσία που μπορούμε να προσφέρουμε στους νέους, και σήμερα, και στις μελλοντικές γενιές. Να πιστέψουν στη χώρα τους, να είναι περήφανοι γι' αυτή και για τις δυνατότητές τους. Να γνωρίζουν οι νέοι, ότι θα μεγαλώσουν, θα δουλέψουν και θα δημιουργήσουν, σ' ένα περιβάλλον που τους σέβεται, που τους δίνει ευκαιρίες, ώστε να μπορούν και να βρουν το δικό τους, και την ανάπτυξη, και την επιτυχία, που εξαρτάται από τη δική τους προσπάθεια, το δικό τους ταλέντο και που κανείς δεν μπορεί να καταχραστεί αυτό το δικαίωμά τους, παρακάμπτοντάς τους με ρουσφέτια, υπόγειες διαδρομές, αφανείς συναλλαγές, αυθαιρεσίες και αδιαφανείς πράξεις.

Αυτή είναι η επανάσταση που έχουμε ξεκινήσει και είναι πραγματική. Θα την πετύχουμε, κυρίως με τη ζωντανή συμμετοχή των νέων, ώστε να πάψουν να ζουν με το παράδοξο. Γιατί είναι παράδοξο, η σημερινή γενιά να είναι η πιο μορφωμένη γενιά στην ιστορία της χώρας μας, η γενιά με τις περισσότερες παραστάσεις και γνώσεις, η γενιά που έχει ταξιδέψει περισσότερο από κάθε προηγούμενη και έχει μια πολύ πιο πλήρη εικόνα για τον κόσμο, τα πράγματα και τις προκλήσεις, με τα περισσότερα προσόντα και δεξιότητες, με τη μεγαλύτερη εξωστρέφεια από προηγούμενες γενιές, και, όμως, να είναι η γενιά που αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να ζήσει χειρότερα από κάθε προηγούμενη. Οι σημερινοί εικοσάρηδες και τριαντάρηδες ζουν και τον φόβο και την ανασφάλεια, για το αν θα μπορέσουν να κάνουν πραγματικότητα τα όνειρά τους, αν θα μπορέσουν να εξασφαλίσουν μια αξιοπρεπή ζωή.

Τα ξέρουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τι αντιμετωπίζει σήμερα η νέα γενιά, ποιά είναι τα προβλήματά της. Ανεργία. Θερίζει εδώ και χρόνια. Κυρίως, όμως, η ανεργία ανάμεσα στους πτυχιούχους, που πολλές φορές είναι και αδικαιολόγητη. Είναι αδικαιολόγητο να λέμε ότι παράγουμε ως χώρα περισσότερους πτυχιούχους, από όσους χρειάζεται η οικονομία μας. Διότι δεν είναι ακριβώς έτσι. Είναι ένας μύθος, που μας βολεύει.

Η Ελλάδα παράγει περίπου όσους πτυχιούχους παράγει κάθε ευρωπαϊκή χώρα. Μάλιστα, σε σχέση με χώρες όπως είναι η Γαλλία και η Φιλανδία, τα ποσοστά των πτυχιούχων στην Ελλάδα είναι μικρότερα. Η ανεργία όμως είναι πολύ μεγαλύτερη στη χώρα μας και είναι χιλιάδες οι νέοι και οι νέες που φύγουν στο εξωτερικό, αναζητώντας δουλειά, την οποία μάλιστα συνήθως βρίσκουν, στερώντας την ίδια ώρα από την Ελλάδα το πιο ικανό, το πιο δημιουργικό, το πιο ανοιχτόμυαλο ανθρώπινο δυναμικό.

Δεν έχουμε λοιπόν στη χώρα μας πρόβλημα υπερβολικής προσφοράς μορφωμένων, καταρτισμένων, πτυχιούχων νέων. Έχουμε πρόβλημα ζήτησης, έχουμε πρόβλημα εκπαιδευτικού συστήματος, που δεν συμβαδίζει με τις πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας, του πολιτισμού μας, των συγκριτικών μας οικονομικών και παραγωγικών πλεονεκτημάτων, αλλά ακόμα και της περιφερειακής ανάπτυξης.

Αφήσαμε εδώ και χρόνια την οικονομία μας να παρακμάζει, με ένα συγκεκριμένο μοντέλο κατανάλωσης, αγοράζοντας ξένα προϊόντα, χωρίς να παράγουμε ελληνικά και ανταγωνιστικά δικά μας προϊόντα. Επιτρέψαμε να μην επεκτείνεται η οικονομία μας

και σε νέους τομείς, που θα δημιουργούσαν ζήτηση και καινοτόμες πρωτοβουλίες για νέους εργαζόμενους, με εξειδίκευση και προσόντα.

Δεν μας κάνει πια, αυτό το αντιπαραγωγικό, παρασιτικό αναπτυξιακό μοντέλο, που οδήγησε την Ελλάδα στο σημερινό αδιέξοδο. Γι' αυτό και επίκεντρο της επόμενης, μεγάλης μας αλλαγής, δεν μπορεί παρά να είναι το εκπαιδευτικό μας σύστημα. Και προεκλογικά, η αλλαγή του εκπαιδευτικού μας συστήματος ήταν μία από τις βασικές μας δεσμεύσεις.

Εδώ και δεκαετίες, μείναμε στάσιμοι ως χώρα, προσφέροντας στους μαθητές, όχι σύγχρονες μεθόδους μάθησης, αλλά μεθόδους και περιεχόμενο διδασκαλίας με βάση την αποστήθιση, που αντιστοιχούσαν σε μια άλλη εποχή. Γι' αυτό, χρειάζονται αλλαγές, με νέες αντιλήψεις, ώστε οι νέοι να είναι στην αιχμή της παγκόσμιας γνώσης και να εκμεταλλευθούν τις νέες, τεράστιες δυνατότητες που προσφέρονται, είτε στο διαδίκτυο είτε αλλού.

Είναι η ώρα, λοιπόν, να σπάσουμε αυτές τις αντιλήψεις, γιατί εμείς θεωρούμε ότι το Πανεπιστήμιο, τα ΤΕΙ μας, μπορούν και πρέπει να συνδεθούν με την περιφερειακή ανάπτυξη. Γιατί να μην βγάζουμε τα καλύτερα στον κόσμο μεσογειακά αγροτικά προϊόντα; Γιατί να μην παρέχουμε τις καλύτερες ξενοδοχειακές υπηρεσίες, να είμαστε πρωτοπόροι -όπως παραδείγματος χάρη η Ελβετία- με την ελληνική μας φιλοξενία, από το «μάνατζμεντ», μέχρι την ψυχαγωγία και την ελληνική διατροφή; Να είμαστε πρωτοπόροι στα ΑΕΙ και ΤΕΙ ώστε τις πόλεις που χτίζουμε να τις χτίζουμε ανθρώπινα, «πράσινα», ενεργειακά, με χαμηλή κατανάλωση, με ταυτότητα και ιδιαίτερα με ταυτότητα ελληνική.

Γιατί να μην είμαστε πρωτοπόροι στις ναυτιλιακές σπουδές, ώστε η Ελλάδα να γίνει διεθνές κέντρο ναυτιλιακής εκπαίδευσης; Είναι δύσκολο να το φανταστούμε αυτό; Όταν εμείς, οι Έλληνες, είμαστε η πρώτη δύναμη ναυτιλίας στον κόσμο;

Γιατί να μην είμαστε πρωτοπόροι στις κοινωνικές σπουδές, όταν εμείς συμβολίζουμε τη χώρα όπου γεννήθηκε η Δημοκρατία; Δεν αρκεί να ξιφουλκούμε κατά του μνημονίου, ή να δημαγωγούμε εναντίον των «βαρβάρων», διότι ξέρουμε, και ο ίδιος ξέρω, κυρία Παπαρήγα, τι σημαίνουν οι άγριες διαθέσεις των διεθνών αγορών. Τις έζησα. Τις έζησα αυτούς τους μήνες και ξέρω τις αναγκαίες ανατροπές σ' αυτό το διεθνές σύστημα. Και εμείς, ως σοσιαλιστές, αυτά έχουμε προτείνει -πολύ συγκεκριμένες ανατροπές.

Αλλά τώρα, είμαστε εδώ, στην Ελλάδα. Γιατί η Ελλάδα να είναι ο αδύναμος κρίκος της κρίσης; Γιατί η Ελλάδα να είναι ευάλωτη; Γιατί να εξαγάσουμε πολίτες, αντί να εξαγάσουμε προϊόντα; Γιατί να εξαγάσουμε φοιτητές, αντί να εξαγάμουμε γνώση; Γιατί να μου λέει ο Γκόρντον Μπράουν, ο πρώην Πρωθυπουργός της Αγγλίας, ότι σε δύο χρόνια, η μεγαλύτερη εξαγωγική βιομηχανία της Αγγλίας δεν θα είναι τα ορυχεία, δεν θα είναι τα αυτοκίνητα, αλλά τα πανεπιστήμιά της;

Σωστό διαμαρτύρονται οι νέοι για το εκπαιδευτικό σύστημα, το οποίο τους οδηγεί σε αδιέξοδο. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αντί να επιδιώξουμε την ενεργή συμμετοχή των νέων, αντί να ζητήσουμε την ειλικρινή τους άποψη, να τους βάλουμε πραγματικά στο παιχνίδι διαμόρφωσης της πολιτικής, για να εμπλουτίσουν πολιτικές, δυστυχώς, τους βάλουμε απέναντι σ' ένα φαύλο πελατειακό σύστημα. Και ή έπρεπε να παραιτηθούν, να ιδιωτεύσουν, να φύγουν, ή να διαμαρτύρονται, δυστυχώς, ακόμη και με βία. Αλλά δεν είναι επιλογές αυτές. Είναι απλώς επιβεβαίωση των αδιεξόδων.

Δεν έβλεω, ως Πρωθυπουργός στη χώρα αυτή, να έχουμε μια νεολαία ανενεργή, μια νεολαία απαισιόδοξη, μια νεολαία που δεν μπορεί να βρει διέξοδο στις αγωνίες της, που δεν μπορεί να πατήσει γερά στα πόδια της. Διότι ξέρω και ξέρουμε πολύ καλά ότι, χωρίς την ενεργή παρουσία της νέας γενιάς, η Ελλάδα δεν θα αλλάξει.

Δεν υποσχόμαστε λαγούς με πετραχήλια. Δεν πετάμε στους νέους ένα ξεροκόμματο πολιτικής και λίγες βαρύγδουπες υποσχέσεις για το μέλλον. Δεν υποσχόμαστε STAGE μέσα από τα πολιτικά γραφεία, για μια κακοπληρωμένη δουλειά, χωρίς καμία προοπτική. Δεν υποσχόμαστε τη δήθεν αριστερή, αλλά τελικά πολύ δεξιά επιλογή ανοίγματος των θυρών του δημοσίου, ώστε να προσληφθούν εκεί όλοι οι νέοι, που βρίσκονται αντιμέτωποι

με την ανεργία. Αυτό θα λύσει το αναπτυξιακό πρόβλημα στη χώρα μας; Να αποθηκεύσουμε το πιο πολύτιμο δυναμικό μας, ουσιαστικά μέσα σε θέσεις απραξίας;

Αν αυτές είναι οι λύσεις που προτείνονται, να πω ξεκάθαρα ότι, για μας ούτε λύσεις είναι ούτε θα συμφωνήσουμε να καταφύγουμε στα ίδια λάθη. Αντίθετα, και προεκλογικά και σήμερα, υποσχόμαστε μια πραγματικά προοδευτική πολιτική για τους νέους, μια πολιτική δικαιοσύνης ανάμεσα στις γενιές, που επιβάλλει να αλλάξουμε ολόκληρη την πολιτική αντίληψη για το σύστημα, όπως λειτουργεί μέχρι σήμερα. Ναι, θα στηρίξουμε και τον αδύναμο νέο, μέσα από ένα νέο προνοιακό σύστημα που δημιουργούμε, αλλά θα βοηθήσουμε ώστε να απελευθερώσουμε και κάθε νέο που θέλει να δημιουργήσει. Οι νέοι χρειάζονται απελευθέρωση των δυνάμεων και των δυνατοτήτων τους, όχι ακόμη περισσότερο περιορισμούς στις επιλογές και τη ζωή τους. Και αυτό είναι που κάνει η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Θα αναφερθώ σε μερικές μόνο από τις πολιτικές, που αφορούν στην πολιτική μας για τους νέους. Πριν όμως από αυτό, θέλω να σας πω, ότι έχω υποσχεθεί εδώ στη Βουλή, πως θα αξιοποιήσουμε και τις καλύτερες πρακτικές διεθνώς. Θα αξιοποιήσουμε όποιους μπορούμε να βρούμε, που μπορούν να συμβάλουν στις αλλαγές στη χώρα μας, μεταφέροντας εμπειρία και γνώση, δουλεύοντας βεβαίως με τους Έλληνες εμπειρογνώμονες, αλλά αξιοποιώντας το καλύτερο που έχει να προσφέρει η ανθρωπότητα.

Έχω ζητήσει, λοιπόν, από μια κορυφαία προσωπικότητα, να ηγηθεί μιας διεθνούς ομάδας, η οποία θα αξιολογήσει όλο το προνοιακό μας σύστημα, και παράλληλα θα κοιτάξει και τα θέματα της νέας γενιάς, καθώς είναι και υπεύθυνος για δύο ινστιτούτα. Το ένα για τις μελλοντικές σπουδές, δηλαδή για μια στρατηγική για τη χώρα του, αλλά επίσης είναι και ένας άνθρωπος, ο οποίος αναδείχθηκε ως ένας κεντρικός για την υψηλή γνώση του κράτους πρόνοιας και της αντιμετώπισης της φτώχειας. Είναι Σουηδός. Είναι ο Γιόακιμ Πάλμε, ο γιος του αείμνηστου Ούλοφ Πάλμε. Και μόλις πρόσφατα ανακηρύχθηκε πρόεδρος του Παγκόσμιου Κοινωνιολογικού Ερευνητικού Ινστιτούτου και της επιτροπής για το Κράτος Πρόνοιας, που μάχεται ενάντια στη φτώχεια. Θέλω να τον ευχαριστήσω και από το Βήμα της Βουλής, για την προσφορά του στην Ελλάδα και, βεβαίως, θα έχει στενή συνεργασία με διεθνείς προσωπικότητες και Έλληνες εμπειρογνώμονες προς αυτή την κατεύθυνση.

Όμως, αν δούμε λίγο την εμπειρία των άλλων χωρών, που έχουν σοβαρά συστήματα πρόνοιας και τα οποία δεν είναι πελατειακά, δεν είναι το βασικό τους στοιχείο, ότι είναι αποκεντρωμένα. Δεν είναι πελατειακά, συγκεντρωτικά, σ' ένα κεντρικό κράτος -γιατί αυτό λειτουργούσε στο δικό μας σύστημα- για να μπορεί να παίζει ο εκάστοτε Βουλευτής και πολιτικός με τις ανάγκες του πολίτη, αντί να εξασφαλίζει δικαιώματα. Γιατί έτσι γίνονταν πολύ πιο σύνθετα τα προβλήματα και πολύ πιο αναποτελεσματικές οι πολιτικές.

Θα σας πω ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, που δείχνει πόσο θα βοηθήσει και η μεγάλη αλλαγή του «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ» στο σύστημα της πρόνοιας. Προχθές, κάναμε μια συνάντηση, την πρώτη διυπουργική, για το θέμα των ναρκωτικών, για να θέσουμε σε λειτουργία το εθνικό σχέδιο κατά των εξαρτήσεων. Ξέρετε πόσα Υπουργεία εμπλέκονται σ' αυτή την προσπάθεια; Δέκα Υπουργεία: άλλα για την πρόληψη, άλλα για τη θεραπεία, άλλα για τις εξαρτήσεις, άλλα για την καταπολέμηση της εμπορίας, άλλα για την κοινωνική επανένταξη και το σωφρονισμό. Φανταστείτε λοιπόν τη δουλειά και το συντονισμό που χρειαζόμαστε, για να αντιμετωπίσουμε ακόμη πιο σύνθετα προβλήματα, όπως η ανεργία και το έλλειμμα αναπτυξιακής προοπτικής των νέων στη χώρα μας. Άρα, λοιπόν, εμείς πάμε σ' ένα επιτελικό κράτος, με γενικές πολιτικές, όπου όμως οι συνέργειες και οι πολιτικές θα εφαρμόζονται και θα εφαρμόζονται αποτελεσματικά, σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο, συμμετοχικά και αποκεντρωμένα.

Μέσα απ' αυτές τις πολιτικές, βεβαίως, έχουμε συγκεκριμένες αρχές. Πρώτη και βασική, είναι η συνοχή της κοινωνίας μας και η απόφαση μας να αλλάξουμε τα πράγματα στο ασφαλιστικό, με τον τρόπο που το κάνουμε. Είναι μία επιλογή, που έχει στο επίκεντρό της την αρχή της αλληλεγγύης, πρώτα και κύρια μεταξύ

των γενεών, όπως ακριβώς είπαμε και προεκλογικά. Μια μεταρρύθμιση, που κατοχυρώνει το δικαίωμα στο μεγαλύτερο επίτευγμα του κοινωνικού κράτους, δηλαδή τη διασφάλιση της κοινωνικής ασφάλισης στα σημερινά παιδιά και στους νέους ανθρώπους.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι ότι έχουμε την επιλογή, ιδιαίτερα στην οικονομική κρίση, που δημιουργεί δυσκολίες σε κάθε οικογένεια, να προωθήσουμε και σημαντικές ρυθμίσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, που ευνοούν ιδιαίτερα ευαίσθητες κοινωνικές ομάδες. Γι' αυτά θα σας μιλήσει αργότερα η κ. Διαμαντοπούλου.

Προχωρούμε όμως και σε άλλες πολιτικές, ιδιαίτερα για την εξασφάλιση της εργασιακής και οικονομικής προοπτικής, χτυπώντας στη ρίζα το πρόβλημα της ανεργίας και αλλάζοντας τη φιλοσοφία του σημερινού κράτους-πρόνοιας, περνώντας από παθητικές πολιτικές επιδότησης σε επιθετικές πολιτικές δημιουργίας θέσεων εργασίας και νέων ευκαιριών. Να δώσουμε νέα εργαλεία, όπως είναι το πρόγραμμα του ΟΑΕΔ για την προώθηση προγραμμάτων παροχής κινήτρων, μέσω επιδότησης των ασφαλιστικών εισφορών. Έχουμε τρία μεγάλα προγράμματα εκατόν δεκαπέντε χιλιάδων νέων θέσεων εργασίας, με γενναίες επιδοτήσεις, για μακροχρόνια άνεργες γυναίκες, πολύτεκνες, τρίτεκνες, ή τρίτεκνους, και για αρχηγούς μονογονεϊκών οικογενειών. Ενίσχυση της δημιουργικότητας, με νέες πρωτοβουλίες, που θα χρηματοδοτηθούν σε καινοτόμες επιχειρηματικές δραστηριότητες, αλλά επίσης και σε επιταγές, που θα εξαργυρώνονται για κατάρτιση και για θέσεις εργασίας, τόσο με επιχορηγήσεις και καινοτόμες δράσεις, όσο βεβαίως και για στήριξη συνολικά δύο-μυριάων χιλιάδων επιχειρήσεων νεανικής επιχειρηματικότητας. Πρόκειται για προγράμματα, και ευρωπαϊκά και εθνικά, ώστε να αξιοποιήσουμε όλο το ανθρώπινο δυναμικό, σε αυτή την προσπάθεια ανάπτυξης της χώρας μας.

Έχουμε όμως και την παιδεία. Η μεγάλη αλλαγή, εδώ θα έρθει. Μια εκπαίδευση, που χρειάζεται συνεχώς να αλλάζει, να εξελίσσεται και να στηρίζει την οικογένεια, από το ολοήμερο σχολείο και το βρεφονηπιακό σταθμό, που δυστυχώς δεν υπάρχει σήμερα, μέχρι το ηλεκτρονικό σχολείο, ώστε να έχει πρόσβαση ο κάθε πολίτης, ο κάθε νέος, στον πλούτο, την κοινοκτημοσύνη της γνώσης, σε παγκόσμιο επίπεδο.

Σημαντικές αλλαγές χρειάζονται, επίσης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Και πρόσφατα η κ. Διαμαντοπούλου, περιέγραψε τις γενικές γραμμές στη Σύνοδο των Πρυτάνεων για τις αλλαγές που πρέπει να γίνουν. Πρέπει να δημιουργήσουμε αυτοτελή πανεπιστήμια, ώστε να παίρνουν πρωτοβουλία, να αποφασίζουν για τα τμήματά τους, να αποφασίζουν ποιες σχολές θα έχουν, να αποφασίζουν ποια πτυχία θα δώσουν. Αυτό δεν γίνεται σήμερα. Σήμερα, αυτό γίνεται στα γραφεία του Υπουργείου Παιδείας. Θα πρέπει να υπάρχει αυτοτέλεια, ώστε να μπορούν να πάρουν πρωτοβουλίες και οι ίδιοι, αλλά και σε συνεργασία με τις τοπικές κοινωνίες και την περιφέρεια. Και επίσης, να προσελκύουν φοιτητές και ερευνητές διεθνώς και άρα, από εκεί που λέγαμε, «κάθε χωριό και ΤΕΙ», να πούμε «κάθε ΤΕΙ και διεθνής παρουσία». Και είναι σημαντικό, σε αυτό το σχέδιο να έχουμε την ακαδημαϊκή κοινότητα δίπλα μας, όπως πιστεύω ότι έχουμε δίπλα μας και τη συντριπτική πλειοψηφία των νέων.

Παράλληλα, θέλουμε να εξασφαλίσουμε σε ολόκληρη την κοινωνία, τη δυνατότητα συνεχούς πρόσβασης στην εκπαίδευση, τη διά βίου εκπαίδευση, δίνοντας νέο νόημα στην παιδεία και στα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Να είναι ο χώρος όχι μόνο για τα παιδιά μας, που θα σπουδάζουν σε αυτά αλλά να είναι ανοικτά πανεπιστήμια για όλους, για συνεχή μάθηση, για δεύτερες ευκαιρίες, για συνεχή εξέλιξη, για συνεχή έρευνα. Ένα θερμοκήπιο καινοτομιών, σκέψης και επίλυσης προβλημάτων, είτε είναι τεχνολογικά προβλήματα είτε είναι κοινωνικά είτε για την ανάπτυξη της κάθε περιοχής και περιφέρειας. Για να γίνουν όμως αυτά, χρειάζεται η συμμετοχή του νέου, το δικαίωμα της συμμετοχής. Γι' αυτό και δίνουμε οξυγόνο, η Κυβέρνησή μας δίνει οξυγόνο στη δημοκρατία, με πολιτικές εναντίον κάθε είδους αποκλεισμού, ηλιακού, οικονομικού ή και γεωγραφικού. Με όλες μας τις πρωτοβουλίες, που ξεκινήσαμε από την πρώτη μέρα που αναλάβαμε τη διακυβέρνηση της χώρας, όπως είναι η ανοιχτή διαβούλευση

όλων των νομοσχεδίων, στο διαδίκτυο. Για να μπορεί να συμμετέχει ο νέος, όχι μόνο μέσα από οργανωμένα κόμματα, αλλά να συμμετέχει, είτε συλλογικά είτε ατομικά, με τη γνώμη του, με το λόγο του. Με την ανάρτηση όλων των αποφάσεών μας στο διαδίκτυο. Να μας κρίνουν, να συμμετέχουν με δημιουργική κριτική. Με την απόφασή μας να κατεβάσουμε το ηλικιακό όριο εκλογής στην Τοπική Αυτοδιοίκηση στα δεκαοκτώ έτη. Γιατί πιστεύουμε και εμπιστευόμαστε τους νέους και τις νέες μας.

Και τελειώνω με μία προτροπή: Στις εκλογές της αυτοδιοίκησης, που έρχονται, βάλτε νέους ανθρώπους, βάλτε νέες και νέους. Είναι μια έκκληση προς όλα τα κόμματα. Δώστε λόγο και ρόλο στην νέα γενιά. Η νέα γενιά και ξέρει, η νέα γενιά και μπορεί, η νέα γενιά και θέλει. Κάντε τον «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ» μοχλό αλλαγών και ανατροπών, με τους νέους πρωτοπόρους.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλλης): Το λόγο έχει η Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, κ. Αλέκα Παπαρήγα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Ακούγοντας τον Πρωθυπουργό προχθές, που μίλησε για το ασφαλιστικό, αλλά και σήμερα για το τόσο μεγάλο θέμα που αφορά τη νέα γενιά, μια ιδέα σφηνώθηκε στο μυαλό μου και μια υποχρέωση: Ότι πρέπει να καλωσορίσω στην Ελλάδα την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η οποία αφίχθη στις 4 Οκτωβρίου 2009. Διότι μιλάει ο Πρωθυπουργός και μέσα στη Βουλή και εκτός και κάνει μια περιγραφή όλων των κακών κειμένων στο κράτος, στην κοινωνία, στην παιδεία, στον τομέα της υγείας, σαν να είναι μια καινούργια Κυβέρνηση, όπως ήλθε η τρόικα εδώ, μελέτησε τα πράγματα, έβγαλε ένα συμπέρασμα και τώρα φέρνει καινούργια μέτρα.

Ό,τι περιγράφετε ως τώρα και το οποίο περιγράφετε επιλεκτικά και επί την περιφέρεια των προβλημάτων, όχι την καρδιά, το δημιουργήσατε εσείς, όπως και η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Και αν θέλετε, να πούμε ότι είναι και δημιουργήμα από τότε που ιδρύθηκε το σύγχρονο ελληνικό κράτος. Πάντως είσατε μέσα. Είτε από παππού είτε από πατέρα είτε ο ίδιος -και δεν αναφερόμαι μόνο σε πρόσωπα, αλλά σε κυβερνήσεις και ηγεσίες κομμάτων- είσατε μέσα. Ειλικρινά το θεωρώ προσβλητικό, όχι για εμάς εδώ -εμείς δεν πρέπει να αισθανόμαστε προσβεβλημένοι με τίποτα- αλλά για το λαό, τη νεολαία, να βγαίνει ένας Πρωθυπουργός και να θίγει τα κακά κείμενα, για να μπορέσει να δημιουργήσει το κατάλληλο ιδεολογικό και πολιτικό κλίμα και να περάσει τα χειρότερα μέτρα της τελευταίας πεντηκονταετίας και πιο πέρα.

Μιλάτε για το πελατειακό κράτος.

Κυρίες Πρωθυπουργέ, έχετε υπ' όψιν σας ποιο είναι το «κράτος» που διαμορφώνουν σε κάθε κλάδο και σε κάθε χώρο δουλειάς τα μεγάλα επιχειρηματικά συγκροτήματα; Εκεί δηλαδή είναι αγγελοῦδια; Εκεί δεν υπάρχει τίποτα; Εκεί δεν υπάρχουν πελατειακές σχέσεις; Εκεί είναι ακόμα χειρότερα. Εκεί -και με συγχωρείτε για την έκφρασή μου- ή θα είσαι ρουφιάνος του εργοδότη ή μπορεί και να σε απολύσει. Εκεί τα μπόνους, τα πριμ παραγωγικότητας είναι το μέσο εξαγοράς των εργαζομένων, ο φόβος. Αυτό ισχύει σε όλο το καθεστώς των προσλήψεων στον ιδιωτικό τομέα, από το βιογραφικό όπου πρέπει να πεις ότι δεν θα κάνεις οικογένεια, να κρύψεις την εγκυμοσύνη κ.λπ. Θα δίνει και δελτίο τώρα η γυναίκα του μηνιαίου κύκλου, για να την κρατήσουν στη δουλειά.

Όλα αυτά εσάς δεν σας ξενίζουν; Αυτά δεν είναι τίποτα; Αυτά είναι ηθικά; Εσείς δηλαδή τι είσατε; Είσατε μια Κυβέρνηση, είσατε το στρατηγείο, τάχα το αποσπασμένο από όλα τα άλλα, που μπορεί απ' υψηλού να κρίνει τους πάντες και τα πάντα.

Οι επιχειρηματίες δεν έχουν χρέη; Για βάλτε το χρέος των επιχειρηματιών προς το δημόσιο, προς τους εργαζόμενους. Και δεν εννοώ το ταξικό τους χρέος. Δεν εννοώ αυτό. Αυτό δεν είναι σε θέση να το καταλάβουν. Εννοώ τα χρέη τους. Αυτά δεν υπολογίζονται. Ό,τι είναι, έχει προέλθει μέσα από τη δημόσια διοίκηση. Και ξέρετε πάρα πολύ καλά γιατί διευρύνθηκε η δημόσια διοίκηση στην Ελλάδα. Η διεύθυνση του κρατικού καπιταλιστικού

επιχειρηματικού τομέα θα έφερνε και μία τέτοια διεύθυνση. Ήταν αναπόφευκτο. Η μείωση του κρατικού καπιταλιστικού τομέα υπέρ του ιδιωτικού καπιταλιστικού οδηγεί στη μείωση των εργαζομένων στη Δημόσια Διοίκηση.

Βεβαίως μπήκαν και τα πελατειακά, μπήκαν και τα ρουσφετολογικά, μπήκε και η αναρχία που επικρατεί γενικότερα μέσα στο σύστημα. Αλλά εν πάση περιπτώσει, γιατί τα ανάγετε όλα σε θέμα ηθικής;

Εμείς δεν κρίνουμε ούτε το ΠΑΣΟΚ ούτε τη Νέα Δημοκρατία από αυτή την ηθικιστική πλευρά. Και παραδίδετε τελικά τους εργαζόμενους νέους στη ρουσφετολογία των οργάνων του «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ», της τοπικής κρατικής διοίκησης -εκεί και αν θα γίνεται- την αποκεντρωμένη ρουσφετολογία και εξαγορά και διαφθορά και στους μηχανισμούς των επιχειρηματιών. Η σαπίλα είναι από πάνω μέχρι κάτω. Και εν πάση περιπτώσει πρέπει να σταματήσει όλη αυτή η διάχυση της ευθύνης στον καθένα μας, στον καθένα μας, στον καθένα μας.

Βεβαίως, ευθύνες πολιτικές έχει ο ελληνικός λαός, αλλά αυτός δεν είναι λόγος για να σκύψει το κεφάλι απέναντι στα διάφορα νομοσχέδια. Να ξεκαθαρίσουμε τα εθικά πράγματα: Εμείς δεν μιλάμε γενικά «η νεολαία, οι νέοι κ.λπ.».

Βεβαίως, υπάρχει το ενιαίο ηλικιακό χαρακτηριστικό στη νεολαία, ένα ωραίο ζηλευτό, αν θέλετε, για εμάς χαρακτηριστικό, αρκεί να μην οδηγεί σε μια ισοπέδωση της νεανικής εκδήλωσης, να υπάρχει μεγαλύτερη ποικιλία της έκφρασης και των εκδηλώσεων της νεολαίας. Γιατί, δυστυχώς, γίνεται και μια προσπάθεια μιας πολύ ενιοποιημένης και τυποποιημένης έκφρασης, αλλά δεν έχει σημασία.

Η νεολαία, λοιπόν, έχει μια σειρά αξιοζήλευτα χαρακτηριστικά που δεν τα έχουμε εμείς των παραπάνω ηλικιών, εμείς που μπαίνουμε πια στην ηλικία της γήρανσης. Αλλά αυτό δεν μπορεί να καθορίσει την έννοια «νεολαία», τουλάχιστον για εμάς. Για εμάς υπάρχουν τα παιδιά που ανήκουν στα εργατικά λαϊκά στρώματα, τα παιδιά που ανήκουν στα μεσαία, ανώτερα μεσαία στρώματα, τα παιδιά που ανήκουν στην αστική τάξη.

Ακόμα και όταν όλα αυτά τα παιδιά φοράνε το ίδιο τζιν παντελόνι -εμφανισιακά τζιν, γιατί άλλο είναι το κόστος του ενός και άλλο του άλλου- ακόμα και αν φοράνε το ίδιο φθηνό μπλουζάκι, οι διαφορές είναι τεράστιες και είναι ταξικές και καθορίζονται σε ποια οικογένεια ανήκουν αυτά τα παιδιά και είναι και προκαθορισμένο και το μέλλον τους, τι θα γίνει το παιδί του εργάτη στη μεγάλη πλειοψηφία, τι θα γίνει το παιδί του φτωχού αγρότη, τι θα γίνει το παιδί που ο πατέρας του έχει ένα μικρομάγαζο και ταλαιπωρείται.

Πάντα υπήρχε κινητικότητα διαταξική, αλλά αυτή δεν καθορίζει ποιος θα είναι ο προσορισμός των παιδιών των εργατικών, των λαϊκών οικογενειών. Αυτό, λοιπόν, είναι το κυριότερο για εμάς.

Κοιτάξτε, αυτές τις μέρες συζητήσαμε πάρα πολύ το εργασιακό, το ασφαλιστικό κ.λπ. και έχουν γίνει πάρα πολλές αναλύσεις από όλους μας και βεβαίως εμείς από τη δική μας σκοπιά και για ό,τι έχουμε πει έχουμε πλήρη επίγνωση, ότι πέφτει βαρύς πέλεκυς για αυτούς που είναι σαράντα χρονών και κάτω. Και το μέτρο αυτό δεν είναι καινούργιο.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90 με την εξειδικευμένη πολιτική του Μάστριχτ άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για τις νεώτερες ηλικίες. Άρχισε, παραδείγματος χάριν, η ανατροπή για αυτούς που προσλαμβάνονται από το '93 και μετά, μετά πήγαμε στο '81 και τώρα έχει χαθεί η άκρη.

Αυτό που είναι καθαρό είναι πως αν συνεχίσουν τα πράγματα έτσι -εμείς πιστεύουμε ότι θα αλλάξουν τα επόμενα χρόνια, με την πάλη του λαού και με τις ανατροπές που πρέπει να γίνουν- αν πάμε με τον προγραμματισμό που κάνει η Ευρωπαϊκή Ένωση για το 2060, είναι μαύρη η προοπτική και για τα παιδιά που αυτή τη στιγμή μέσα στην κοιλιά της μαμάς τους και για τα παιδιά των εγγονιών μας. Είναι μαύρη κυριολεκτικά.

Καταργούνται οι συλλογικές συμβάσεις, γενικεύονται οι ελαστικές μορφές απασχόλησης, πλήρη απαξίωση του πρώτου βασικού μισθού, χωρίς ελπίδα σύνταξης και τελικά -να το πούμε με μία φράση, για να μην χάνεται χρόνος, γιατί τα έχουμε πει δέκα χιλιάδες φορές- οι νέοι άνθρωποι αλέθονται κυριολεκτικά στη μηχανή του κέρδους.

Τους αρνούνται παροχές που κάποτε ήταν παροχές όχι επαναστατικές. Ήταν απλές –ας πούμε– παροχές είτε από ανάγκη είτε από υποχώρηση είτε και εκσυγχρονιστικού τύπου. Ήταν παροχές εδώ και εξήντα χρόνια. Δηλαδή τι περιγραφή να κάνω;

Ο Πρωθυπουργός μιλώντας προχθές είπε ότι είναι ωραίο πράγμα η κινητικότητα της νεολαίας στην εργασία. Μα, είναι άλλο πράγμα να ξεκινώ αν είμαι είκοσι χρονών και ελπίζω ότι μετά από δέκα-είκοσι χρόνια θα εξελιχθώ στη δουλειά μου ή ενδεχομένως θα βρω και μια καλύτερη δουλειά που να ταιριάζει στις γνώσεις μου, στα ενδιαφέροντά μου, στις κλίσεις μου κ.λπ., είναι άλλο πράγμα αυτό και να αλλάξω δουλειά και άλλο πράγμα να είμαι υποχρεωμένος να αναζητώ συνεχώς δουλειά είτε γιατί είμαι άνεργος είτε γιατί απολύομαι γιατί δεν μπορώ να επιβιώσω.

Υπάρχει δουλειά από δουλειά και ίσως με τον όρο «εργασία» πραγματικά αποδίδεται καλύτερα. Τώρα με τον όρο «δουλειά» εννοούμε «δουλειά». Είναι δυνατόν να λέμε ότι η κινητικότητα είναι προοδευτικό φαινόμενο; Εξαρτάται. Μπορεί να είναι προοδευτικό και ριζοσπαστικό. Μπορεί να είναι και βαθύτατα αντιδραστικό. Και έτσι είναι αυτό που περιγράφουμε.

Θέλω να σταθώ στην αντιπαιδαγωγική επίθεση που δέχεται η νεολαία όχι αναλύοντας όλα τα ζητήματα του εκπαιδευτικού συστήματος. Έχει και τη σχετική της αυτοτέλεια αυτή η ανάλυση, είναι ένα σύνθετο ζήτημα. Δεν είναι δυνατόν να το εξαντλήσω ούτε –αν θέλετε– να μετατοπίσω το θέμα της ημερήσιας διάταξης σε θέμα παιδείας.

Ωστόσο, μιλάμε για μία αντιπαιδαγωγική επίθεση, η οποία οδηγεί ακριβώς στην πλήρη μέχρι κεραίας, μέχρι λεπτομέρειας προσαρμογή του εκπαιδευτικού συστήματος στους κανόνες της αγοράς και θα οξυνθεί μέχρι το μεδούλι πια το σύστημα παιδείας που εντάσσεται στα συμφέροντα των επιχειρηματιών. Μιλάμε πια όχι για σύστημα παιδείας, αλλά για εκπαιδευτική αγορά. Γι' αυτό μιλάμε.

Πάντα το εκπαιδευτικό σύστημα ήταν δεμένο με την αγορά, με την οικονομία και αυτό έτσι πρέπει να είναι. Δεν μπορεί να είναι στον αέρα. Δεν διδάσκεται κανείς μόνο για να ικανοποιήσει τις γνώσεις του. Όμως, τώρα πια μιλάμε για εκπαιδευτική αγορά.

Θα οξυνθεί με τον «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ» γιατί με τις αλλαγές που έχουν δρομολογηθεί στο όνομα του αποκεντρωμένου σχολείου μιλάμε πια για την αυτονόμηση της κάθε σχολικής μονάδας, του κάθε πανεπιστημίου, όπου οι μεταξύ τους σχέσεις και η σχέση με τους επιχειρηματίες θα είναι καθαρά σχέσεις επιχειρηματικές, όπως είναι σε μια σειρά χώρες και όπως μάλιστα ήδη –επειδή προηγήθηκαν αυτά τα μέτρα πιο πριν– έχει εκτιμηθεί ακόμα και με τα δικά τους δεδομένα ότι δημιουργεί σοβαρά προβλήματα.

Ο αθλητισμός, ο πολιτισμός έχει παραδοθεί πλήρως στην επιχειρηματική δραστηριότητα. Η εξάπλωση των ναρκωτικών παίρνει το χαρακτήρα κοινωνικής μάστιγας.

Η Κυβέρνηση –εγώ θα το πω, ανεξάρτητα τώρα από το τι λέει και το τι κάνει– είναι εν υπνώσει σε αυτό το θέμα. Σε σχέση με τι; Δεν κάνει τίποτα, για να εμποδίσει την εξάπλωση. Και δεν μιλάω τώρα για τη γενική πολιτική που χρειάζεται, γιατί αυτή δεν μπορεί να την ακολουθήσει η Κυβέρνηση. Δεν κάνει τίποτα για ορισμένα ουσιαστικά στοιχεία της πρόληψης, έστω και μέσα στις συνθήκες του συστήματος που ζούμε, χώρια οι επικίνδυνες νεωτεριστικές της ιδεοληψίες, που μπορεί να αποτελέσουν και άλλοι για την ωραιοποίηση των ναρκωτικών.

Θα σταθώ, λοιπόν, σε ορισμένα ζητήματα για το εκπαιδευτικό σύστημα. Αναφέρομαι στη διά βίου μάθηση. Πρόκειται για μια αλλαγή –είναι αλλαγή, πείτε το και μεταρρύθμιση και αναδιάρθρωση, βεβαίως είναι– που όμως επιβλήθηκε κυριολεκτικά από τις ανάγκες της αγοράς. Ό,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί στην παιδεία!

Πρόκειται, λοιπόν, για τη μετατροπή της παιδείας και τυπικά και θεσμικά σε εκπαιδευτική αγορά –όπως είπα προηγούμενα– όπου το εκπαιδευτικό κύρος και τις εκπαιδευτικές αρμοδιότητες τις παίρνουν οι έμποροι της γνώσης και έμποροι της γνώσης γίνονται και εκπαιδευτικοί και καθηγητές με διδακτορικά κ.λπ. και πρόεδροι παγκοσμίων οργανισμών.

Δεν ξέρω τον κ. Πάλμε πιος είναι και τι είναι, απλώς σημειώνω ότι ήταν παιδί Πρωθυπουργού –εντάξει– είχε και τις ευκαιρίες του να γίνει και πρόεδρος παγκόσμιου οργανισμού. Τώρα,

για εμένα έμπορος είναι ο κύριος. Τέτοιες είναι αυτές οι διεθνείς εταιρείες: έμποροι της γνώσης, έμποροι της νέας τεχνολογίας, έμποροι της υγείας και ό,τι θέλετε. Με συγχωρείτε, αν εξαιρείται ο κύριος, προσωπικά –δυσκολεύομαι να το πιστέψω– του ζητώ συννώμη, αλλά δεν πιστεύω ότι εξαιρείται.

Έτσι, λοιπόν, οι έμποροι της γνώσης παίρνουν αρμοδιότητες στον τομέα της παιδείας και όλα αυτά προωθούνται με ωραίες εκφράσεις και ωραία συνθήματα: αυτοτέλεια, αξιολόγηση, εξωστρέφεια. Οι εκφράσεις από μόνες τους μπορεί να είναι ωραίες. Το περιεχόμενο μας ενδιαφέρει. Και τα λεγόμενα ανεξάρτητα πανεπιστήμια θα έχουν προθάλαμο τα ανεξάρτητα σχολεία.

Η αξιολόγηση είναι μια ωραία λέξη –«αξιολογώ»– φορτισμένη θετικά. Η αξιολόγηση είτε εσωτερική είτε εξωτερική είτε ατομική από τον καθηγητή στο μαθητή κ.λπ. είτε αφορά το ίδρυμα, γίνεται με στόχο την προσαρμογή και τη συμμόρφωση στους νόμους της ζούγκλας και –θα το πω καθαρά– με στόχο την ισοπέδωση της κριτικής σκέψης. Πρέπει τώρα να σκεφτόμαστε με βάση τη σκέψη της τρόικας.

Να σας πω, αν θέλετε, πολύ συγκεκριμένα πράγματα. Η Υπουργός Παιδείας έχει δηλώσει ότι τα προγράμματα σπουδών δεν θα έχουν στεγανά μεταξύ τους και ότι ο φοιτητής θα έχει την ευθύνη για το τελικό αποτέλεσμα –είναι η ανάληψη ευθύνης– και βεβαίως το τελικό αποτέλεσμα θα είναι κάτω από την πίεση της αγοράς και της οικογένειας.

Έχει δηλώσει η Υπουργός ότι οι μαθησιακές διαδικασίες συντελούνται τόσο στα πλαίσια –προσέξτε– του επίσημου εκπαιδευτικού συστήματος, δηλαδή, την τυπική εκπαίδευση όσο και σε μια ποικιλία εξωσχολικών, μη τυπικών και άτυπων μορφών μάθησης. Παράδειγμα: Τα τελευταία χρόνια στα πανεπιστήμια, τόσο η ΔΑΠ όσο και η ΠΑΣΠ οργανώνουν διάφορες εκδηλώσεις, που είναι δικαίωμά τους, στα πλαίσια μιας συνδικαλιστικής φοιτητικής παράταξης κ.λπ., όπου, όμως, μιλάνε καθηγητές, παρακαθηγητές –καλοί, κακοί, ένας Θεός ξέρει!– αμφιλεγόμενοι, κάποιοι που έχουν πάρει τίτλους ποιος ξέρει πώς. Αυτά τώρα μπορούν να θεωρούνται ότι είναι μια άτυπη μορφή μάθησης και μπορείτε να παίρνετε κουπόνια για να εντάσσονται μέσα στις εκπαιδευτικές ικανότητες.

Βεβαίως, υπάρχει και η πλατιά έννοια του πολιτισμού, της μόρφωσης. Μόρφωση μπορείτε να πάρετε κι από ένα έργο στην τηλεόραση. Καλλιέργεια μπορείτε να πάρετε και όταν πας σε ένα θέατρο. Μιλάμε, όμως, για το τι σημαίνει οργανωμένο εκπαιδευτικό σύστημα.

Υπάρχουν οι διάφορες ΜΚΟ που αυτές κι αν θα δίνουν! Στο τέλος θα δίνουν και πτυχία. Δεν μπορεί να μην υπάρχουν μη τυπικές μορφές εκπαίδευσης. Υπήρχαν πάντα οι μη τυπικές μορφές μόρφωσης και εκπαίδευσης, όπως το εξωσχολικό βιβλίο, το διάβασμα. Κυνηγούσαμε τα παιδιά μας να διαβάσουν κάτι πέρα από το σχολείο. Αυτό είναι άλλο πράγμα. Αυτό εξαρτάται από πάρα πολλούς παράγοντες.

Στην ουσία οδηγείται το παιδί να έχει έναν ατομικό δρόμο. Και θα σας πω και κάτι. Ατομικό δρόμο αλλιώς θα παίρνει το παιδί που ανήκει στη φτωχή λαϊκή οικογένεια και αλλιώς το παιδί της ανώτερης μεσοαστικής και αστικής. Και να το πούμε και καθαρά, θα έχουμε τα σχολεία που θα βγάζουν τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων, με λίγα μαθήματα, λίγη γνώση, λίγο κόπο και τα παιδιά που θα βγάζουν τα σχολεία και που δε θα εφαρμόζουν τους κανόνες που εφαρμόζονται στα λαϊκά σχολεία. Και αυτό θα σας το πω πάρα πολύ καθαρά. Στα σχολεία –και μιλάμε για τη διεθνή εμπειρία– για την ανώτερη τάξη, γιατί τα σχολεία πια ταξικοποιούνται και εξωτερικά, όχι μόνο εσωτερικά, κυριαρχεί το βιβλίο και όχι ο ηλεκτρονικός υπολογιστής, όπου μπαίνει τώρα από την Α' Δημοτικού στα λαϊκά σχολεία.

Δεν είμαστε αντίθετοι με τον ηλεκτρονικό υπολογιστή, αλλά όλα τα μέτρα που εφαρμόζονται εδώ στην Ελλάδα και αλλού –για να μην τα βάλουμε μόνο με την Κυβέρνηση τώρα, αυτή ή και την προηγούμενη– είναι μέτρα όπου προηγούνται οι εντολές και οι έρευνες της αγοράς και μετά εφαρμόζονται στην εκπαίδευση. Δεν προηγείται η έρευνα και η μελέτη των διαφόρων επιστημόνων, με διαφορετικές απόψεις, των οποίων επιστημονικών ιδρυμάτων. Δεν προηγείται η μελέτη και μετά να ανατεθεί στο Υπουργείο Παιδείας να πάρει υπ' όψιν του τη μελέτη. Πρώτα θα

μελετήσουν ο IOBE -ο εκάστοτε IOBE- ο ΟΟΣΑ, η Διεθνής Τράπεζα, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και μετά θα τα παραλάβουν οι επιστήμονες, οι αρεστοί, οι προσαρμοσμένοι και θα τα μετατρέψουν σε εκπαιδευτικά προγράμματα.

Η διά βίου μάθηση θα είναι, λοιπόν, ένας εφιάλτης μέχρι να βγάλει το παιδί και το πανεπιστήμιο, όποιοι μπορέσουν να φτάσουν, γιατί ακούσαμε και τον Πρωθυπουργό να λέει ότι είναι μεγάλος ο αριθμός και ότι πρέπει να μειωθεί, κυνηγώντας από εδώ πιστωτικές μονάδες, γνώσεις, χαρτιά, να πάει εδώ, να πάει εκεί, την κινητικότητα και η διά βίου μάθηση θα είναι ένας εφιάλτης, όταν τελειώσεις το πανεπιστήμιο ή το ΤΕΙ. Διότι πας σε μια δουλειά, σε διώχνουν από τη δουλειά. Ξανά πρέπει να πηγαίνεις στα ΙΕΚ, στην κατάρτιση, να ξαναβρίσκεις μαθήματα, να παίρνεις κι ένα άλλο πιστοποιητικό ότι έκανες και κάτι άλλο, να πάρεις κι ένα πτυχίκι από τη μεγάλη αγορά των διάφορων ποικιλών σχολών -διά βίου μάθηση είναι αυτή- για να βρίσκεις μια άλλη δουλειά. Πας στην άλλη δουλειά, σε κρατούν ένα-δύο χρόνια -ευχής έργο θα είναι δύο χρόνια- σε διώχνουν, ξανά πάλι πρέπει να αποκτήσεις ένα πτυχίο.

Άκουγα σήμερα σ' ένα ραδιοφωνικό σταθμό κάποιοι ο οποίος είπε ότι είναι ζωγράφος και μετά άρχισε να λέει: «Ζωγράφος τώρα και να βρεις δουλειά στην Ελλάδα; Ούτε συζήτηση». Αυτό πια, η ζωγραφική θεωρείται ότι είναι χόμπι. Να διορίζουμε ζωγράφους στα σχολεία; Αυτό πάει πολύ. Αλίμονο! Θα έχουμε τον ηλεκτρονικό υπολογιστή. Θα ζωγραφίζει το παιδί με τον υπολογιστή. Γιατί να πάνε οι ζωγράφοι άλλωστε; Δεν χρειάζονται. Λέει, λοιπόν: «Πήρα δίπλωμα οδηγού σε φορτηγά και ψάχνω να γίνω οδηγός». Σας το λέω έτσι, επειδή το θυμήθηκα σήμερα. Όλοι σας θα έχετε στον περίγυρό σας ένα κάρο παραδείγματα.

Θέλω να συνεχίσω, λέγοντας το εξής. Βεβαίως, αυτά τα είχαμε πει και στην προηγούμενη κυβέρνηση. Εγκληματείτε στο θέμα της γλώσσας. Είναι έγκλημα. Εντάξει, σας έλαχε ο κλήρος να κάνετε όλες αυτές τις αναδιαρθρώσεις πακέτο, μαζεμένες.

Το 2007, η Γενική Διεύθυνση Εκπαίδευσης και Πολιτισμού της Κομισιόν προετοίμαζε το Συνέδριο για τις επιχειρήσεις. Προσέξετε, ήταν Συνέδριο των Επιχειρήσεων με θέμα τις Γλώσσες και τις Διαπολιτισμικές Δεξιότητες. Η δεξιότητα ποτέ δεν ήταν ταυτισμένη με τη γνώση. Τώρα ταυτίζεται με τη γνώση. Η δεξιότης με τη γνώση! Τέλος πάντων. Το σύνθημα ήταν «Η γλώσσα είναι μπιζνες». Αυτό ήταν σύνθημα, όχι αποτέλεσμα, όχι συμπέρασμα ενός συνεδρίου. Επομένως, η γλώσσα είναι ένα μέσο επικοινωνίας και όχι μέσο λόγου. Λόγος ίσον σκέψη και αυτό το ξέρουμε. Και η ευρύτητα της σκέψης μπορεί -όχι απόλυτα τυπικά- να εκφράζεται και στην ευρύτητα του λόγου. Όχι απόλυτα τυπικά, γιατί κάποιος μπορεί να έχει λιγότερο λεξιλόγιο.

Τι σημαίνει γλώσσα, λοιπόν; Από επτακόσιες έως δύο χιλιάδες λέξεις είναι αρκετές για την επικοινωνία, η γλώσσα του τουρισμού κ.λπ., γλώσσα της αμορφωσίας. Αυτή είναι η ιστορία.

Όλα τα προγράμματα, λοιπόν, που φέρνετε για την εκπαίδευση, από το πανεπιστήμιο μέχρι και το νηπιαγωγείο είναι υποταγμένα σ' αυτή την άποψη, η παιδεία της αγοράς και υποταγμένα στο εξής πράγμα, αυτό που λέτε συνέχεια και εδώ το λένε και άλλα κόμματα. Τέλειωσε η εποχή των -ισμών, υλισμών, ιδεολισμών, κ.λπ. Τώρα είμαστε στην εποχή των θεσμών. Και δεν το πιστεύετε αυτό που λέτε, γιατί ιδεολογία έχετε, ιδεολογικές αντιλήψεις έχετε. Έχετε κι εσείς τους δικούς σας -ισμούς και όλα τα κόμματα έχουμε, ανεξάρτητα αν συμφωνούμε.

Όμως, τι θέλουμε; Οι -ισμοί, η ιδεολογία να είναι υπόθεση ενός κλειστού κύκλου. Για τη νεολαία, για το λαό είναι οι θεσμοί, δηλαδή, ο αυταρχισμός. Διότι σήμερα δεν υπάρχει θεσμός που δεν είναι καταπιεστικός και αυταρχικός και με όποιον τρόπο να εκφράσεις τη γνώμη σου, τελειώνει, δεν πρόκειται να παρθεί υπ' όψιν.

Περιορίζετε την ύλη στα σχολεία. Βεβαίως, να συμφωνήσουμε στο βαθμό ποσότητας της ύλης. Όμως, αυτό που κάνετε είναι «λίγη γνώση, λίγος κόπος». Αυτό κάνετε. Και μάλιστα, περιορίζετε τη γνώση π.χ. στα μαθηματικά. Ξέρετε τι ευρύτερες συνέπειες έχει αυτό; Και λέτε και λίγο δημαγωγικά «προς όφελος της γλώσσας». Προς όφελος της γλώσσας της αγοράς, αυτής που περιέγραφα προηγούμενα.

Ξέρετε τι σημαίνει ο περιορισμός των μαθηματικών και της φυ-

σικής; Και σας το λέω προσωπικά, που ξέρετε ότι δεν είμαι ούτε μαθηματικός ούτε φυσικός. Κάθε άλλο και αν θέλετε, κάνω και την αυτοκριτική μου εκ των υστέρων. Δεν είχα συλλάβει, όταν πήγαινα στο σχολείο, τη μεγάλη σημασία αυτών των μαθημάτων, διότι δεν μου την είχαν διδάξει. Σημαίνει ότι στενεύει το επιστημονικό υπόβαθρο της γνώσης. Διότι σας λέω ότι το συνειδητοποιήσα σε πολύ μεγάλη ηλικία αυτό το πράγμα και αφού βοηθήθηκα και από συντρόφους μου που ασχολούνται με αυτά τα πράγματα να το καταλάβω, γιατί δεν το είχα καταλάβει καν: Αυτά τα μαθήματα ακόμη πιο καθαρά, γιατί και η ιστορία έχει, βεβαίως, επιστημονικό υπόβαθρο, αλλά εξασκούν το παιδί σε αυτό που λέμε να αναζητεί το επιστημονικό υπόβαθρο στη γνώση. Και γνώση χωρίς επιστημονικό υπόβαθρο είναι αμορφωσία. Έχει μεγάλη σημασία.

Και την ίδια ώρα βάζετε μέσα τον ηλεκτρονικό υπολογιστή στην Α' Τάξη και την εκμάθηση της αγγλικής. Εδώ πέρα έχουμε πρόβλημα εκμάθησης της μητρικής γλώσσας στην Α' Τάξη, έχουμε πρόβλημα εκφοράς λόγου και βάλατε λίγα αγγλικά, λίγα γαλλικά, λίγα ελληνικά. Το δε παιδί είναι σφουγγάρι και θα πάρει από δω κι από εκεί πάρα πολλά πράγματα από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή. Θα αποθηκεύει πληροφορίες.

Χρησιμοποιούν τα παιδιά τον ηλεκτρονικό υπολογιστή και οι γονείς που είναι μορφωμένοι δεν μπορούν να καταλάβουν πώς το παιδί μπορεί να το χρησιμοποιήσει έτσι. Εσείς νομίζετε ότι αυτό είναι πρόοδος; Αυτό πάτε να κάνετε.

Όταν λέμε, λοιπόν, ότι η νέα γενιά θα ζήσει τραγικά, ξεκινάμε από τη δουλειά των γονιών τους, την παιδεία, την υγεία και τη σύνταξη των γονιών τους, γιατί αυτό καθορίζει τα παιδιά, μέχρι τις εργασιακές συνθήκες των νέων, αλλά και τη μόρφωση. Είναι σημαντικό.

Ετοιμάζετε μία παιδεία, όπου ο νέος θα ανέχεται την αμορφωσία, την εξαγορά, την ενσωμάτωση, το ρουσφέτι. Βεβαίως, αυτά δεν θα κυριαρχήσουν. Αντιστάσεις και αγώνες θα υπάρχουν.

Αυτό ειδικά που κάνετε στην παιδεία με τα οκτακόσια πειραματικά σχολεία που φέρνετε, είναι έγκλημα. Και να σας πω κάτι. Καταλαβαίνω τα εγκλήματα καθαρά στο πεδίο της οικονομίας. Δεν μπορούσατε εδώ να είστε πιο ευέλικτοι στα θέματα της παιδείας; Μιλάμε κυριολεκτικά για έγκλημα. Και, δυστυχώς, δεν είμαστε βέβαιοι αν όλοι οι γονείς το έχουν καταλάβει.

Υπάρχουν όμως και ορισμένα σοβαρά ζητήματα. Είπατε εδώ ότι η νεολαία θέλει όραμα. Μάλιστα, θέλει όραμα. Τώρα, το όραμα πρέπει να είναι συγκεκριμένα πράγματα, γιατί με οράματα μπορεί να μιλούσαμε και για χθες και για τα οράματα του 3000! Ζήσε Μάη μου, να φας τριφύλλι!

Εμείς θέτουμε το εξής ζήτημα: Τι όραμα δίνετε στο νέο ζευγάρι; Τι καθημερινότητα προσφέρετε στο νέο ζευγάρι; Εμείς καταλαβαίνουμε το εξής πράγμα. Το νέο ζευγάρι σήμερα πρώτα-πρώτα πρέπει να λύσει το πρόβλημα της στέγης, γιατί τώρα πια έπαψαν οι γονείς να μπορούν να κληροδοτούν. Όσοι μπορούν να δώσουν στο παιδί τους, εντάξει.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Γενικής Γραμματέως του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος)

Πού είναι τα προγράμματα του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας για φθηνή λαϊκή στέγη στα νέα ζευγάρια; Υπάρχουν διακόσιες χιλιάδες απούλητα σπίτια. Βεβαίως δεν θα πάνε να γίνουν καταλήψεις εκεί. Πρέπει να αποζημιωθούν οι εργολάβοι, οι μηχανικοί, δεν ξέρω ποιοι εφτάξαν. Να τα αγοράσει ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας και να διαμορφωθούν κάποια κρηπτήρια προκειμένου να πάρουν φτωχά ζευγάρια με νεογέννητα παιδιά που δεν έχουν να πληρώνουν νοίκι ή άνεργοι.

Να γίνουν συγκεκριμένα πράγματα. Όσον αφορά τους παιδικούς σταθμούς, έχει αυξηθεί η προσέλευση στους δημοτικούς παιδικούς σταθμούς -δεν υπάρχουν πια κρατικοί, πληρώνεις και εκεί- σε σχέση με τους ιδιωτικούς και πέρυσιν ή τα προηγούμενα χρόνια έμεναν απ' έξω παιδιά και τώρα θα μένουν πολύ περισσότερα. Και μιλάμε για παιδικούς σταθμούς που δεν είναι «πάρκινγκ». Ο παιδικός σταθμός είναι μέσο κοινωνικοποίησης του παιδιού, ιδιαίτερα για τις πόλεις.

Τι μέτρα εξαγγείλατε; Και λέτε συνέχεια ότι μπορείτε να λύ-

σετε τα ζητήματα με αλλαγή αντιλήψεων, χωρίς χρήμα; Δηλαδή, τι αλλαγή αντιλήψεων; Αν δεν έχω να πώ το παιδί μου ή το εγγόνι μου στον παιδικό σταθμό, τι αντίληψη να αλλάξω; Πρέπει να αλλάξουν αντιλήψεις, αλλά αντιλήψεις σε βάρος σας πρέπει να αλλάξουν.

Οι διακοπές, επίσης, είναι ένα σοβαρό ζήτημα. Εδώ να πάτε, στην Αττική, παρά το γεγονός ότι έχουν τσιμενταριστεί, υπάρχουν ελεύθερες περιοχές. Πηγαίνετε κοντά στο Μαραθώνα. Υπάρχουν ελεύθερες περιοχές. Εγώ σας λέω το εξής: Κάντε κάμπινγκ που δεν στοιχίζουν, προκειμένου να πηγαίνουν τα νέα ζευγάρια, οι φοιτητές, αυτοί που θέλουν. Δεν λέμε να τους πηγαίνουμε ως αγέλη και υποχρεωτικά, αλλά αυτοί που δεν θέλουν να πάνε με τους γονείς τους, που δεν θέλουν να πάνε να πληρώσουν, ας πάνε σε κάμπινγκ με σκηνές και με υπαίθριες τουαλέτες. Γεμίστε κάμπινγκ! Όμως, να μην τα βάλουμε αυτά στο Real Estate!

Δηλαδή, υπάρχουν ζητήματα, τα οποία μπορούσαν να λυθούν και σήμερα, ακόμα και σε συνθήκες μνημονίου. Για τις διακοπές, για παράδειγμα, δεν χρειάζεται ούτε να περνάνε θάλασσα ούτε να παίρνουν το αυτοκίνητο οι κάτοικοι του λεκανοπεδίου της Αττικής. Για τη Χαλκιδική, τη Θεσσαλονίκη –ή άλλες περιοχές, καινούργιες περιοχές, δεν χρειάζεται στις πολυπατημένες– δεν μπορούν να γίνουν οργανωμένα κάμπινγκ για κατασκήνωση, για τα παιδιά, για τους φοιτητές, για τους μαθητές, για τα ζευγάρια, με κοινωνικά κριτήρια μέσω των ταμείων, κλπ.

Και το χειρότερο είναι ότι αυτή τη στιγμή περιμένουμε διακόσιες ρυθμιστικές οδηγίες για να εξειδικεύσουν το ασφαλιστικό. Δεν ξέρω πόσα προεδρικά διατάγματα και τι άλλα θα γίνουν. Διακόσιες ρυθμιστικές οδηγίες! Θα το κάνουν χειρότερο και το εργασιακό! Διακόσιες ρυθμιστικές οδηγίες, είναι αυτό που ψηφίσαμε χτες επίσημα. Τίποτα δεν έχει αποφασιστεί. Τίποτα δεν λέμε και εμείς σαν Κόμμα. Φωνάζουμε! Και βεβαίως, καλά κάνουμε και φωνάζουμε!

Όσον αφορά τον ελεύθερο χρόνο, πού είναι ο ελεύθερος χρόνος; Μιλάτε για την κινητικότητα, για τη δουλειά. Πού είναι ο ελεύθερος χρόνος; Δουλειά και ελεύθερος χρόνος είναι συνυφασμένοι. Στη νέα γενιά δεν εξασφαλίζετε τίποτα! Κινητικότητα σημαίνει περιπλάνηση και ανασφάλεια!

Τέλος, όσον αφορά τα ναρκωτικά, εδώ δεν πρόκειται να αναλύσω το θέμα, αλλά πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τα εξής. Έχετε εγκαταλείψει τα Κέντρα Πρόληψης. Έχετε εγκαταλείψει τις Θεραπευτικές Κοινότητες των Στεγνών Προγραμμάτων που αποδεδειγμένα δίνουν αποτέλεσμα, που δεν έχουν λίστα όπως έχει η μεθαδόνη, που δεν περιμένει ο άλλος στην ουρά. Αυτούς της μεθαδόνης, θα τους πάτε στα νοσοκομεία. Μα, τα νοσοκομεία, αν διευρυνθούν με τα παιδιά αυτά, τα οποία βεβαίως θέλουν προστασία και τα οποία βεβαίως έχουν στερητικά σύνδρομα, δεν θα μπορούν να λειτουργήσουν! Εδώ, τα νοσοκομεία δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τώρα τους κανονικούς ασθενείς με την κατάσταση που υπάρχει!

Η κατάσταση είναι τραγική. Απλήρωτοι άνθρωποι! Τα πετάξατε στους δήμους! Και για τα «στεγνά» προγράμματα κόψατε τη χρηματοδότηση! Εδώ είναι και από ιδεολογικούς λόγους, είναι υπέρ της μεθαδόνης. Να διαχειριστούμε την υπόθεση, να βάλουμε τα υποκατάστατα και όχι να μάθουμε τη νεολαία ότι μπορεί να νικήσει τη μαστίγα των ναρκωτικών.

Και κοιτάτε να δείτε –και ολοκληρώνω– τα αίτια που οδηγούν στα ναρκωτικά και την εξάρτηση, είναι τα ίδια είτε παίρνει κάποιος τα «μαλακά» είτε τα «σκληρά». Δεν υπάρχουν διαφορετικές αιτίες που οδηγούν στο χάσις ή την ηρωίνη. Στη χρήση και στην εξάρτηση, η οποία είναι κοινωνική εξάρτηση, δεν μπορεί να γίνονται συζητήσεις –και γίνονται δυστυχώς και στα πλαίσια των κομμάτων της Βουλής, εδώ– με κριτήριο τη φαρμακολογική ή τη χημική πλευρά και να παραλείπεται και να μην παίρνει το προβάδισμα η κοινωνική και η ψυχολογική διάσταση του φαινομένου. Την εξάρτηση την κοιτάτε σαν ένα βιολογικό φαινόμενο. Άρα, λοιπόν, δώστε τη μεθαδόνη, η οποία δεν έχει καταργήσει και την παράλληλη και ταυτόχρονη χρήση άλλων ναρκωτικών!

Κοιτάτε να δούμε, να δεχθούμε ότι το χάσις μπορεί να μην έχει το ίδιο στερητικό σύνδρομο με το στερητικό σύνδρομο που δημιουργούν τα οπιοείδη. Όμως, από πλευράς ψυχολογικής και

κοινωνικής εξάρτησης δεν έχει διαφορά. Το ίδιο το χάσις δημιουργεί οργανικά και ψυχολογικά προβλήματα και σε ορισμένες περιπτώσεις και ψυχοπαθολογικές αντιδράσεις.

Επομένως, το θέμα δεν είναι να πάμε στην ιατρική πλευρά. Την ιατρική πλευρά, ας τη δουν οι γιατροί. Πρέπει να πάμε στη μάχη για την πρόληψη και τη δυνατότητα της πλήρους απεξάρτησης, αλλά βεβαίως και της κοινωνικής ένταξης. Και μ' αυτήν την έννοια, το περιεχόμενο της λογικής για τη μεθαδόνη είναι αντικοινωνικό. Ιδεολογικά και πολιτικά είναι αντικοινωνικό. Όλα αυτά δε για τα διάφορα επιχειρήματα περί ελεύθερης διάθεσης του σώματος και περί του δικαιώματος χρήσης της ουσίας είναι ανιστόρητα και αντικοινωνικά, γιατί όλα αυτά είναι φυγή από την πραγματικότητα.

Όμως, είναι φυγή από ποια πραγματικότητα; Είναι φυγή του νέου ανθρώπου από την πραγματικότητα, μέσα στην οποία είτε του αρέσει είτε δεν του αρέσει είτε το επιλέξει είτε όχι, εντάσσεται. Δεν φεύγει από την πραγματικότητα, αφού είναι ενταγμένος σε μία συγκεκριμένη ιστορική και κοινωνική πραγματικότητα. Και όχι μόνο πρέπει να ενταχθεί σ' αυτή τη συγκεκριμένη πραγματικότητα, αλλά δεν πρέπει να ενταχθεί παθητικά, αλλά επιθετικά. Πείτε μας, λοιπόν, τι θα κάνετε τουλάχιστον με τα ναρκωτικά;

Απ' αυτήν την άποψη, ο κύριος στόχος σας είναι η επίθεση στις εργασιακές σχέσεις, στην κοινωνική ασφάλιση, κ.λπ., γιατί εδώ εξασφαλίζεται το υπερκέρδος. Όμως, αυτήν την επίθεση, για να την οργανώσετε, θα την περάσετε από τον αθλητισμό, τον πολιτισμό, τα ναρκωτικά και πριν απ' όλα την παιδεία.

Ας το ξεκαθαρίσουμε λοιπόν. Όταν λίγες μέρες μετά τις εκλογές καλέσαμε το λαό να κάνει πόλεμο στον πόλεμο που εξαπολύσατε, νομίζω ότι ξέραμε τι κάναμε και δικαιωθήκαμε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλλης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι ως Πρόεδρος της Βουλής υπέβαλα πρόταση «για την τροποποίηση διατάξεων του Κανονισμού της Βουλής (Μέρος Κοινοβουλευτικό και Μέρος Β')».

Παραπέμπεται στην Επιτροπή του Κανονισμού της Βουλής.

Τώρα, το λόγο έχει ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Νέας Δημοκρατίας και Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης κ. Αντώνιος Σαμαράς.

Ορίστε, κυρίες Σαμαρά, έχετε το λόγο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το κεντρικό ζήτημα είναι η κρίση και οι μεγάλες αλλαγές που προκαλεί στην κοινωνία, ειδικά στο χώρο της νεολαίας. Ο τρόπος, όμως, που βλέπει ο καθένας από εμάς το πρόβλημα είναι διαφορετικός. Η ιδεολογία μας δεν είναι ίδια, η οπτική μας δεν είναι ίδια.

Εμείς, λοιπόν, πιστεύουμε ότι αυτά τα προβλήματα δεν είναι μόνο οικονομικά, ούτε σχετίζονται αποκλειστικά με την οικονομική κρίση, αλλά παραπέμπουν σε μία κρίση πολύ βαθύτερη και πολύ πιο μακροχρόνια που μέρος της και μόνο είναι η κρίση δανεισμού της χώρας, τα σκληρά μέτρα που επιβλήθηκαν και ο φαύλος κύκλος της ύφεσης, στην οποία οδηγούν.

Εμείς καταψηφίσαμε το μνημόνιο και θα μας ήταν ιδιαίτερα εύκολο και βολικό να τα αποδώσουμε όλα στο μνημόνιο και στην οικονομική κρίση. Όμως, η υψηλή ανεργία ανάμεσα στους νέους υπήρχε και πριν την κρίση. Η διάδοση των ναρκωτικών υπήρξε και πριν. Η αύξηση των κρουσμάτων βίας στα γήπεδα υπήρξε και πριν. Σοβαρά προβλήματα στο εκπαιδευτικό μας σύστημα υπήρχαν και πριν.

Το γεγονός ότι αυτό το σχολικό σύστημα παράγει με περισσότερο κόπο πολύ φτωχότερα αποτελέσματα και οι νέοι μας σήμερα τελειώνουν το Λύκειο μετά από τόσες αλλεπάλληλες εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις πολύ πιο φτωχοί σε γνώσεις, σε δυνατότητα χρήσης της μητρικής μας γλώσσας, της ελληνικής, σε γνώσεις ιστορίας, σε μαθηματικές επιδεξιότητες, σε κριτική σκέψη, όλα αυτά υπήρχαν και πριν από την κρίση. Μπορεί πολλοί να μην τα έβλεπαν και σίγουρα η κρίση έχει ανοίξει τα μάτια πολλών, γιατί χειροτερεύει τα προβλήματα. Η οικονομική κρίση, όμως, μπορεί να χειροτερεύει τα προβλήματα, αλλά δεν τα δημιουργεί.

Πιστεύω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι όταν μιλάμε για νε-

ολαία, θα πρέπει να θυμόμαστε δύο πράγματα. Πρώτον, ότι επειδή και εμείς ήμασταν κάποτε παιδιά, θα πρέπει να κατανοούμε πώς νιώθουν εκείνα και να προσπαθούμε να μπορούμε στη θέση τους.

Δεύτερον, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι τώρα είμαστε γονείς και όσο κι αν κανείς νοσταλγεί τα νιάτα του, θα πρέπει απέναντι στα παιδιά να παραμένουμε πάντα γονείς. Τον γονεϊκό ρόλο θα πρέπει να παίζουμε και όχι να τα κολακεύουμε και να γινόμαστε ίδιοι μ' αυτά. Δηλαδή, θα πρέπει να οδηγούμε τα παιδιά και να μην δικαιολογούμε τα σφάλματά τους. Κυρίως, όμως, θα πρέπει να τα αποτρέπουμε από τα δικά μας σφάλματα. Η μεγαλύτερη ζημιά που μπορούμε να κάνουμε στα παιδιά μας είναι να τα κολακεύουμε. Όμως, οφείλουμε να είμαστε δυο φορές πιο αυστηροί με τους εαυτούς μας και να γνωρίζουμε καλά τις ανάγκες των παιδιών και όχι μόνο τις υλικές τους ανάγκες.

Τι θέλουν άραγε τα παιδιά; Τι περιμένουν από εμάς; Τι οφείλουμε να τους παράσχουμε είτε ως φυσικοί γονείς είτε ως πολίτες;

Πρώτον, αυτό που οφείλουμε στα παιδιά μας είναι πρότυπα και αξίες. Τους οφείλουμε ηθικά και κοινωνικά πρότυπα. Νεολαία χωρίς πρότυπα είναι καράβι χωρίς τιμόνι και χωρίς πυξίδα. Όλοι έχουν ανάγκη να πιστεύουν κάπου. Όμως, ιδιαίτερα οι νέοι χρειάζονται ένα μπούσουλα στη ζωή που ξεκινούν. Η έλλειψη προτύπων τους είναι ανυπόφορη, γιατί δεν ξέρουν πού να πάνε, πού να εμπιστευθούν, δεν ξέρουν τι και πώς να αμφισβητήσουν. Όσο λιγότερο πιστεύουν σε πρότυπα, τόσο μεγαλύτερη ανασφάλεια και έλλειψη αυτοπεποίθησης έχουν.

Σήμερα, λοιπόν, που ζούμε σ' αυτήν την περίοδο της μεγάλης κρίσης, η νεολαία έχει πράγματι δυο φορές μεγαλύτερη ανάγκη για πρότυπα και αξίες. Κι όμως, σήμερα η νεολαία έχει απλά μπροστά της μισογκρεμισμένα πρότυπα. Και σ' αυτό φταίει η δική μας η γενιά, γιατί τόσα χρόνια γκρεμίζαμε τα πρότυπα της ελληνικής κοινωνίας. Γκρεμίζαμε όλα τα πρότυπα και όχι μόνο τα λεγόμενα «παραδοσιακά» που κάποιοι τα θεωρούν και παλαιομοδίτικα, αλλά και τα πιο διαχρονικά, αυτά που κρατάνε τις κοινωνίες όρθιες και ενωμένες παντού. Η εργατικότητα δεν είναι ξεπερασμένο πρότυπο, ούτε η ευθύτητα, ούτε η εντιμότητα, ούτε η αξιοσύνη, ούτε η αξιοκρατία, ούτε η γενναιοδωρία, ούτε η αυταπάρνηση, ούτε η γενναιοδωρία, ούτε το αίσθημα ευθύνης.

Μάθαμε ποτέ στα παιδιά μας αυτές τις αρχές; Τα γαλουχήσαμε με το δικό μας λόγο, αλλά κυρίως με το δικό μας προσωπικό παράδειγμα; Μάθαμε στα παιδιά να δουλεύουν σκληρά για να προκόψουν ή τα μάθαμε να λουφάρουν; Τα μάθαμε να ζουν σύμφωνα με τις δυνατότητές τους ή τα μάθαμε να καταναλώνουν με βουλιμία; Τους μάθαμε τη χαρά της προσφοράς και την αρετή της αξιοπρέπειας, να σέβονται δηλαδή τον εαυτό τους, αλλά και το διπλανό τους; Τους τα μάθαμε όλα αυτά;

Κακά τα ψέματα, αλλά πιστεύω πως όταν μια κοινωνία προσχωρεί στην εκμυστική λογική του εύκολου κέρδους και στην εκφυλιστική λογική της ήσσονος προσπάθειας, όταν το γενικό δόγμα και το γενικό σύνθημα που συγκινεί τους πάντες είναι ότι ο καθένας ό,τι φάει, ό,τι πιει και ό,τι αρπάξει, ο καθένας να βολευτεί όπου προλάβει, τότε η νεολαία παίρνει το χειρότερο παράδειγμα και είναι απολύτως ευάλωτη στη μεγάλη κρίση που υπάρχει, αλλά και στη μεγαλύτερη που ακολουθεί.

Σε μας η μεγάλη κρίση άργησε, αλλά τελικά είναι εδώ. Και τώρα πρέπει να ανακαλύψουμε ότι τόσα χρόνια δεν ήταν στραβός ο γιालός, αλλά ότι εμείς στραβά αρμενίζαμε. Και τώρα οφείλουμε να ανακαλύψουμε και πάλι ότι η κοινωνία γενικά, αλλά περισσότερο τα παιδιά έχουν ανάγκη από πρότυπα και αρχές.

Το δεύτερο που χρειάζονται τα παιδιά είναι προοπτική. Αλήθεια, τι σημαίνει «προοπτική»; Το λέμε, το επαναλαμβάνουμε, αλλά σπάνια το ορίζουμε. Για μένα και για να είμαι σαφής, προοπτική σημαίνει προσδοκία για το μέλλον και αίσθηση κατεύθυνσης προς το μέλλον. Έχουμε προοπτική, όταν ξέρουμε τι θέλουμε, πού πάμε και πώς θα φτάσουμε εκεί. Αντίθετα, έχουμε έλλειψη προοπτικής όταν νιώθουμε καρυδότσουφλα στο πέλαγος.

Σήμερα, λοιπόν, έχουμε εμείς και τα παιδιά μας προοπτική; Η απάντηση είναι όχι. Σήμερα ζούμε μια κρίση και αντιμετωπίζουμε τη βεβαιότητα ότι αυτή η κρίση θα χειροτερέψει. Κάποιοι ελπίζ-

ζουν ότι ίσως τα πράγματα γίνουν καλύτερα αργότερα, αλλά κανείς δεν αμφισβητεί ότι θα χειροτερέψουν πριν αρχίσουν να βελτιώνονται κάποια στιγμή στο απώτερο μέλλον.

Κακά τα ψέματα, όμως, μια χώρα που ήδη η ανεργία πλησιάζει στο 12% πριν καλά-καλά αρχίσει ακόμα να φαίνεται η κρίση της με τα πιο άσχημα σημάδια της, μια χώρα στην οποία οι περισσότεροι προεξοφλούν μέσα στον επόμενο χρόνο ανεργία της τάξης του 20%, όταν η νεανική ανεργία είναι συνήθως δυο φορές μεγαλύτερη, μια τέτοια χώρα προσφέρει πολύ μεγάλη ανασφάλεια στη νεολαία της και καθόλου προοπτική.

Πόση είναι σήμερα η ανεργία των νέων για τις ηλικίες μέχρι είκοσι τεσσάρων ετών; Είναι κοντά στο 30%, όταν στην υπόλοιπη Ευρώπη μόλις αγγίζει το 20%! Είναι, δηλαδή, μιάμιση φορά μεγαλύτερη. Βέβαια, πέφτει στο μισό για της ηλικίες μεταξύ είκοσι πέντε και τριάντα τεσσάρων ετών. Όμως, και στις ηλικίες αυτές είναι σίγουρα πολύ ανώτερη από το μέσο όρο της Ευρώπης.

Στις υπόλοιπες ηλικίες, οι αποστάσεις της ελληνικής ανεργίας με την ευρωπαϊκή πραγματικότητα συρρικνώνονται. Πάνω από τα 2/3 της μεγάλης διαφοράς της ανεργίας από τους ευρωπαϊκούς δείκτες, οφείλεται κυρίως στην ανεργία των νέων έως τριάντα ετών.

Το λέω αυτό, γιατί άκουσα προηγουμένως τον Πρωθυπουργό να λέει ότι το ΠΑΣΟΚ κόπτεται για την καινούργια γενιά. Κάποτε κόπτετο ως Αντιπολίτευση για τη γενιά των 700 ευρώ. Η Κυβέρνηση, όμως, έδειξε στην πράξη τη φροντίδα της. Η κατώτατη αμοιβή έχει πάει για την ακρίβεια στα 592 ευρώ!

Γι' αυτό και η προοπτική θολώνει και βλέπουμε για πρώτη φορά νέα παιδιά να θέλουν να ξενιτευτούν. Φεύγουν όχι για λίγα χρόνια σπουδών, αλλά για να αναζητήσουν αλλού να ριζώσουν.

Και βλέπω αυτές τις μέρες για πρώτη φορά στα αποτελέσματα των πανελλαδικών εξετάσεων να συμβαίνει το εξής περίεργο. Οι βάσεις εισόδου, κύριε Παπανδρέου, σε ΤΕΙ Αθηνών είναι μεγαλύτερες από τα ΑΕΙ της περιφέρειας. Οι νέοι, δηλαδή, θυσιάζουν φιλοδοξίες και επιδιώξεις, γιατί οι οικογένειές τους δεν αντέχουν οικονομικά να σπουδάσουν αυτά τα παιδιά μακριά από το σπίτι τους.

Νομίζαμε κάποτε, εκεί στις αρχές της δεκαετίας του '70, ότι αυτά είχαν τελειώσει. Τώρα, τρεισήμισι δεκαετίες αργότερα, έχουν αρχίσει ξανά. Ακόμα και τα παιδιά που μένουν υποβαθμίζουν συνεχώς τα όνειρά τους.

Βλέπετε ότι το πρόβλημα δεν είναι απλά το αν θα πάρεις σύμβαση στα τριάντα πέντε, στα τριάντα επτά ή στα σαράντα χρόνια δουλειάς. Το πρόβλημα είναι το πότε θα αρχίσεις να εργάζεσαι. Αν αρχίσεις να εργάζεσαι στα τριάντα σου, θα πάρεις σύνταξη κοντά στα εβδομήντα. Και δεν είναι εύκολο πια για ένα νέο άνθρωπο να πιστέψει ότι θα βρει δουλειά πολύ νωρίτερα, όταν δίπλα του ένας στους τρεις συνομήλικους του είναι άνεργος.

Οι παλιοί έλεγαν πως όταν είσαι νέος, μπορείς να ονειρεύεσαι τα πάντα, όταν είσαι στην ακμή σου, μπορείς να υπολογίζεις τα πάντα και όταν είσαι απόμαχος ζωής, να αναπολείς τα πάντα.

Όμως, μέσα σ' αυτή τη ζοφερή κατάσταση της σημερινής κρίσης, η νεολαία μας δεν δικαιούται να ονειρεύεται τίποτα. Μόνο η δική μας γενιά υποχρεούται να μετανιώνει για τα πάντα. Βέβαια, για να εξιλεωθούμε, οφείλουμε να αλλάξουμε τα πάντα, γιατί έχουμε «κλέψει» από τα παιδιά το όνειρο και κλέψαμε από την Ελλάδα το μέλλον και τώρα οφείλουμε να τα αλλάξουμε όλα για να επανορθώσουμε.

Και δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο σε μια κοινωνία από μια νεολαία παραδομένη στη μοιρολατρία, από μια νεολαία που δραπετεύει ακόμα και στο εξωτερικό για να γλιτώσει. Εκεί φτάσαμε και αυτό πρέπει να διορθώσουμε. Και εμείς αυτό αγωνιζόμαστε να αλλάξουμε.

Αγωνιζόμαστε να δείξουμε ότι υπάρχει κι άλλος δρόμος για να βγούμε από την κρίση, διότι ο δρόμος που επέλεξε η Κυβέρνηση οδηγεί σε κρίση βαθύτερη. Εμείς θέλουμε να ανοίξουμε το δημόσιο διάλογο που αφορά όλους μας, αλλά κυρίως αφορά τη νεολαία η οποία πρέπει να πιστέψει. Και εμείς της δίνουμε το δικαίωμα να πιστέψει ότι υπάρχει και ένας διαφορετικός δρόμος για την έξοδο από την κρίση. Ο δρόμος που επιλέγουν κάποιοι άλλοι, ο δρόμος της καθημερινής «επαναστατικής γυμναστικής»

δεν δημιουργεί προοπτική, αλλά μάλλον απελπισία.

Όταν κλείνουμε τα λιμάνια, όταν δεν βοηθιέται η δυνατότητα να πιάσουν οι τουρίστες τα νησιά ή τα λιμάνια, νομίζω ότι απλώς πολλαπλασιάζονται τα λουκέτα και αυξάνεται η ανεργία –κυρίως των νέων. Αν πάρете τα τουριστικά επαγγέλματα, είναι κυρίως νέα παιδιά.

Πολλοί, λοιπόν, μιλούν για δικαιώματα, αλλά στερούν από τους νέους ένα άλλο βασικό δικαίωμα: την ευκαιρία. Και όταν οι νέοι δεν έχουν ευκαιρίες, και τα υπόλοιπα δικαιώματά τους αποδυναμώνονται.

Προσπαθούμε, λοιπόν, εμείς να σπάσουμε την εθνική κατάθλιψη που διαχέεται παντού γύρω μας, από τα μαγαζιά στο κέντρο της πόλης που βάζουν λουκέτα έως τα επαρχιακά κέντρα που αδειάζουν από κόσμο, έως τα χωράφια που εγκαταλείπονται και χερσώνονται.

Και μια που το έφερε η συζήτηση, πριν από δυο μέρες η Νέα Δημοκρατία κατέθεσε πλήρη πρόταση και σχέδιο για την κρίση με στοιχεία, με επιχειρήματα, με αναφορές σε απόψεις διαπρεπών οικονομολόγων, με προτάσεις, με ιεραρχήσεις, με προτεραιότητες, με οικονομετρικά μοντέλα, τα περισσότερα κοστολογημένα.

Πότε θυμάστε, κύριε Πρόεδρε, κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να έχει καταθέσει τέτοια πρόταση; Εσείς προηγούμενως στην ομιλία σας μας είπατε ότι πρέπει οι Έλληνες και τα κόμματα να μάθουμε να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις. Εμείς καταθέσαμε ένα ολοκληρωμένο, συνεκτικό, διαφορετικό λόγο, διαφορετικό τρόπο για την έξοδο της χώρας από την κρίση. Είναι ρεαλιστικό, υλοποιήσιμο σχέδιο, ένα σχέδιο που θα περίμενε κανείς, τουλάχιστον, να μελετηθεί, να αξιολογηθεί και, ει δυνατόν, να αξιοποιηθεί, όπως το ζήτησα στην παρουσίαση του σχεδίου αυτού από την Κυβέρνηση.

Αντιθέτως, ποια ήταν η απάντηση και η δική σας και του εκπροσώπου σας; «Για όλα φταίει η Νέα Δημοκρατία.» Λυπάμαι που σας το λέω, κύριε Παπανδρέου, αλλά έχει κολλήσει η βελόνα! Χαλασμένο γραμμόφωνο παλιάς εποχής. Επιμένετε εκεί μονότονα: «Για όλα φταίει η Νέα Δημοκρατία.» Είναι η σίγουρη απάντηση του εκπροσώπου σας κάθε φορά.

Ξέρετε, όταν υποβάλετε στους πολίτες προτάσεις και εσείς τους λέτε ότι αυτοί φταίει για όλα, δύο τινά συμβαίνουν: Είτε έχετε μεγάλη αμηχανία, διότι δεν το περιμένατε είτε μια αθεράπευτη μισαλλοδοξία. Και απ' ό,τι φαίνεται αυτή είναι η μεγάλη μας διαφορά. Εμείς μπορούμε να κάνουμε και σκληρή κριτική, αλλά μπορούμε να θέτουμε και θετικές προτάσεις.

Από την άλλη πλευρά τι βλέπουμε; Βλέπουμε μόνον εμμονές, που αποθαρρύνουν, αν θέλετε, κάθε συναινετική δική μας διάθεση και δημιουργούν μια μοιρολατρία στον κόσμο.

Εν πάση περιπτώσει, ο ελληνικός λαός τώρα έχει μάθει ότι υπάρχει άλλος δρόμος που μπορεί να δημιουργήσει ελπίδα. Όμως, ελπίδα πραγματική σε στέρεες βάσεις, όχι σαν το επιχείρημα που μας είπατε προηγουμένως για την ανάγκη να ανοίξουμε ναυτιλιακές σπουδές! Εσείς μόλις έχετε καταργήσει το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας. Το εθνικό συγκριτικό μας πλεονέκτημα το καταργήσατε, όπως και τον τουρισμό. Και λέτε να πάμε σε δευτεροβάθμιες εξισώσεις και να πιάσουμε τις ναυτιλιακές σπουδές.

Και κάτι ακόμη, γιατί πρέπει να κλείσουμε αυτό το θέμα. Θέλω να βοηθήσω και εγώ το «φοβερό» επιχείρημα που είπατε για τα ρουσφέτια της Νέας Δημοκρατίας, πέραν της «ΑΓΡΟΓΗΣ» που αναφέρατε και να προσθέσω άλλο ένα επιχείρημα υπέρ σας. Το νόμο, κύριε Παπανδρέου, με τον οποίο νομιμοποίησε η Νέα Δημοκρατία τριάντα πέντε χιλιάδες συμβασιούχους, που παράνομα είχαν προσλάβει από τα παράθυρα και τους εκβιάζατε, για να τους έχετε αιχμαλώτους από εκλογές σε εκλογές, δηλαδή το μεγαλύτερο ρουσφέτι που έχει κάνει ποτέ της η Νέα Δημοκρατία ήταν νομιμοποίηση δεκάδων χιλιάδων δικών σας ρουσφετιών.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
Όμως, αυτό, κύριε Παπανδρέου, είναι για να μας βρίζουν οι δικοί μας, όχι εσείς!

Εν πάση περιπτώσει, όλο αυτό το ζοφερό κλίμα εμείς δίνουμε μάχη, για να το αλλάξουμε. Διότι, εάν δεν το κάνουμε, τότε η μοιρολατρία και η εγκατάλειψη της νεολαίας, εγκυμονούν πολύ με-

γάλους κινδύνους.

Πολλοί ανησυχούν για τη διάδοση των ναρκωτικών. Υπάρχουν τρεις λόγοι που οδηγούν σε τέτοια φαινόμενα: Πρώτον, η κατάρρευση αξιών και προτύπων. Δεύτερον, η έλλειψη προοπτικής. Μοιρολατρία! Τρίτον, η ανεκτικότητα σε όσους κερδοσκοπούν πάνω σε μια ιδιαίτερα ευάλωτη σήμερα νεολαία και προωθούν, βέβαια, τη θανατηφόρα πραγματεία τους.

Οι δύο πρώτοι λόγοι πυροδοτούν την αυξημένη ζήτηση ναρκωτικών. Ο τελευταίος διευκολύνει την προσφορά ναρκωτικών. Και οι τρεις μαζί διαχέουν τα ναρκωτικά σε όλη την κοινωνία. Η κοινωνία μας τα τελευταία τριάντα χρόνια από τα τρία αυτά αίτια έχει, δυστυχώς, ενισχύσει και τα τρία.

Όταν οι νέοι δεν μπορούν να ονειρεύονται με υγιή τρόπο, γίνονται πιο επιρρεπείς στη λύση της ουσίας, στον «τεχνητό παράδεισο», ώστε να διαφύγουν από τη γκρίζα πραγματικότητα.

Όταν τους κλέβεις το αύριο, τους σπρώχνεις πιο εύκολα στον έμπορο που караδοκεί στη γωνία, διότι τον αφήσαμε να караδοκεί στη γωνία.

Οφείλουμε, λοιπόν, να δώσουμε ελπίδα, πρότυπα και αρχές σε αυτά τα παιδιά, γιατί και το τρίτο που έχει ανάγκη το νέο παιδί σήμερα είναι η παιδεία.

Εδώ μόνο δυο λόγια θα πω. Δεν μιλάω απλώς για εκπαίδευση. Μιλώ για παιδεία. Όχι ξερές γνώσεις. Πρέπει να τους ανοίξουμε την πόρτα στην πνευματική αναζήτηση, να τους γαλουχήσουμε στην τέχνη της συζήτησης, αλλά να τους γαλουχήσουμε και στην πειθαρχία του λόγου. Να τους ξεναγήσουμε στο «σπήλαιο των ιδεών» του Πλάτωνα, αλλά και στο ανηφορικό δύσκολο μονοπάτι του αριστοτελικού λόγου.

Ιδέες, λόγος με αισθητική είναι η βάση της παιδείας, αλλά είναι αυτά ακριβώς που λείπουν από τα σχολεία μας. Κερδίζει συνεχώς έδαφος η αποδόμηση των ιδεών και ο κυνισμός.

Πράγματι, είναι απίστευτο, αλλά στα σχολεία μας διαδίδουμε πολλές φορές τον κυνισμό. Βγάζουμε την ελληνικότητα από τα ελληνικά σχολικά βιβλία. Διδάσκουμε όλο και περισσότερο τη λεγόμενη «αμφισβήτηση», χωρίς να δίνουμε στα παιδιά μας τι είναι αυτό που πρέπει να αμφισβητήσουμε.

Εν πάση περιπτώσει, η αμφισβήτηση δεν διδάσκεται. Είναι άσκηση κριτικής σκέψης. Η αμφισβήτηση, αν θέλετε, προκύπτει ως ωρίμανση, αλλά για να μάθει να αμφισβητείς, πρέπει προηγουμένως να έχεις μάθει να πιστεύεις σε κάτι, σε κάποιο ιδανικό, σε κάποια στέρεη άποψη. Για να ωριμάσεις πνευματικά, πρέπει κάποια στιγμή να αμφισβητείς και τον ίδιο σου τον εαυτό. Όμως, για να αμφισβητείς τον ίδιο σου τον εαυτό, πρέπει να έχεις και ταυτότητα, προσωπική και συλλογική.

Για να μάθεις να σέβεσαι τον άλλο, πρέπει να σέβεσαι τον εαυτό σου, δηλαδή να είσαι υπερήφανος για τον εαυτό σου. Αλλιώς, με ανασφάλεια, χωρίς υπερηφάνεια, δεν σέβεσαι τίποτα. Η μισαλλοδοξία δεν διαδίδεται ανάμεσα σε λαούς με ισχυρή ταυτότητα, αλλά ανάμεσα σε ανασφαλείς πληθυσμούς χωρίς ταυτότητα.

Μια νεολαία που γαλουχείται στον κυνισμό είναι μια νεολαία που δεν μαθαίνει τον αυτοσεβασμό και είναι ευάλωτη σε μοιραίες πειρασμούς και πιο επιρρεπής σε αυτοκαταστροφικές τάσεις.

Μια νεολαία με ιδεαλισμό, με πίστη δεν έχει κίνδυνο να πέσει ούτε σε ουσίες ούτε σε βία ούτε στον εξτρεμισμό. Αντίθετα, όταν καλλιεργείται ο κυνισμός, να μη μας φαίνεται περίεργο ότι τα ναρκωτικά κερδίζουν συνεχώς έδαφος, οι κουκουλοφόροι πολλαπλασιάζονται, τα καλύτερα μυαλά δραπετεύουν στο εξωτερικό και οι υπόλοιποι δείχνουν παραδομένοι σε μια σκληρή, άσχημη γι' αυτούς μοίρα.

Σκοτώνουμε, λοιπόν, τα όνειρα των παιδιών μας. Εγώ θα έλεγα ότι πιο συγκεκριμένα σκοτώνουμε εκείνα που ήδη φοιτούν σε πανεπιστήμια και νιώθουν συχνά αιχμάλωτα διαφόρων ομάδων - εξωπανεπιστημιακών, αναρχικών- που δυναστεύουν όλη την πανεπιστημιακή κοινότητα, φοιτητές και καθηγητές. Κλείνουν τα πανεπιστήμια. Τα καταλαμβάνουν. Επιδίδονται σε βιαιοπραγίες και στο όνομα της ελεύθερης διακίνησης ιδεών, για την οποία σήμερα συζητάμε, προπηλακίζουν όποιο διαφωνεί μαζί τους.

Δεν ξέρω αν έχει κανείς αναρωτηθεί πώς θα σκέφτεται μέσα του ένα παιδί, όταν πηγαίνει στα πανεπιστήμια, όπου επικρατούν

συνθήκες αδιανόητες για οποιαδήποτε άλλη χώρα του κόσμου. Τι σκέπτονται, όταν συνειδητοποιούν ότι ο τρόπος λειτουργίας των ελληνικών πανεπιστημίων δεν υπάρχει πουθενά στον κόσμο; Όπως πουθενά δεν υπάρχει και το χάος και η αναρχία, που επικρατεί πολλές φορές μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους.

Και μη μου πείτε ότι η Νέα Δημοκρατία ανέχθηκε ή δεν άλλαξε το σύστημα, όταν κυβέρνησε. Διότι θα με αναγκάσετε να σας θυμίσω ότι προσπάθησε να το αλλάξει και σε κάποιο σημαντικό βαθμό το άλλαξε, αλλά όλοι οι υπόλοιποι ήταν αντίθετοι. Όλοι οι υπόλοιποι υποστηρίζατε τις αντιδράσεις των οργανωμένων ομάδων που δεν ήθελαν να χάσουν το καθεστώς της ασυδοσίας τους με ελάχιστες, αλλά και αξιοσημείωτες ανθρωπών ανάμεσά σας - για να είμαι δίκαιος - που ζήτησαν ακόμη και την κατάργηση της ασυλίας στα πανεπιστήμια. Οι υπόλοιποι ήταν απέναντι και δεν βοήθησαν να λυθεί ένα θέμα που παραλύει την προοπτική της ελληνικής νεολαίας. Γι' αυτό κι εμείς σήμερα δεσμευόμαστε να καταργήσουμε αυτή την ασυλία της παρανομίας στα πανεπιστήμια. Έχω αληθινή απορία να δω οι υπόλοιπες παρατάξεις γι' αυτό τι λένε.

Και μιας και ο λόγος για δεσμεύσεις, όπως αυτή είναι δεσμευση δική μας, να θυμίσω ότι πριν έξι μήνες σε μια άλλη Προ Ημερησίας Διατάξεως συζήτηση στη Βουλή, είχα ζητήσει και είχατε δεσμευτεί, κύριε Πρόεδρε, ότι έως τον Ιούνιο, δηλαδή έως το μήνα που ήδη πέρασε, θα είχε φέρει η Κυβέρνηση στη Βουλή για ψήφιση νομοθετικές παρεμβάσεις για την καταπολέμηση της διαφθοράς και την αποκατάσταση της διαφάνειας, τις οποίες θα είχε διαμορφώσει η Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας.

Ο Πρόεδρος μόλις προηγουμένως ανακοίνωσε ότι σήμερα κατατέθηκε, εάν άκουσα καλά, το ζήτημα της βουλευτικής ασυλίας. Άριστα! Υπάρχει, όμως, ακόμη ο νόμος περί ευθύνης Υπουργών, υπάρχει το πολιτικό χρέος. Οι δικές μας προτάσεις είναι εκεί, έχουν δοθεί. Έχουμε ήδη αρνήσει και ας έχει προηγηθεί Συμβούλιο Πολιτικών Αρχηγών, που εσείς είχατε συγκαλέσει και εγώ είχα ζητήσει τότε από τη συζήτηση στη Βουλή.

Εκείνα που λέγαμε τότε εμείς τα εννοούσαμε. Ζητάμε διακομματική, ευρεία, κοινή θέση για να σκοτώσουμε τη Λερναία Ύδρα, γιατί δεν αντιμετωπίζεται η διαφθορά με ευχολόγια. Εάν το εννοούσατε εσείς όπως το πιστεύω και εγώ, παράκληση, έστω και καθυστερημένα, φέрте το να το ψηφίσουμε. Θα είναι και αυτό ένα μήνυμα αξιοπιστίας προς την ελληνική νεολαία.

Στο πολιτικό σκηνικό - και τελειώνω, κύριε Πρόεδρε - υπάρχουν σήμερα τριών ειδών δυνάμεις: εκείνοι που καλλιεργούν τη μοιρολατρία, παγιδεύουν το λαό στη μοιρολατρία, καταδικάζουν τη νεολαία στον κυνισμό. Αναφέρομαι σ' αυτούς που υποστήριξαν ως μοναδική λύση από την κρίση ένα δρόμο αδιέξοδο, το περιβόητο μνημόνιο, που οδηγεί σε βαθύτερη κρίση, σε μεγαλύτερη ύφεση, σε μόνιμη οικονομική παράλυση, σε δυσθεώρητο υπερδανεισμό.

Υπάρχουν εκείνοι οι οποίοι κερδοσκοπούν στην οργή της κοινωνίας και κυρίως στην οργή της νεολαίας, δηλαδή στο ριζοσπαστισμό της, στο δυναμισμό της και υπάρχουν και εκείνοι οι οποίοι προσπαθούν να δημιουργήσουν ελπίδα, που κηρύσσουν ότι υπάρχει και άλλος δρόμος πέρα από τα αδιέξοδα, που θέλουν να προσφέρουν γόνιμη, πραγματική προοπτική, όχι φρούδες ελπίδες, δηλαδή μια ελπίδα ρεαλιστική, χτισμένη πάνω σε στέρεες βάσεις. Έτσι, λοιπόν, αυτές οι τρεις δυνάμεις υπάρχουν. Εμείς ανήκουμε στην τελευταία κατηγορία. Γινόμαστε η δύναμη της ελπίδας. Δεν κατηγορώ κανέναν, αλλά ο καθένας ας κατατάξει τον εαυτό του όπου νομίζει.

Και να το πω με τρεις λέξεις. Αυτό που χρειάζεται η νεολαία είναι πρότυπα, ιδανικά και προοπτική. Και κάτι ακόμα. Ευκαιρίες. Η νεολαία δεν χρειάζεται προστάτες, ούτε καθοδηγητές, ούτε λαϊκιστές. Εμείς αγωνιζόμαστε για να προσφέρουμε αυτό που χρειάζεται, παιδεία και ελπίδα. Χωρίς παιδεία και ελπίδα η νεολαία θα είναι το μεγαλύτερο θύμα της κρίσης. Με παιδεία και ελπίδα μη φοβάστε τη νεολαία μας. Και μη φοβάστε για τη νεολαία μας. Θα βρει το δρόμο της και θα γίνει πολύ καλύτερη από εμάς. Ευχαριστώ πολύ.

(Ορβιθοί οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ο Πρό-

εδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΛΑΟΣ, κ. Καρατζαφέρης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Πριν ξεκινήσω την ομιλία μου, θα ήθελα να ευχηθώ ταχεία ανάρρωση σε έναν άνδρα που ευδοκίμως τέσσερις δεκαετίες υπηρέτησε το Κοινοβούλιο, στον πρώην Αρχηγό της Νέας Δημοκρατίας κ. Μιλτιάδη Έβερτ.

Κύριε Πρωθυπουργέ, είπατε ότι έχουμε την πιο μορφωμένη νεολαία. Συμφωνώ. Είναι η πιο μορφωμένη από κάθε άλλη φορά, αλλά δυστυχώς και η πιο απαίδευτη.

Εσείς, κύριε Πρωθυπουργέ, δεν είστε εξαιρετικά μορφωμένος, είστε εξαιρετικά παιδευμένος. Και αυτό είναι όφελος. Και εγώ ανήκω σε αυτή την κατηγορία, θέλω να πιστεύω. Υπάρχουν, όμως, οι εξαιρετικά μορφωμένοι, τους οποίους συναντάμε πρωταγωνιστές στις εξεταστικές των πραγμάτων επιτροπές. Εξαιρετικά μορφωμένοι από το δικό σας χώρο, εξαιρετικά μορφωμένοι από το χώρο της Νέας Δημοκρατίας και παρελθόντων στις εξεταστικές.

Δεν είναι θέμα, λοιπόν, οι παιδευμένοι. Οι παιδευμένοι νέοι άνθρωποι έχουν σημασία. Και σήμερα, όπως είναι το σύστημά μας, δίνουμε στα παιδιά μια μηχανική μόρφωση. Δεν τους δίνουμε παιδεία. Και αυτό το βρίσκουμε κάθε μέρα μπροστά μας.

Ελάτε, κύριε Πρωθυπουργέ και όλοι εσείς, στην ηλικία των είκοσι ετών. Ποια είναι τα πρότυπα; Τα πρότυπα θα τα αναζητήσει ένας νέος εδώ; Δεν θα τρομάξει, όταν όλοι εμείς κάνουμε τη μία εξεταστική, δικαστική δηλαδή, επιτροπή εις βάρος των προηγούμενων; Μία, δύο, τρεις, τέσσερις, πέντε.

Εμείς είμαστε, λοιπόν, το πρότυπο; Ποιο είναι το πρότυπο; Το πρότυπο που καλλιεργεί η τηλεόραση; Δείτε ποια είναι τα πρότυπα που έχει ένας νέος άνθρωπος και στο πιο ευγενές σημείο της κοινωνίας, εις τον αθλητισμό. Ποιο είναι το πρότυπο; Γίνεσαι πρωταθλητής με το ντόπινγκ; Αυτά είναι τα πρότυπα.

Ένας νέος είκοσι ετών μπαίνει στο πανεπιστήμιο. Ποιο είναι το πρότυπο; Ότι, κοίταξε, εάν δεν ενταχθείς σε ομάδα, δεν περνάς μάθημα. Να ενταχθείς σε μία από τις οργανωμένες ομάδες, που εμείς εκλέγουμε τον καθηγητή, για να περάσεις. Είναι ψέμα; Του διδάσκουμε τον άκρατο φασισμό μόλις περνά την πύλη του πανεπιστημίου; Μπορεί ένα παιδί να πει: «Θέλω να μείνω ανεξάρτητος, αδέσμευτος»; Είναι το τραπέζι και τον περιμένει. Και τα συγκεκριμένα τραπέζια εξασφαλίζουν το διαβατήριο δια του εκβιασμού εις τους καθηγητές. Είναι ψέματα όλα αυτά;

Αυτό βλέπει ένας νέος άνθρωπος. Αυτό ζει. Τι του διδάσκουμε εμείς, η πολιτεία; Κοίταξε για αρπαχτή. Μην πιστεύεις στο έθνος. Εσείς, κύριε Πρωθυπουργέ, βγάλατε την έννοια και τη λέξη «εθνική» από την παιδεία, την αφαιρέσατε, δεν σας έκανε, έπαψε να είναι το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας, ενώ τη χρησιμοποιήσατε στο κομματικό όργανο, «Εθνικό Συμβούλιο».

Γιατί, λοιπόν, μπορεί να είναι εθνικό το Συμβούλιο του ΠΑΣΟΚ και δεν μπορεί να είναι εθνική η κατεύθυνση της παιδείας; Για ποιο λόγο; Έχουμε αρχίσει και είναι παρεξηγήσιμος όρος η λέξη «έθνος». Μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ιδρύθηκε η Κοινωνία των Εθνών. Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο έγιναν τα Ηνωμένα Έθνη. Σήμερα η έννοια «έθνος» είναι απαγορευτική. Δεν πρέπει να ακούγεται. Οδηγεί σε φασισμό, σε ακραία φαινόμενα. Δεν μπορεί να είναι ένας Έλληνας πατριώτης. Απαγορεύεται! Αλλά οι Αμερικανοί τους πυραύλους τους ονόμασαν patriot. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Απαγορεύεται το παιδί να πάρει μια τέτοια σειρά, μια τέτοια αρχή, μια τέτοια αξία.

Και άκουσα με πολύ ενδιαφέρον και ευχάριστη έκπληξη την ομιλία του Αρχηγού της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως. Κάποια στιγμή πρέπει να μιλήσουμε για πράγματα, τα οποία έχουν γίνει απαγορευτικά. Απαγορεύσαμε στο παιδί να έχει προσέγγιση στην εκκλησία. «Οχι στην προσευχή», να αφαιρέσουμε τα εικονίσματα από τα δημόσια κτήρια, να τα αφαιρέσουμε αύριο από τα δικαστήρια. Μακριά από την εκκλησία, είναι «βλαπτική».

Και έρχεται το παιδί και θεοποιεί το ποδόσφαιρο. Το ποδόσφαιρο! Και το ποδόσφαιρο τι τους διδάσκει, εκεί που έχουν εναποθέσει τις δικές του θεότητες; Όποια ομάδα δίνει περισσότερο, παίρνει τον παίκτη και πάει στην άλλη ομάδα. Άρα, ένας «θεός». Το χρήμα! Αυτό μαθαίνουν τα παιδιά. Ποιες αρχές; Ποια αξία; Ποια ιδανικά;

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

Υπήρξε μια δασκάλα, η κ. Χαρά Νικοπούλου, με ψυχή, με καρδιά, με το έθος, με την πίστη στα σωθικά της. Εξαφανίστηκε! Άμεσος ο διωγμός από τους Τούρκους -όχι τους Έλληνες μουσουλμάνους- της Θράκης, όπως θέλουν να αποκαλούνται και με τη νέμεση της κ. Δραγώνα.

Εμείς λοιπόν λέμε, έρχεται η Νέα Δημοκρατία να της στηρίξουμε και περιφερειάρχη Θράκης; Να δώσουμε ένα πρότυπο, ότι εμείς στηρίζουμε εκείνα τα πρόσωπα που έχουν την καρδιά απ' την Ελλάδα. Στηρίζουμε. Ελάτε να πάμε μαζί να στηρίξουμε τέτοια πρότυπα, για να δει η νεολαία ότι εκείνος που πιστεύει σε πατρίδα, σε αξίες, σε αρχές, έχει μέλλον. Όχι όποιος έχει αρχές και αξίες φεύγει από το πόστο του και γυρίζει στη Θεσσαλονίκη. Αυτά λοιπόν, εάν θέλουμε να διδάξουμε τη νεολαία, μπορεί να τα επιστρατεύσουμε.

Ρωτήστε παιδιά που έχουν τελειώσει το Λύκειο, ρωτήστε και φοιτητές τι γιορτάζουμε στις 28 Οκτωβρίου. Λίγοι γνωρίζουν. Και δεν το λέω εγώ για να στηρίξω την επιχειρηματολογία μου. Τα έχετε δει κατ' επανάληψη στα γκάλοπς -χρησιμοποιούμε ελληνική λέξη- στις δημοσκοπήσεις που γίνονται από τα κανάλια. Ρωτήστε τους για την 25η Μαρτίου. Δεν ξέρουν. Γιατί; Τους δίνουμε αυτήν την τυποποιημένη μάθηση για την οποία σας έλεγα πριν.

Ποιο παιδί θα πάει να υπηρετήσει την πατρίδα; Το θεωρούν ως μέγιστη αγγαρεία. Γιατί γράψαμε το έπος του '40; Γιατί ήταν εντελώς διαφορετικό το φρόνημα. Η διαφορά της νεολαίας του '40 με τη νεολαία του 2010 εναπόκειται σε ένα γράμμα, σε ένα γιώτα (Ι). Τότε η νεολαία είχε φρόνημα με ήτα (Η), τώρα έχει φρόνημα με γιώτα (Ι). Αυτή είναι η μεγάλη διαφορά.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

Υπηρετούν στο Πολεμικό Μουσείο στρατιώτες που μετριούνται στα δάκτυλα των δύο χεριών. Περιποιεί τιμή σε εσάς, στη Νέα Δημοκρατία, που είσατε το κόμμα που υπηρετεί τις αρχές, τις αξίες και την πατρίδα, εσείς -μαζί μεγαλώσαμε πολιτικά- τρεις γιοι δικοί σας να υπηρετούν εκεί; Τρεις γιοι δικοί σας στο Πολεμικό Μουσείο; Αυτό λένε τα παιδιά στην Πάρο. Δεν λένε για τις επιδόσεις ενός εξ αυτού με την κ. Τζούλια Αλεξανδράτου. Αλλά οι τρεις είναι παιδιά Βουλευτών. Περιποιεί τιμή; Εκεί; Χάλασε ο κόσμος; Ας πάνε σε μία μονάδα της Αττικής. Του Πρωθυπουργού πήγε στις Ειδικές Δυνάμεις και εκτός Αθηνών. Έπρεπε εδώ να είναι τα παιδιά των Βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας, στο Πολεμικό Μουσείο; Δηλαδή να είναι από το Da Capo πενήντα μέτρα μπας και κρυώσει ο freddo; Έλεος!

Προστατεύστε λοιπόν τον εαυτό σας και προστατέψτε και τη νεολαία από τα παραδείγματα τα οποία παίρνουν. Αυτά είναι τα παραδείγματα που παίρνουν, ότι αν έχεις πατέρα μεγάλο, καθαρίζεις. Αν έχεις πατέρα επώνυμο, μπορείς και λουφάρεις. Αν έχεις πατέρα πλούσιο, εξασφαλίζεις την είσοδο στο πανεπιστήμιο. Και εκεί είναι το λάθος και ο μαρasmus της Αριστεράς. Γιατί απαγορεύετε το ιδιωτικό πανεπιστήμιο; Γιατί το απαγορεύετε; Ποιος ωφελείται από το ιδιωτικό πανεπιστήμιο; Ο φτωχός. Γιατί αυτός ο οποίος μένει στην Εκάλη έχοντας τη δυνατότητα να πάει σε όποιο φροντιστήριο θέλει και να έχει στο σπίτι όποιον καθηγητή θέλει, είναι σε μεγαλύτερο πλεονέκτημα από το παιδί που έχει γεννηθεί και μεγαλώνει σε μια καμαρούλα στο Πέραμα χωρίς καθηγητές και χωρίς πρόσβαση στα φροντιστήρια. Έτσι, λοιπόν, του παίρνει τη θέση στο δημόσιο πανεπιστήμιο. Εάν λοιπόν, γίνει το ιδιωτικό Πανεπιστήμιο το παιδί της Εκάλης θα πάει στο ιδιωτικό Πανεπιστήμιο και μία θέση θα πάει στο παιδί του Περάματος. Αυτό δεν το καταλαβαίνετε. Είναι αδιανόητο.

Στο κάτω-κάτω αυτοί οι οποίοι διαφεντεύουν εν πολλοίς τον τόπο, δεν είναι απόφοιτοι τέτοιων Πανεπιστημίων του εξωτερικού; Δεν υπάρχουν μαθητές, φοιτητές και από το ΠΑΣΟΚ, αλλά και από τα άλλα αριστερά κόμματα που τα παιδιά τους σπουδάζουν σε τέτοια πανεπιστήμια στο εξωτερικό; Μπορούν να σπουδάζουν σε τέτοια πανεπιστήμια στο εξωτερικό, αλλά δεν πρέπει να γίνουν στην Ελλάδα τέτοια πανεπιστήμια. Γιατί αυτή η στενότητα; Μήπως εξυπηρετεί άλλους σκοπούς, δηλαδή να χάσουμε τους κομάντο τους οποίους αναπτύσσουμε μέσα στα πανεπιστήμια, για να γίνουν αυτά τα οποία γίνονται;

Με επισκέφθηκε πριν από μερικές ημέρες ένας νέος πρύτανης και νέος άνθρωπος, ο οποίος μου αυτοσυστήθηκε και μου

είπε «Κύριε Καρτζαφέρη, εγώ ανήκω στον κεντροαριστερό χώρο, αλλά θέλω τη βοήθειά σας». «Ποια βοήθεια θέλεις;», «Το Πανεπιστήμιό μου είναι κέντρο ναρκωτικών, κέντρο παραεμπορίου, κέντρο διακινήσεως όπλων». Ναι, αυτό μου είπε. Και το παρακολουθούν οι φοιτητές, τα παιδιά δεκαοκτώ και δεκαεννέα ετών και κανείς δεν αντιδρά. Γίνεται το βράδυ μέσα στα πανεπιστήμια. Εξεπλάγην τα μάλα. Σοβαρός άνθρωπος. Και του είπα «Βεβαίως και θα σε βοηθήσω όσο μπορώ». Και δεν νομίζω να υπάρχει νοήμων άνθρωπος μέσα στο Κοινοβούλιο που δεν θα ήθελε να βοηθήσει τον πρύτανη να βγάλει όλα αυτά τα εγκληματικά στοιχεία από την αυλή. Αυτό το άσυλο, το οποίο το έχουμε μόνο εμείς. Τι προστατεύει αυτό το άσυλο; Ποιον προστατεύει; Από το όργανο της τάξεως; Θα τολμήσει ποτέ αστυνομικός να περάσει μέσα στο πανεπιστήμιο εάν δεν υπάρχει έγκλημα, εάν δεν υπάρχει κακούργημα; Από ποιον προστατεύουμε; Μπορεί να πηγαίνει ο οποιοσδήποτε εγκληματίας, ο οποιοσδήποτε αντεξουσιαστής μέσα και δεν μπορεί να πηγαίνει το όργανο της πολιτείας. Αυτά δεν είναι σχήματα οξύμωρα και αντιφατικά;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Δεν τον εμποδίζει το άσυλο να πάει, κύριε Καρτζαφέρη. Αντιθέτως, η διάταξη του επιβάλλει του εισαγγελέα και του αστυνομικού να πάει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Όχι. Πρέπει να υπάρχει πρόσκληση από τις κοινωνικές αρχές και όχι εάν υπάρχει αυτοφωρο έγκλημα.

Κύριε Πρόεδρε, πριν από λίγο έφυγε από την Αίθουσα η κ. Παναγιωταρέα, η οποία συνόδευε χθες τον πρύτανη και διηγήθηκε το εξής γεγονός. Ότι πηγαίνοντας στην Ιερά Οδό ένας «τσαντάκιος» βούτηξε την τσάντα από μια κυρία και επειδή τον κινήγησε ο κόσμος πήγε μέσα στην Γεωπονική και τους κορόιδευε μετά. Δεν μπορούσε κανένας να τον πιάσει. Κρύφτηκε μέσα στη Γεωπονική. Δηλαδή, άσυλο του εγκληματία. Μου το διηγήθηκε, δεν ήμουν εγώ μπροστά και σας λέω ποιο πρόσωπο. Αυτά συμβαίνουν.

Τι χρειάζεται το άσυλο το 2010; Να προστατεύσουμε ποιον από τι; Κινδυνεύει η Δημοκρατία μας; Υπάρχουν συνταγματάρες-φόβητρο; Να καταλάβω τι υπάρχει σήμερα.

Επομένως, είναι ορισμένα πράγματα λοιπόν τα οποία κατοικούν την εικόνα. Ο νέος άνθρωπος των δεκαοκτώ ετών που πηγαίνει μέσα στο πανεπιστήμιο, εάν δεν ακουμπήσει κάπου δεν αισθάνεται καλά. Αυτή είναι η αλήθεια.

Έρχομαι σε ένα άλλο θέμα τώρα. Κάνουμε όλοι πως δεν βλέπουμε. Πριν από τρία-τέσσερα χρόνια, όταν ο Ολυμπιακός είχε πάρει ένα από τα πολλά πρωταθλήματα, είχε γίνει ένα πάρτι σε παραλιακό κέντρο προς τη Γλυφάδα. Με είχαν καλέσει και είχα πάει. Είδα εκεί τι γινόταν με τα κορίτσια των δεκαεπτά, δεκαοκτώ ετών, κυρία Υπουργέ. Γνωρίζω την ευαισθησία σας. Κοριτσάκια πάνω στα τραπέζια, το σύνθετο, κ.λπ. Μου λέει ένας από εκεί μέσα «κάτσε αργά, μη φύγεις, για να δεις τι θα γίνει». Έκατσα μέχρι αργά και κατά τις τέσσερις η ώρα πήγα προς το αυτοκίνητό μου, έκασα και είδα. Τα αραγμένα Γκραν Τσερόκι και οι Πόρσε των σαρανταπεντάρηδων και πενήνταρηδων επιβιβάζαν πάνω τα κοριτσάκια των δεκαεπτά, δεκαοκτώ ετών! Πώς; Τι; Με τι κίνητρο; Και εν πάση περιπτώσει, το κοριτσάκι των δεκαεπτά ετών έμπαινε μέσα στην Πόρσε. Ο πατέρας, που το κοριτσάκι γύριζε στις εννέα η ώρα το πρωί, τι έκανε; Ο πατέρας όμως καταδικασμένος στην ανεργία τρία και τέσσερα χρόνια από την πολιτική των δύο μεγάλων κομμάτων, κάνει πως δεν καταλαβαίνει, γιατί το κοριτσάκι πήγε «φορτωμένο». Αυτό συμβαίνει σήμερα.

Προχθές συνόδευσα στο Μουσείο μία ομάδα φίλων από τις Βρυξέλλες και είδαν οι άνθρωποι και μου το έδειξαν, έναν να κάνει ενέσεις, έξι η ώρα το απόγευμα, μπροστά στα μάτια του κόσμου! Τι κάνει η πολιτεία; Έχουμε τη μεγαλύτερη εγκληματικότητα στα ναρκωτικά. Χάνουμε τα περισσότερα παιδιά. Είμαστε μία χώρα που γεννάει τα λιγότερα παιδιά, σκοτώνουμε τα περισσότερα παιδιά με τα ναρκωτικά και κάποια άλλα τα σκοτώνουμε από τους δρόμους που έχουμε, με τα μηχανάκια που κυκλοφορούν. Τη μάστιγα! Αυτή είναι η αλήθεια.

Τι προσφέρουμε λοιπόν στα παιδιά για να έχουν οράματα και όνειρα; Τι του δίνουμε; Σε ποια κοινωνία τους καλούμε να έρ-

θουν; Στην πελατειακή κοινωνία στην οποία αναφέρθηκε πριν από λίγο ο Αξιότιμος Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας; Δηλαδή, έβαζε το ΠΑΣΟΚ τους δικούς του και νομιμοποίησε η Νέα Δημοκρατία; Αυτό είναι; Καταπατείται η αξιοπρέπεια, η αξιοπιστία, οι γνώσεις και η αξιοκρατία ενός εκάστου και μόνο αν πας στο κόμμα θα βολευτείς; Αυτό τους μαθαίνουμε; Τι τους λέμε; Ποιο είναι το μήνυμα που παίρνουν τα παιδιά;

Έχει το παιδί ένα όνειρο. Θέλει να σπουδάσει κάτι. Ξέρετε πόσα από τα παιδιά, που έχουν επιλέξει να σπουδάσουν κάτι, σπουδάζουν αυτό το οποίο επέλεξαν; Το 15%. Το άλλο 85%, άλλα αντί άλλων. Αυτή είναι η πραγματικότητα και αυτή είναι η αλήθεια.

Πρέπει λοιπόν να οργανώσουμε έτσι την πολιτεία μας που ένας νέος να επιτρέπεται να έχει όνειρα, να ξέρει ότι η αξιοκρατία επιβραβεύεται και δεν αποκρούεται, να ξέρει ότι δεν θα τον βρει στο δρόμο του ο έμπορος ναρκωτικών. Γιατί εμείς τι κάναμε όλα αυτά τα χρόνια; Βάζω πρώτο πληθυντικό πρόσωπο παρότι ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός δεν έχει καμμία συμμετοχή στην κοινωνική ζύμωση όλα αυτά τα χρόνια, όπως τα δύο μεγάλα κόμματα έχουν κατασκευάσει.

Εμείς λοιπόν τους μεταδίδουμε την απελπισία, ότι δεν υπάρχει ελπίδα και στη γωνία παραμονεύει ο έμπορος ναρκωτικών. Κοιτάξετε ένα μείγμα. Αυτό δεν είναι ένα μείγμα; Και χάνουμε καθημερινώς παιδιά και δεν μπορούμε να πάρουμε μια απόφαση ότι όπου κρατικό νοσοκομείο, μέσα εκεί να υπάρχει και μια πτέρυγα του ΟΚΑΝΑ. Γιατί το παιδί που πηγαίνει στα ναρκωτικά δεν είναι εγκληματίας. Ασθενής είναι, άρρωστος είναι, πνευμονία έχει, να το σώσουμε.

Γιατί λοιπόν δεν έχουμε πτέρυγα του ΟΚΑΝΑ, δεν έχουμε κλινική ΟΚΑΝΑ μέσα σε κάθε νοσοκομείο, παρά αφήνουμε αυτά τα κτήρια όπως είναι, όπου γύρω-γύρω έχει στηθεί λαϊκή αγορά ναρκωτικών; Ή δεν το ξέρει η πολιτεία; Ή δεν το ξέρει το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη; Η ερώτηση είναι γιατί τα ανεχόμαστε, γιατί δεν προχωρούμε, γιατί δεν κάνουμε κάτι;

Ένα άλλο τεράστιο κεφάλαιο είναι η μαστίγα του αλκοόλ. Όλο και περισσότερα παιδιά διολισθαίνουν στο αλκοόλ. Ρωτήστε τους τροχονόμους. Παιδιά των δεκαοκτώ, των δεκαεννέα, των είκοσι ετών που παίρνουν δίπλωμα –χαίρομαι, κύριε Γείτονα, που το επιβεβαιώνετε, έχετε προφανώς και εσείς την πληροφόρηση ως πρώην Υπουργός Δημόσιας Τάξεως- πιάνονται στα αλκοτέστ. Γιατί; Γιατί έχουμε την τηλεόραση, η οποία δείχνει καθημερινώς πώς να πετύχεις να είσαι άντρας δυνατός και ισχυρός μ' ένα ουίσκι. Κάθε μέρα αυτό το πρότυπο βλέπουν τα παιδιά και τρέχουν να βρουν διέξοδο στο ουίσκι.

Να απαγορευτεί η διαφήμιση του αλκοόλ στην τηλεόραση, κύριε Πρωθυπουργέ, όπως απαγορεύεται το τσιγάρο. Να την απαγορεύσουμε. Να προστατεύσουμε τη νεολαία και σας το λέει ένας άνθρωπος που έχει συμφέροντα στην τηλεόραση, αλλά πάνω απ' όλα το συμφέρον της νεολαίας. Ας το αντιληφθούμε όλοι. Να απαγορευτεί η διαφήμιση του αλκοόλ. Όλες οι διαφημίσεις λένε το ίδιο: «Για να μπορέσεις να βγάλεις την τάδε κοπέλα έξω, για να μπορέσεις εσύ, των δεκαεπτά ετών, πιες ουίσκι». Ας προστατεύσουμε λοιπόν τη νεολαία μας. Ας δώσουμε τη δυνατότητα σ' ένα αδιέξοδο.

Πριν από λίγο ήταν στην Αίθουσα ο κ. Θόδωρος Κατσάνεβας, συγγενής σας, κύριε Πρωθυπουργέ. Τα παιδιά του και τα παιδιά σας έχουν την ίδια γιαγιά. Έχει ένα εκπληκτικό πόνημα για τον επαγγελματικό προσανατολισμό. Καλέστε τον. Χρησιμοποιήστε τον. Δώστε του ένα ρόλο, να έχει να προσφέρει. Δεν ανήκει στο δικό μου ιδεολογικό χώρο ο κ. Κατσάνεβας, αλλά τα καλά πρέπει να λέγονται και πρέπει τα καλά να τα αξιοποιούμε.

Μια πρόταση για την ανεργία, για να βοηθήσουμε τα παιδιά των πανεπιστημίων. Οι απόφοιτοι των πανεπιστημίων όταν προσλαμβάνονται, για δύο χρόνια η επιχείρηση δεν ανήκει στον σหมา. Τα καλύπτει το κράτος. Τα δύο πρώτα χρόνια τα καλύπτει το κράτος. Πρώτον, για να απορροφηθούν οι νέοι επιστήμονες και δεύτερον να δώσουμε κίνητρο στα παιδιά να μπουν στο πανεπιστήμιο, πέρα από τον τίτλο. Αυτή είναι η δική μας πρόταση. Προσλαμβάνεις απόφοιτο πανεπιστημίου; Τα δύο πρώτα χρόνια εργασίας το κράτος καλύπτει τα ένσημά του.

Έτσι, λοιπόν, πολλές επιχειρήσεις θα προσλαμβάνουν παιδιά

και θα προσλάβουν καλά παιδιά. Θα προσλάβουν μυαλά, τα οποία σήμερα φεύγουν. Χάνουμε τις καλύτερες αξίες μας.

Πριν από λίγες ημέρες, έχοντας ένα πρόβλημα υγείας, βρήκα έναν Έλληνα καθηγητή, νεαρό. Πρέπει να έγινε καθηγητής σε ηλικία είκοσι επτά, είκοσι οκτώ ετών στο πανεπιστήμιο του Ναγκασάκι. Γιατί η Ελλάδα δεν τον χρησιμοποίησε; Μετά από πολλά-πολλά διαβήματα του εξασφάλισα μια θέση σ' ένα πανεπιστήμιο εδώ. Γιατί να χάνουμε αυτά τα μυαλά;

Εσείς το ξέρετε καλά, κύριε Πρωθυπουργέ. Μεγαλώσατε στο εξωτερικό. Είδατε τι έχουμε εκεί. Οκτώ χιλιάδες καθηγητές ελληνικής καταγωγής σε πανεπιστήμια της Αμερικής. Δεν τους ξέρουμε καν. Θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα συνέδριο εδώ, στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, και να τους μιλήσουμε. Τους έχει ανάγκη η Ελλάδα, κύριε Πρωθυπουργέ. Να τους επιστρατεύσουμε. Πάνω από όλα να κρατήσουμε εδώ το καλύτερο «προϊόν».

Πιστεύω λοιπόν ότι η νεολαία μας δεν έχει καθοδήγηση. Δεν είναι κακή η λέξη. Είπε ο Αξιότιμος Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας ότι θα βρει το δρόμο της. Ναι, αλλά να μην κλείνουμε τα φώτα. Ας ανάβουμε ένα φακό για να δουν πού θα πάνε. Το DNA της νεολαίας μας είναι καλό, είναι άριστο.

Κατέβαινα προχθές από το Χίλτον προς το κανάλι. Δίπλα μου ήταν ένα «κάμπριο» με δύο παιδιά, από αυτά με τις άγριες εξαμίσεις κ.λπ. Όταν κόρναραν, για να φύγουν γρήγορα με σφήνες, είχα ενοχληθεί. Πού όμως ικανοποιήθηκε; Στο φανάρι του ΦΙΞ σταμάτησαν και σ' ένα γέροντα επαίτη έβγαλαν και του έδωσαν ένα ευρώ. Αυτό δείχνει ότι υπάρχει ευαισθησία στους νέους μας.

Να ποντάρουμε στην ευαισθησία, να ποντάρουμε στην καλοσύνη, να ποντάρουμε στο καλό DNA, για να μπορέσουμε αύριο να παραδώσουμε τη χώρα σε μια καλύτερη γενιά.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλλης): Το λόγο έχει ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ κ. Αλέξης Τσίπρας.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν ξέρω αν την ελπίδα μπορεί να την βρει κανείς εκεί όπου βλέπει νέους ανθρώπους να έχουν κοινωνική ευαισθησία.

Εγώ θα προσέθετα, κύριε Καρτζαφέρη, ότι ελπίδα μπορεί να βρει κανείς εκεί που βλέπει νέους ανθρώπους να επιμένουν, να παλεύουν, να αγωνίζονται, να διεκδικούν, παρά το κλίμα κατάθλιψης που έχει επιβληθεί σ' αυτή τη χώρα εξαιτίας πολύ συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών και των δύο τελευταίων κυβερνήσεων.

Βεβαίως δεν μπορεί κανείς να μην αναφερθεί, συζητώντας γι' αυτό το κλίμα κατάθλιψης, και στο κλίμα απαξίωσης της πολιτικής των νέων ανθρώπων απέναντι στους θεσμούς, στα κόμματα, στους πολιτικούς. Και πώς να μην υπάρχει κλίμα απαξίωσης, όταν άλλα λένε τη μια μέρα και άλλα λένε την άλλη;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πραγματικά ορισμένες φορές οι συμπτώσεις είναι σατανικές, διότι πριν από δύο περίπου χρόνια, ακριβώς την επόμενη μέρα της ψήφισης του νομοσχεδίου για το ασφαλιστικό της κ. Πετραλιά -της Κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας- πάλι είχε οριστεί η συζήτηση για τη νέα γενιά με πρόταση –αν θυμάμαι καλά- του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Οι συμπτώσεις εκτός από σατανικές είναι και αποκαλυπτικές. Διότι διαβάζοντας τα πρακτικά εκείνων των συζητήσεων –και του τριμήνου για το ασφαλιστικό νομοσχέδιο, αλλά και για τα θέματα της νεολαίας- μπορεί κανείς να ανακαλύψει εύγλωττα όλα τα συμπτώματα πολιτικής παθογένειας, αλλά και πολιτικής κρίσης εκπροσώπησης, διότι είναι απίστευτο πώς μπορείτε, τα δύο κόμματα εξουσίας, οι ίδιοι άνθρωποι –μέσα σε δύο χρόνια ελάχιστοι έχουν αλλάξει- οι ίδιες κοινοβουλευτικές ομάδες σε απόσταση λίγων μηνών να λένε τόσο διαφορετικά πράγματα, να αντιστρέφετε ρόλους;

Αν διαβάσει κανείς στα Πρακτικά τι έλεγαν οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, που τότε ήταν στην αξιωματική αντιπολίτευση, για το ασφαλιστικό νομοσχέδιο Πετραλιά και τις προτάσεις που κατέθεταν θα μείνει έκπληκτος για το πώς τα ίδια πρόσωπα, με περυσό κομματικό πατριωτισμό, χθες και προχθές υπερασπιζόνταν

ένα νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό, που επιβάλλει πολύ χειρότερους όρους απ' αυτό της κ. Πετραλιά. Και στ' αλήθεια εγώ εκπλήσσομαι πώς μπορείτε και το κατορθώνετε αυτό, πώς μπορείτε να λέτε τόσο αντίθετα πράγματα;

Βεβαίως το ίδιο ισχύει και για τους Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, που τότε ήταν στην κυβέρνηση και προχθές έκαναν αντιπολίτευση.

Μην αναρωτιόμαστε λοιπόν γιατί έχει απαξιωθεί η πολιτική στους νέους ανθρώπους ιδίως.

Και για να γίνω πιο συγκεκριμένος, θα αναφερθώ ειδικότερα σε όσα έλεγε προ διετίας ο Υπουργός Εργασίας, υπερασπιζόμενος την πρόταση που είχε καταθέσει τότε η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ για δημοψήφισμα, με βάση το άρθρο 44, για ένα τόσο σημαντικό κοινωνικό θέμα όπως το ασφαλιστικό. Βεβαίως χθες μας απάντησε ότι δεν μπορούμε να πάμε σε μία τέτοια επιλογή, διότι βρισκόμαστε σε μία κρίση και έχουμε έκτακτες ανάγκες και δεν υπάρχει η δυνατότητα της πολυτέλειας να τηρούμε το Σύνταγμα. Φαίνεται ότι ακόμα και το άρθρο 44 του Συντάγματος έχει ανασταλεί μέχρι νεωτέρας από τους επιτηρητές μας!

Όμως δεν ήταν μόνο ο Υπουργός Εργασίας που υπερασπιζόταν με σθένος πριν από δύο χρόνια την πρόταση για δημοψήφισμα γι' αυτό το μεγάλο κοινωνικό θέμα. Ήσασταν κι εσείς, κύριε Πρωθυπουργέ. Και θα ήθελα να σας το θυμίσω, διότι μπορεί μέσα σ' αυτά τα δύο χρόνια να έχετε αλλάξει τόσες πολλές φορές τοποθέτηση πάνω στα ζητήματα και να το έχετε ξεχάσει κι εσείς ο ίδιος. Λέγατε λοιπόν πριν από δύο χρόνια ότι «το δημοψήφισμα είναι οξυγόνο στη Δημοκρατία, αποτελεί δημοκρατικό εργαλείο ενίσχυσης της συμμετοχικής Δημοκρατίας. Απαντά ευθέως στον πειρασμό που έχει μια αυταρχική κυβέρνηση» – απευθυνόσασταν στη Νέα Δημοκρατία- να λέει «πήρα την ψήφο σου και από εκεί και πέρα κάνω ό,τι θέλω». Μήπως σας θυμίζει κάτι αυτό; Και επίσης συνεχίζατε, απευθυνόμενος στην τότε Πλειοψηφία της Νέας Δημοκρατίας, και λέγατε: «φοβάστε το δημοψήφισμα γιατί φοβάστε το λαό».

Τώρα βεβαίως οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί και αυτοί που φοβάστε, κύριε Πρωθυπουργέ, την κρίση των πολιτών είστε εσείς και αυτό που φοβάστε είναι ότι τελικά αν απευθυνθείτε στην ελληνική κοινωνία για τις βίαιες αλλαγές που επιφέρει η πολιτική σας, τους μόνους που θα βρείτε επιπλέον να σας υποστηρίζουν είναι αυτούς που βρήκατε και χθες εδώ, στο Κοινοβούλιο: την κ. Μπακογιάννη και τον κ. Κιττίδη –κάνέναν άλλον- και τους εκβιαζόμενους Βουλευτές της κυβερνητικής Πλειοψηφίας.

Βέβαια μπορεί κανείς να αντικρούσει λέγοντας ότι η ομιλία σας αυτή, στην οποία αναφέρομαι, έγινε την 1η Απριλίου του 2008. Θα μπορούσε λοιπόν κανείς να υποθέσει ότι ήταν ένα πρωταπριλιάτικο ψέμα. Θα μπορούσε κανείς αυτό να το υποθέσει πράγματι, αν δεν είχατε αποδείξει όλα αυτά τα χρόνια που μεσολάβησαν ότι σχεδόν κάθε μέρα για σας ήταν πρωταπριλιά. Διότι σχεδόν κάθε μέρα, και ιδίως κατά τις μέρες της προεκλογικής περιόδου, λέγατε μεγάλα λόγια, μεγάλες υποσχέσεις και σχεδόν καμμία απ' αυτές δεν τηρήσατε, διότι δεν τις πιστεύατε και δεν είχατε την πολιτική βούληση να το κάνετε.

Το σημαντικότερο όμως, κύριε Πρωθυπουργέ, είναι ότι για να υλοποιήσετε αυτή την πολιτική σας στην πραγματικότητα υποβαθμίζετε, παρακάμπετε το ίδιο το Σύνταγμα της χώρας. Δεν έχουμε βεβαίως καμμία αμφιβολία πως το Σύνταγμα θα το επικαλεστείτε στην επόμενη κινητοποίηση εκπαιδευτικών, ναυτεργατών, δημοσίων υπαλλήλων. Θα θυμηθείτε το Σύνταγμα και τους νόμους όπως σας βολεύει και όποτε σας βολεύει. Όμως αυτό που πράξατε στη συνέντευξη που δώσατε σε μεγάλης κυκλοφορίας κυριακάτικη εφημερίδα, όπου μας είπατε ότι δεν μπορείτε να κατανοήσετε πώς είναι δυνατόν να εμποδίζει κάτι το Σύνταγμα –που, κατά τη δική σας εκτίμηση, είναι λογικό, διότι συμβαίνει σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες- αυτό είναι πράγματι μεγάλο ατόπημα. Διότι είστε υποχρεωμένος κι εσείς, όπως και ο καθένας από μας, να τηρούμε αυτό το Σύνταγμα. Εκτός αν αλλάξουμε χώρα και πάμε σε άλλες χώρες που έχουν άλλο Σύνταγμα.

Το κρίσιμο ερώτημα όμως, το κύριο ερώτημα είναι για πόσο θα συνεχίζετε αυτή την πολιτική και για πόσο θα συνεχίζετε αυτό

το βιολί, για πόσο ακόμα δηλαδή θα μπορείτε να προχωράτε αγνοώντας την κοινωνία, αγνοώντας τους θεσμούς, το Ελεγκτικό Συνέδριο, τους δικαστές, παρακάμπτοντας το Σύνταγμα της χώρας και εκβιάζοντας την Κοινοβουλευτική σας Ομάδα; Είμαι βέβαιος ότι κι εσείς θα συναισθάνεστε ότι δεν έχετε πια πολύ πολιτικό χρόνο μπροστά σας. Ξεπεράσατε κάποιους σκοπέλους, αλλά νομίζω ότι τελειώνει ο πολιτικός σας χρόνος αν δεν αλλάξετε ριζικά στρατηγική.

Και θέλω να έρθω στο θέμα μας, επιτρέψτε μου πάλι υπενθυμίζοντας τι περίπου λέγατε εσείς την επόμενη μέρα της ψήφισης του ασφαλιστικού Πετραλιά, που είχαμε πάλι εδώ συζήτηση προ ημερησίας διατάξεως για τα θέματα της νεολαίας, όπου περιγράφοντας, κύριε Πρωθυπουργέ, τότε την κατάσταση στη χώρα μιλούσατε για μια Ελλάδα φοβική και για μια νέα γενιά φοβική, για μια Ελλάδα της ζούγκλας των εξουσιαστών, των πελατειακών σχέσεων, του αυταρχισμού, της πόλωσης, του φόβου, του ευνουχισμού των δυνατοτήτων της νέας γενιάς και για μια νέα γενιά που βομβαρδίζεται με φόβους και με ανασφάλεια. Μπορεί να χρησιμοποιείτε, κύριε Πρωθυπουργέ, το ίδιο λεξιλόγιο όντως...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών): Κι εσείς το ίδιο, κύριε Τσίπρα.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνισπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς):... αλλά δύο χρόνια μετά θα πρέπει να σας πω πράγματι ότι αυτή την Ελλάδα που θέλατε να αποφύγετε και καλούσατε τον κόσμο να αγωνιστεί για να αποφύγουμε αυτή την Ελλάδα τη φοβική, της νέας γενιάς που βομβαρδίζεται με φόβους και με ανασφάλεια, αυτή είναι η Ελλάδα σήμερα εξαιτίας των δικών σας πολιτικών, και της Νέας Δημοκρατίας βεβαίως στα δύο χρόνια που ακολούθησαν, εξαιτίας των δικών σας πολιτικών εγκλημάτων στα εργασιακά, στα ασφαλιστικά δικαιώματα. Αυτή είναι η Ελλάδα σήμερα! Μία Ελλάδα που η νέα γενιά αυτά τα δύο χρόνια βομβαρδίστηκε όσο ποτέ άλλοτε με φόβους, που έχει στο κεφάλι της τη βία των εξουσιαστών, μία γενιά ευνουχισμένη από όνειρα, μια γενιά έτοιμη να μεταναστεύσει σε τόπους, όπου τουλάχιστον δεν κυβερνούν τρόικες και δεν ανατρέπονται μέσα σε μια νύχτα κατακτήσεις ολόκληρων γενεών!

Και θέλω εδώ να σας πω το εξής, κύριε Πρωθυπουργέ, γιατί άκουσα την ομιλία σας με μεγάλο ενδιαφέρον, και είχα την αίσθηση ότι περιγράφετε μια κατάσταση που είναι πολύ μακρινή από την πραγματικότητα σήμερα. Η νέα γενιά σήμερα είναι η μοναδική γενιά στη νεώτερη Ιστορία της χώρας που θα ζήσει –και το γνωρίζει αυτό- πολύ χειρότερα απ' ό,τι έζησαν οι προηγούμενες γενιές, απ' ό,τι έζησαν οι γονείς, οι πατεράδες και οι μητέρες. Και αυτό το γνωρίζει αυτή η γενιά. Και γνωρίζει επίσης ότι είναι κι αποτέλεσμα της δικής σας, όπως είπατε, «μικρής επανάστασης».

Μας μιλήσατε για τον κ. Πάλμε. Βεβαίως εγώ δεν τον γνωρίζω τον άνθρωπο και δεν έχω καμμία αντίληψη ότι μπορεί να είναι ένας εξαιρετικός επιστήμονας με προοδευτικές ιδέες και απόψεις. Θα ήθελα όμως να σας πω, κύριε Πρωθυπουργέ, ότι το πρόβλημα της παιδείας στη χώρα μας δεν είναι έλλειμμα επικοινωνίας, όπως κάνατε με έναν άλλο κορυφαίο πολεοδόμο προεκλογικά, τον κ. Αθεμπίγιο. Τον φέρατε εδώ, τον πήγατε και μια βόλτα στο παραλιακό μέτωπο και στις ολυμπιακές εγκαταστάσεις. Είπε πράγματα αυτονόητα και πολύ σοβαρά κι έχουν περάσει οκτώ μήνες και δεν έχει γίνει τίποτα. Ρημάζουν οι ολυμπιακές εγκαταστάσεις. Από πολεοδομική άποψη η πρωτεύουσα έχει τεράστια προβλήματα, που δεν έχετε καμμία πρόθεση να τα επιλύσετε. Θέλετε να κάνετε το ίδιο και με την παιδεία;

Δεν έχουμε καμμία αμφιβολία ότι έχετε εξαιρετικές γνωριμίες και δημόσιες σχέσεις με εξαιρετικούς ανθρώπους στο εξωτερικό. Αλλά τι να κάνει ο άνθρωπος, ο Σουηδός; Να έρθει στην Ελλάδα να αντιμετωπίσει τι; Θα ανατριχιάσει μόλις ανακαλύψει ότι στη χώρα μας υπάρχει μια δωρεάν παιδεία, για την οποία ο μέσος Έλληνας πολίτης είναι αναγκασμένος να πληρώνει σχεδόν τον μισό οικογενειακό προϋπολογισμό, για να πάει τα παιδιά να σπουδάσουν. Αυτό δεν μπορεί να το φανταστεί ένας Σουηδός, κύριε Πρωθυπουργέ. Ούτε βεβαίως μπορεί να φανταστεί ότι πε-

ριφερειακά ΑΕΙ στη χώρα μας δεν έχουν να πληρώσουν το ρεύμα και ετοιμάζονται να κλείσουν. Ούτε μπορεί να φανταστεί ο Σουηδός και να δώσει λύση στο εξής. Πήγα τις προάλλες στα ΤΕΙ της Αθήνας και διαπίστωσα ότι το 80% του εκπαιδευτικού προσωπικού, αυτών που μαθαίνουν τα παιδιά μας γράμματα δηλαδή, είναι ωρομίσθιοι και απλήρωτοι εδώ και τέσσερις μήνες. Ούτε μπορεί βεβαίως να δώσει κάποια λύση στο εξωφρενικό, στο παράδοξο -που είναι παγκόσμια πρωτοτυπία στη χώρα μας να συμβαίνει αυτό- το βασικό εκπαιδευτικό έργο, ιδίως στις τελευταίες τάξεις του λυκείου, να μην γίνεται στις αίθουσες διδασκαλίας, στα σχολεία μας, αλλά στα φροντιστήρια.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΡΟΔΟΥΛΑ ΖΗΣΗ**)

Αυτό είναι το παράδοξο των φροντιστηρίων. Θα το λύσει αυτό ο κ. Πάλμε όσο θετικές διαθέσεις και αν έχει;

Άρα, κύριε Πρωθυπουργέ, δεν είναι ζητήματα επικοινωνίας τα προβλήματα της παιδείας. Είναι ζητήματα ουσίας. Και αν ο κ. Πάλμε και εσείς μαζί πάτε μια βόλτα στην Ουψάλα, όπου βρέθηκα εγώ πέρυσι τέτοιοι καιρό, θα διαπιστώσει και θα διαπιστώσετε ότι σχεδόν ένας στους δυο γιατρούς στα δημόσια νοσοκομεία της Ουψάλα είναι Έλληνες, νέοι επιστήμονες, οι οποίοι αναγκάστηκαν βεβαίως -δεν φαντάζομαι ότι ήθελαν να πάνε να ζήσουν στο σουηδικό χειμώνα- να φύγουν από τη χώρα. Ποιοι; Ο ανθός της ελληνικής κοινωνίας, το επιστημονικό δυναμικό, το πιο ελπιδοφόρο θα μπορούσε να πει κανείς, φεύγει από τη χώρα. Διότι τι να κάνει ένας γιατρός εδώ όταν πρέπει να περιμένει κάμποσα χρόνια για να πάρει την ειδικότητα, κάμποσα χρόνια για το αγροτικό και μετά μπαίνει σε μια λίστα χωρίς να ξέρει αν θα βρει δουλειά. Και ποιος είναι οι δυνατότητες που του δίνει η ελληνική πολιτεία σε ένα δημόσιο πανεπιστήμιο να συνεχίσει την έρευνά του, ζώντας αξιοπρεπώς;

Αυτή είναι η πραγματικότητα, κύριε Πρωθυπουργέ. Αιμορραγεί η ελληνική κοινωνία από το πιο ελπιδοφόρο δυναμικό της, που είναι οι νέοι επιστήμονες. Και δεν ξέρω εάν αυτά θα μας τα λύσει ο κ. Πάλμε.

Σας είπε ο κ. Γκόντον Μπράουν ότι η μεγαλύτερη εξαγωγική βιομηχανία της Βρετανίας είναι τα βρετανικά πανεπιστήμια. Δεν αναρωτήθηκα για ποιο λόγο συμβαίνει. Προφανώς, διότι υπάρχουν κάποιες κυβερνήσεις ανά τον κόσμο, μεταξύ των οποίων και η δική σας, οι οποίες είναι πρόθυμες να εισάγουν τα παράγωγα και τα προϊόντα των βρετανικών πανεπιστημίων. Διότι εσείς ήσασταν Υπουργός Παιδείας για χρόνια και θιασώτης της αντίληψης ότι πρέπει να αλλάξουμε το άρθρο 16 -και ήταν και μια μεγάλη πολιτική σας ήττα αυτή, αν και ήσασταν αντιπολίτευση και όχι κυβέρνηση- και να φέρουμε τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Βεβαίως, για να γίνουν έτσι τα βρετανικά πανεπιστήμια, η μεγαλύτερη εξαγωγική βιομηχανία. Γι' αυτό το λόγο προφανώς έγινε αυτό.

Βλέπω, όμως, να συνεχίζουν μέλη της Κυβέρνησής σας την ίδια λογική και την ίδια αντίληψη. Διότι τις προάλλες -φαντάζομαι θα ήταν μία από τις βραδιές που δεν θα είχατε κάποια πρόσκληση, κύριε Υπουργέ, να πάτε σε κάποιον τηλεοπτικό σταθμό- ήσασταν προσκεκλημένος σε ένα ιδιωτικό ΙΕΚ να πάτε να μιλήσετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Παρακαλώ, δεν υπάρχει θέμα.

Σπονσοράρετε δηλαδή Ιδιωτικά Εκπαιδευτικά Κέντρα;

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Ουδέποτε έγινε αυτό.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Εντάξει, κύριε Υπουργέ. Εάν είναι «ουδέποτε», να το διαψεύσετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Το έχω διαψεύσει.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Εγώ θα καταθέσω στα Πρακτικά το δημοσίευμα. Και αν είναι ψέμα ότι βρεθήκατε εκεί, να μου το πείτε. Υπάρχει και η φωτογραφία σας.

Θα το καταθέσω στα Πρακτικά, κύριε Υπουργέ. Εάν είναι ψέμα, να κάνετε μήνυση στον ιστότοπο που το είχε στην πρώτη του σελίδα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Μα, τι είναι αυτά που λέτε; Είμαι δωρητής οργάνων σώματος και πήγα σε εκδήλωση μη κυβερνητικής οργάνωσης της κ. Ράπτη.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Συγχαρητήρια, κύριε Υπουργέ, που είστε δωρητής οργάνων σώματος. Αλλά εγώ σας λέω άλλο πράγμα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Δεν ντρέπεστε!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Θα πάρετε το λόγο, κύριε Υπουργέ.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Αυτός που θα έπρεπε να ντρέπεται είστε εσείς, κύριε Υπουργέ, για όσα κάνετε εδώ και μήνες στον ελληνικό λαό. Έχετε κατεδαφίσει τις εργασιακές σχέσεις και το κοινωνικό κράτος και μιλάτε απέναντι στην Αριστερά και της ζητάτε να ντρέπεται! Έχουμε διαπιστώσει, όμως, ότι εσείς πράγματι δεν ντρέπεστε και δεν αισχύνεστε για όσα κάνετε. Αλλά έχετε μπροστά σας τη μήνη του ελληνικού λαού και των νέων ανθρώπων. Εάν έχετε, λοιπόν, να πείτε κάτι γι' αυτό, να το πείτε ευθέως στο Βήμα και να αφήσετε τα σχόλια για το αν ντρεπόμαστε ή δεν ντρεπόμαστε. Εγώ πράγματι θα ντρεπόμουν, εάν για όποιον λόγο βρισκόμουν ομιλητής σε μια εκδήλωση ιδιωτικού εκπαιδευτηρίου, το οποίο μάλιστα χρωστάει στο ΙΚΑ πάνω από 3 εκατομμύρια ευρώ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Και το έχουμε κυνηγήσει, κύριε Τσίπρα.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Να το κυνηγήσετε, λοιπόν και όχι να πηγαίνετε στις εκδηλώσεις του.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Είναι παράνομο, κύριε Τσίπρα ...

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Κυρία Διαμαντοπούλου, καθόλου παράνομο δεν είναι. Εδώ, όμως, θα ξαναθυμηθώ ότι άλλο είναι το νόμιμο και άλλο το ηθικό. Δεν είναι, λοιπόν, παράνομο να πηγαίνετε. Είναι όμως ηθικό; Σας ερωτώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε ...

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Εντάξει, κύριε συνάδελφε. Θα απαντήστε όταν πάρετε το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Σας παρακαλώ, κύριοι συνάδελφοι, αφήστε τον Πρόεδρο της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ να μιλήσει.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνουν τέτοιου είδους αποπήματα. Όμως, ο κόμπος έχει φτάσει στο χτένι. Και η ελληνική κοινωνία καταλαβαίνει ποιοι είναι αυτοί που με την πολιτική τους ουσιαστικά υποστηρίζουν και υποβοηθούν την αισχροκέρδεια όλων όσων επιθυμούν να κάνουν τη γνώση εμπόρευμα για να κερδίσουν, τη στιγμή που η ελληνική οικογένεια αιμορραγεί, δίνοντας πάνω από το μισό του ετήσιου οικογενειακού προϋπολογισμού για να πληρώσει τη δωρεάν -υποτίθεται- παιδεία.

Αυτή είναι η πραγματικότητα σήμερα. Και εν πάση περιπτώσει, δεν φταίνε ούτε οι πελατειακές σχέσεις που είναι δημιουργήματα των δικών σας κυβερνήσεων, ούτε η διαφθορά για όλα αυτά. Πρέπει να το πούμε αυτό. Βεβαίως και είναι πολύ σημαντικά ζητήματα. Και εμείς είμαστε οι πρώτοι που τα καταγγέλλουμε. Πρέπει, όμως, να σας πω ότι οι πελατειακές σχέσεις και η διαφθορά είναι τα συμπτώματα και όχι η αρρώστια. Άλλωστε χρεοκόπησαν και χώρες με μηδενική διαφθορά ή χτυπήθηκαν κατακτήσεις κοινωνικές και σε χώρες όπου δεν υπήρχαν πελατειακές σχέσεις, δεν γνώριζαν τι είναι οι πελατειακές σχέσεις. Το σύμπτωμα λοιπόν δεν φταίει. Φταίει η αρρώστια. Και η αρρώστια είναι αυτό το οικονομικό και πολιτικό σύστημα, το οποίο υπηρε-

τείτε πιστά εδώ και πάρα πολλά χρόνια οι κυβερνήσεις των δύο κομμάτων εξουσίας. Αυτή είναι η αλήθεια.

Και επειδή με προκαλέσατε πριν από λίγο, κύριε Υπουργέ, θα κατεβάσω τους τόνους και θα σας δώσω ένα άλλο παράδειγμα. Είναι ζήτημα αξιοπιστίας δηλαδή. Γιατί είπατε σε μένα εάν ντρέπομαι. Και θα σας απαντήσω. Αυτοί που θα έπρεπε να ντρέπονται είναι όσοι πριν από λίγα χρόνια έλεγαν άλλα και τώρα λένε άλλα. Εγώ πριν από δύο χρόνια, την ημέρα της ψήφισης του νόμου Πετραλιά, ήμουν έξω, στο Σύνταγμα, στη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ μαζί με τον κ. Παπανδρέου. Ήμασταν δίπλα-δίπλα και σηκώσαμε το χέρι και λέγαμε «δεν θα περάσει». Δεν λέγαμε άλλα πριν από δύο χρόνια και άλλα τώρα. Ούτε βεβαίως λέγαμε άλλα όταν εσείς, κύριε Υπουργέ, με σαράντα Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ καταθέτατε πρόταση νόμου, ζητώντας τη μονιμοποίηση των «STAGE». Διότι λέγατε ότι αυτή είναι μια αισχρή πραγματικότητα. Και όντως είχατε δίκιο. Και τώρα έρχεστε ως Κυβέρνηση και θεωρείτε ότι είναι από τα μεγάλα κατορθώματά σας το ότι χτυπήσατε τις πελατειακές σχέσεις που τσακίζουν τη νέα γενιά, καταργώντας τα «STAGE» από το δημόσιο και βάζοντάς τα στον ιδιωτικό τομέα, λες και στον ιδιωτικό τομέα δεν υπάρχουν πελατειακές σχέσεις και μόνο στο δημόσιο υπάρχουν.

Θέλω να κλείσω, κυρία Πρόεδρε, κάνοντας στο χρόνο που μου απομένει μια αναφορά. Θα έχω βεβαίως τη δυνατότητα και στη δευτερολογία μου να αναφέρω και προτάσεις. Θέλω να αναφερθώ στην πραγματικότητα που επικρατεί σήμερα στη νέα γενιά, στους νέους ανθρώπους, την οποία όσο και αν προσπαθείτε να παρακάμψετε, ωραιοποιώντας την ή με ομιλίες που αναφέρονται σε μια άλλη χώρα και όχι στη δικιά μας, δεν μπορείτε να το καταφέρετε. Γιατί η πραγματικότητα είναι αμείλικτη και τρομάζει όποιον την κοιτάξει. Η ανεργία των νέων ανθρώπων είναι σε δυσθεώρητα ύψη. Εσείς τα λέγατε. Δεν είναι δικά μας στοιχεία. Η ανεργία είναι κοντά στο 30% σε ηλικίες μέχρι τα είκοσι τέσσερα χρόνια. Και πώς πάτε να την παρακάμψετε; Με νόμους, οι οποίοι είναι χειρότεροι απ' αυτούς που πήγε να εφαρμόσει κάποτε ο Ντε Βιλπέν στη Γαλλία με το σύμφωνο πρώτης πρόληψης, εάν θυμάστε, και ξεσηκώθηκαν εκατομμύρια νέοι άνθρωποι και βγήκαν στους δρόμους και ανέτρεψαν αυτή την πολιτική;

Ανθεί η «μαύρη» εργασία. Η παιδεία είναι ανύπαρκτη. Υπάρχουν ελαστικές σχέσεις εργασίας και εκμετάλλευση παντού. Μαθητεία προσφέρετε αντί για εργασία. Τη γενιά των 700 ευρώ, που μιλάγαμε μαζί υποτίθεται χρόνια που ήσασταν αντιπολίτευση και διαδηλώνετε και εσείς, κύριε Πρωθυπουργέ, την κάνετε εσείς τώρα γενιά των 590 ευρώ. Και μας λέτε μάλιστα, ότι δεν είναι η τρόικα που σας αναγκάζει και ότι θα έπρεπε να κάνετε αυτές τις αλλαγές, ακόμα και αν δεν σας τις υποδείκνυε η τρόικα. Τόσο βαθιά ιδεολογική μετάλλαξη;

Η ανώτατη εκπαίδευση είναι στραγγαλισμένη με πτυχία που σε στέλνουν κατευθείαν στον ΟΑΕΔ. Η έρευνα είναι διαλυμένη. Ο ελεύθερος χρόνος για τους νέους ανύπαρκτος. Καμμία πολιτιστική πρόταση που να έχει ορατό περιεχόμενο, εκτός από τον πολιτισμό τον τηλεοπτικό που μας έχει περιτριγυρίσει. Και βεβαίως, απέναντι σε όλα αυτά καταστολή, μαθητοδικαία, ζαρντινιέρες, σφαίρες ενδοχομένως, στους νέους που είναι απείθαρχοι ή που δεν αρέσει στα όργανα της τάξης η αμφιέσή τους. Αναφέρομαι σε ένα ακραίο γεγονός. Βέβαια δεν είναι ο κανόνας, αλλά ήταν ένα γεγονός που στιγμάτισε την πολιτική ζωή του τόπου. Και θα έπρεπε, αν μη τι άλλο, να είχαμε φροντίσει να δούμε τις αιτίες που δημιούργησαν τα γεγονότα μετά από τον άδικο χαμό του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Και δεν έχουμε κάνει τίποτα γι' αυτό. Και ακόμα χειρότερα: κατάθλιψη, ναρκωτικά, παραβατικότητα.

Αυτή είναι η κατάσταση που βιώνουν σήμερα οι νέοι άνθρωποι. Πώς έγιναν όλα αυτά; Σίγουρα δεν έγιναν από μόνα τους. Σίγουρα δεν φταίνει τα κακόπαιδα, τα κακομαθημένα, οι γονείς που δεν έκαναν καλά τη δουλειά τους δίνοντας πρότυπα. Σίγουρα δεν φταίνει μόνο αυτά.

Ποιος κυβέρνησε τη χώρα από το 1974 έως σήμερα και έφερε αυτά τα αποτελέσματα; Γιατί να σας πιστέψει, λοιπόν, κύριε Παπανδρέου, σήμερα η νέα γενιά; Για τα ωραία λόγια που είπατε ξανά μετά από δύο χρόνια σε αυτήν εδώ την Αίθουσα;

Επειδή έχετε υποθηκεύσει το μέλλον της νέας γενιάς, αλλά και συνολικά των Ελλήνων πολιτών με το μνημόνιο και τη δανειακή σύμβαση; Επειδή άλλα λέγατε πριν και άλλα λέτε τώρα, επειδή προεκλογικά σε συνέντευξή σας στον κ. Κούλογλου –και θα ήθελα και αυτό αργότερα να το καταθέσω στα Πρακτικά– λέγατε πόσο κακό είναι το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και πρέπει να το αποφύγουμε και αμέσως μετά μας οδηγήσατε σε αυτό;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Παρακαλώ, κύριε Πρόεδρε, ολοκληρώστε.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Επειδή οι νόμοι που ετοιμάζετε –και τώρα, κυρία Διαμαντοπούλου– να εφαρμόσετε για την παιδεία ανοίγουν τις πόρτες στους ιδιώτες; Επειδή δεν θα έχουν ποτέ, από ό,τι φαίνεται –εκτός αν αγωνιστούν για να αλλάξουν τα πράγματα– σταθερή, μόνιμη και αξιοπρεπή δουλειά; Επειδή δεν θα πάρουν ποτέ –η δική μου η γενιά τουλάχιστον και κάτω είναι βέβαιο– αξιοπρεπή σύνταξη με βάση αυτά που ψηφίσατε χθες;

Γιατί να σας πιστέψουν, κύριε Πρωθυπουργέ; Νομίζω ότι δεν θα πετύχετε να τους κάνετε να σας πιστέψουν, όπως άλλωστε δεν πετυχαίνετε να κάνετε να σας πιστέψει πια κανείς Έλληνας πολίτης ανεξαρτήτου ηλικίας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Τσίπρα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι οι Υπουργοί Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων, Οικονομικών, Εξωτερικών, Εθνικής Άμυνας, Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας, κατέθεσαν σχέδιο νόμου: «Κύρωση της Συμφωνίας Συνεργασίας για ένα Παγκόσμιο Σύστημα Δορυφορικής Πλοήγησης (GNSS) πολιτικής χρήσης μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών-μελών της και του Βασιλείου του Μαρόκου».

Παραπέμπεται στην αρμόδια Διάρκη Επιτροπή.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Δημήτρης Αβραμόπουλος με επιστολή του στον Πρόεδρο της Βουλής ζητεί άδεια ολιγοήμερης απουσίας στο εξωτερικό, ώστε να μεταβεί στην Κύπρο με αποστολή της Νέας Δημοκρατίας. Η Βουλή εγκρίνει;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Η Βουλή ενέκρινε τη ζητηθείσα άδεια.

Παρακαλείται η ερίτιμος Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων κ. Άννα Διαμαντοπούλου να λάβει το λόγο για δέκα λεπτά.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, θεωρώ πολύ ενδιαφέρουσα την επισήμανση του Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς του κ. Τσίπρα, για το ότι και πριν από χρόνια και σήμερα υπάρχει αυτή η σύμπτωση της συζήτησης του ασφαλιστικού και για τη νέα γενιά.

Με την εμπειρία, επί πέντε χρόνια, της Επιτροπής για την απασχόληση και τις κοινωνικές υποθέσεις, θα ήθελα να καταθέσω το ότι έχοντας παρακολουθήσει περισσότερες από οκτώ μεταρρυθμίσεις ασφαλιστικών συστημάτων στις χώρες της Κεντρικής Ευρώπης και περισσότερες από δέκα στις νεοεισερχόμενες χώρες, εκεί που η συζήτηση ήταν ουσιαστική και οι αλλαγές μεγάλες, ένας από τους βασικούς παράγοντες ήταν η νεολαία.

Η μεταρρύθμιση στο ασφαλιστικό είναι μια μεταρρύθμιση που συνδέεται κατ' εξοχήν με τις γενεές που έρχονται. Θυμάμαι ότι όταν έγινε η μεγάλη αλλαγή στη Γερμανία με το SPD και υπήρχαν άνθρωποι στους δρόμους –γιατί ήταν μια βαθιά και δύσκολη αλλαγή– η κυβέρνηση είχε βρει σύμμαχο το κίνημα νεολαίας που βγήκε σε αντιδιαδηλώσεις, γιατί το κίνημα νεολαίας ήθελε να έχει συντάξεις. Οι συντάξεις δεν αφορούν μόνο τους σαρανταπεντάρηδες και τους πενηντάρηδες –τη δική μας γενιά– αλλά και τους εικοσάρηδες.

Όλη την προηγούμενη περίοδο η Κυβέρνηση με επικεφαλής τον Υπουργό Εργασίας κ. Λοβέρδο έδωσε μία τιτάνια μάχη που έπρεπε τη στιγμή μηδέν, δηλαδή τη στιγμή της κατάρρευσης, σε

χρόνο μηδέν να πάμε σε μια εξαιρετικά μεγάλων διαστάσεων αλλαγή, η οποία θα έπρεπε να εξυπηρετεί τρεις συγκεκριμένες κατευθύνσεις: την επάρκεια, τη βιωσιμότητα και την προσαρμοστικότητα. Αυτά είναι που παρακολουθήθηκαν σε όλες τις χώρες.

Η συζήτηση από όλα τα κόμματα της Αντιπολίτευσης έγινε μόνο για την επάρκεια. Είναι πολύ σημαντικός αυτός ο πυλώνας, να πάρουμε σύνταξη και να πάρουν σήμερα αυτοί που δικαιούνται. Όμως η βιωσιμότητα αφορά στο τι θα γίνει αύριο και το σχέδιο νόμου που ψηφίστηκε και η μεταρρύθμιση αφορά και στη βιωσιμότητα, δηλαδή θα πάρουν σύνταξη και οι σημερινοί εικοσάρηδες για τους οποίους μιλούμε σήμερα.

Μία από τις κατευθύνσεις ήταν και η προσαρμοστικότητα. Προσαρμοστικότητα σημαίνει ότι για να κάνεις την αλλαγή, παίρνεις υπ' όψιν τις αλλαγές στο προσδόκιμο, τις αλλαγές στις νέες μορφές εργασίας, παίρνεις υπ' όψιν το μεταναστευτικό. Βεβαίως, στην Αίθουσα αυτή η συζήτηση για τις συνθήκες που αλλάζουν είχε την εξής απλή λογική: «Εάν οι συνθήκες αλλάζουν, τόσο χειρότερο γι' αυτές. Εμάς δεν μας ενδιαφέρει καθόλου».

Θεωρούμε, λοιπόν, ότι η χθεσινή μεγάλη μεταρρύθμιση για το ασφαλιστικό, μια μεταρρύθμιση εξαιρετικά δύσκολη, μια μεταρρύθμιση με σκληρά στοιχεία, είναι μία μεταρρύθμιση που αφορά πάρα πολύ τους νέους ανθρώπους, γιατί κατοχυρώνει το δικαίωμα και των σημερινών νέων να έχουν αύριο πρόσβαση στο μεγαλύτερο αγαθό και τη μεγαλύτερη κοινωνική κατάκτηση που είναι η σύνταξη.

Ο Πρόεδρος της Κυβέρνησης, ο κ. Παπανδρέου, μίλησε για τα πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά της σημερινής νεολαίας. Η πολιτικοποίηση έδωσε πολύ συγκεκριμένα τα χαρακτηριστικά της σημερινής νεολαίας. Είναι μια ισχυρή νεολαία πολιτικοποιημένη με το δικό της τρόπο, με τις δικές της προτεραιότητες. Είναι μία νεολαία με προσόντα αδιανόητα για άλλες γενιές. Είναι μια γενιά με εξωστρέφεια, με το όπλο και τη δύναμη του διαδικτύου, που ξέρει ανά πάσα στιγμή τι γίνεται σε όλο τον κόσμο, που έχει πρόσβαση στην πληροφορία.

Αυτή η γενιά έχει σήμερα πολύ λιγότερες ευκαιρίες –όχι γενικώς από τις προηγούμενες γενιές, κύριε Τσίπρα- από την προηγούμενη γενιά, τη δική μας. Αυτή η γενιά βιώνει σήμερα την κατάρρευση ενός μοντέλου για το οποίο έχουμε όλοι την ευθύνη, ενός μοντέλου του δυτικού κόσμου, που ανήγαγε την ατομική ευημερία σε αξία και αρχή.

Επί χρόνια, από τελείως διαφορετικές κατευθύνσεις, ένας ήταν ο στόχος: Η επίτευξη της ατομικής ευημερίας, του ατομικού θέλω, χωρίς αυτό να μπαίνει ποτέ στη γενικότερη εικόνα. Η γενιά αυτή αντιμετωπίζει το τέλος εποχής, δηλαδή μια εποχή, όπου η οικονομία έχει χαμηλή ανταγωνιστικότητα και υψηλή παραβατικότητα.

Θα αναφερθώ στο λίγο χρόνο που έχω σε όλα, βεβαίως, τα θέματα που αφορούν στην παιδεία, γιατί είναι μια νέα εποχή, μια νέα αρχή, αυτή η νέα περίοδος στην οποία οι νέοι άνθρωποι πρέπει να είναι πρωταγωνιστές και όχι απλά προστατευόμενοι.

Είναι οι νέοι άνθρωποι αυτοί που θα αλλάξουν όλο αυτό το μοντέλο με τις χίμαιρες που ζήσαμε, όλο αυτό το μοντέλο του καταναλωτισμού και της έλλειψης συλλογικότητας, είναι ένα νέο μοντέλο που έχει στην καρδιά του, βεβαίως, το εκπαιδευτικό σύστημα και συνολικά την παιδεία, το εκπαιδευτικό σύστημα και τη διά βίου εκπαίδευση.

Πραγματικά, κυρία Παπαρήγα, δεν μπορώ να καταλάβω αυτήν την ένταση και αυτήν την άρνηση του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας σε όλες τις συζητήσεις για τη διά βίου εκπαίδευση. Τι θέλουμε; Τι διά βίου αμάθεια;

Τη διά βίου εκπαίδευση πώς την ορίζετε ως κάτι αρνητικό; Είναι κάτι το οποίο δεν έχει αναπτυχθεί στη χώρα μας. Είναι 2%, είμαστε με το χαμηλότερο ποσοστό στην Ευρώπη. Όμως, η διά βίου εκπαίδευση είναι ένας κυρίαρχος στόχος που συνδέεται, βεβαίως, με την ανάπτυξη, αλλά και με την ιδιότητα του πολίτη και με την κοινωνική συνοχή.

Επιγραμματικά, η Κυβέρνηση μέσα σε αυτούς τους έξι μήνες άνοιξε την ατζέντα στο σύνολο των θεμάτων που αφορούν στην παιδεία, πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια. Το νέο σχολείο –περιεγραφή και συζητήθηκε στη Βουλή, ψηφίστηκε το πρώτο νο-

μοσχέδιο, το Σεπτέμβριο ξεκινούν όλα τα πιλοτικά προγράμματα-αφορά προγράμματα σπουδών διαφορετικά.

Ναι, κυρία Παπαρήγα, έχουμε μία μεγάλη διαφορά. Η ομοιομορφία δεν είναι η βάση της ισότητας. Δεν υπάρχει πια παιδαγωγικό σύστημα, δεν υπάρχει παιδαγωγική επιστήμη, δεν υπάρχει επιστήμονας –πλην αυτών του Κομμουνιστικού Κόμματος- που πιστεύουν στην ομοιομορφία.

Τα σχολεία πρέπει να έχουν τη δυνατότητα και να δίδεται αυτή η δυνατότητα στους εκπαιδευτικούς, της ελευθερίας. Και αυτό σημαίνει ότι αλλάζει η λογική των προγραμμάτων σπουδών -θα τα παρουσιάσουμε και την επόμενη εβδομάδα στη Βουλή- αλλάζει όλο το πλαίσιο της επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών, που ξεκινάει το μεγαλύτερο πρόγραμμα επιμόρφωσης εκπαιδευτικών που έγινε ποτέ, με τη διαβούλευση και τη συμμετοχή τους, το πρόγραμμα της αυτοαξιολόγησης στα σχολεία, δηλαδή, ένα πρόγραμμα όπου το κάθε σχολείο θα βάζει τον προγραμματισμό του, τους στόχους του και θα κρίνεται.

Και χαίρομαι που, έστω και με τον τρόπο που το είπατε, είπατε ότι η αξιολόγηση είναι μια θετική έννοια, θετικά φορτισμένη. Ναι, τη χρειάζεται ο ελληνικός λαός και την απαιτεί η ελληνική κοινωνία. Να αυτοαξιολογηθεί το εκπαιδευτικό έργο, να ξέρουμε πού είναι τα λάθη για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε. Και λυπάμαι για τη δήλωση του εκπροσώπου σας στη Βουλή, ότι δεν θα επιτραπεί να γίνει αυτοαξιολόγηση στα σχολεία.

Είπατε για τα οχτακόσια πιλοτικά σχολεία σε όλη την Ελλάδα και τα χαρακτηρίσατε ως έγκλημα. Για να δούμε ποιο είναι αυτό το έγκλημα. Σε αυτά τα οχτακόσια σχολεία που ξεκινούν από το Σεπτέμβριο και σε πολλά απ' αυτά, σε πολύ δύσκολες γειτονιές, με πολύ δύσκολες υποδομές ξεκινάει το νέο πιλοτικό πρόγραμμα του ενιαίου σχολείου, με περισσότερη γλώσσα, γιατί βάζουμε τη φιλοαναγνωσία και τη λογοτεχνία, με περισσότερες ώρες στη γλώσσα και στα μαθηματικά, αλλά με λιγότερη ύλη, ώστε το παιδί να μπορεί στο σχολείο να ολοκληρώνει το διάβασμά του, να μπορέσουμε να κάνουμε πράξη την «τσάντα στο σχολείο», με περισσότερες ώρες γυμναστικής και περισσότερες ώρες πληροφορικής, όπου το παιδί ως παιχνίδι θα ξεκινάει τα μαθήματα αυτά από την Α' Δημοτικού. Είναι ένα τεράστιο πείραμα. Ελάτε να το κάνουμε καλύτερα, βοηθήστε. Όχι όμως «όχι σε όλα», με αυτόν το μηδενιστικό τρόπο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Υπουργού)

Θέλω δύο λεπτά, κυρία Πρόεδρε.

Ανακοινώσαμε το νέο λύκειο.

Πολύ σωστά είπατε, κύριε Τσίπρα. Βεβαίως, τα παιδιά δεν πηγαίνουν από το Μάιο στο σχολείο. Και αυτό θα αλλάξει. Γι' αυτό ανακοινώσαμε το νέο λύκειο με τέσσερα βασικά μαθήματα. Μαθηματικά έξι-οχτώ ώρες την εβδομάδα, αντί για δύο. Στο σχολείο θα εξαντλείται και θα εμβαθύνεται η ύλη. Μαθήματα τα οποία έχουν σχέση με τη συμμετοχή του παιδιού στην κοινωνία. Αξιολόγηση συνολικά, φάκελο για κάθε παιδί, όχι μόνο εξετάσεις και τεστ.

Ελάτε να συμμετέχετε με προτάσεις, για να τα αλλάξουμε, όχι να τα διαπιστώνουμε και να τα πυρπολούμε.

Χαίρομαι πολύ που τρεις Αρχηγοί έκαναν αναφορά στο θέμα της γλώσσας. Παρουσίασα στη Βουλή το τεράστιο πρόγραμμα, την πρωτοβουλία για την υποστήριξη της ελληνικής γλώσσας. Η ελληνική γλώσσα, στοιχείο του πολιτισμού και της κοινότητας μας, γίνεται αυτή τη στιγμή ένα εργαλείο. Από την αλλαγή που έχουμε στην Α' Δημοτικού μέχρι την πιστοποίηση της ελληνομάθειας σε τετρακόσια σημεία στον κόσμο, με τη δημιουργία ενός ινστιτούτου αντίστοιχου του Γκαίτε, με ψηφιακά χαρακτηριστικά, του «Ινστιτούτου Λόγος», το οποίο θα υποστηρίζει την ελληνομάθεια σε κάθε σημείο του πλανήτη και φυσικά, στην Ελλάδα, έχουμε μια μείζονα πολιτική για τη γλώσσα.

Και εδώ, θέλω να απαντήσω στον Αρχηγό του ΛΑΟΣ για τη συνεχή επανάληψη στο θέμα της περιφέρειας δασκάλας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συγκεκριμένη δασκάλα κ. Νικοπούλου, η οποία δίδασκε μέχρι πρόσφατα σε χωριό του Νομού Έβρου, είναι μια δασκάλα η οποία, μάλιστα, εκλήθη από το Υπουργείο Παιδείας ανάμεσα σε πεντακόσιους άλλους εκπαιδευτικούς να παρουσιάσει δουλειά η οποία έχει χαρακτηριστικά

καινοτομίας. Η κ. Νικολοπούλου έκανε αίτηση μετάθεσης πριν από ενάμιση χρόνο, για να πάει στη Θεσσαλονίκη, σύμφωνα με τους νόμους και τις ημερομηνίες που έχουν οι εκπαιδευτικοί.

Εγκρίθηκε η μετάθεσή της. Πριν από είκοσι μέρες...

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Η ίδια ζητούσε να παραμείνει.

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Έκανε, λοιπόν...

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Σας ζήτησε να παραμείνει.

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Για να ολοκληρώσω, κύριε συνάδελφε, μην εξοργίζεστε. Γι' αυτό θέλω να το πω στη Βουλή, για να τελειώνουμε με αυτήν την ιστορία.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Η ίδια ζήτησε να παραμείνει.

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Αφού, λοιπόν, όπως ξέρετε, σε συγκεκριμένες ημερομηνίες εγκρίνονται οι μεταθέσεις των εκπαιδευτικών με μηχανογραφικό και μόρια, ανακοινώθηκαν οι μεταθέσεις και η μετάθεση της συγκεκριμένης δασκάλας.

Πριν από ένα μήνα, παίρνω μια επιστολή, ως Υπουργός, η οποία λέει τα εξής: «Κυρία Υπουργέ, μετά τη συμμετοχή μου στην εκπομπή τάδε ενός συγκεκριμένου καναλιού και αίτημα των τηλεθεατών να παραμείνω στο συγκεκριμένο σχολείο, σας ζητώ να αλλάξει η μετάθεσή μου με δύο όρους: Ο πρώτος όρος είναι να εγγυηθείτε εκεί τη συνεχή μου παρουσία και ο δεύτερος να φύγει από εκεί ο μειονοτικός δάσκαλος που διδάσκει στο σχολείο αυτό, σύμφωνα με τους νόμους».

Σας παρακαλώ, κύριοι συνάδελφοι! Δημόσιοι υπάλληλοι, οι οποίοι διά της τηλεοράσεως ανακοινώνουν πολιτικές και βάζουν όρους στους Υπουργούς!

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Προστασία ζητούσε από τον κατατρεγμό που ζούσε. Δεν τα λέτε αυτά.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Παρακαλώ, κύριε Ροντούλη.

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Είναι τα γεγονότα όπως τα είπα και αν έχετε άλλα, να τα καταθέσετε.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Της ασκήθηκε πίεση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Κύριε Ροντούλη, δεν έχετε πάρει το λόγο. Σας παρακαλώ!

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Καμμία απολύτως πίεση και μάλαστα, εκλήθη...

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Έδωσε τη ζωή της αυτή η δασκάλα. Όμως δεν σας αρέσει αυτή η άποψη. Καταλάβετε;

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Έρχομαι, λοιπόν, στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και νομίζω ότι όλοι μπορούν να κατανοήσουν τους λόγους για τους οποίους ένα συγκεκριμένο κόμμα ασχολείται αποκλειστικά με τη συγκεκριμένη περίπτωση, η οποία είναι έξω από τα όρια της δημοσιοϋπαλληλικής λειτουργίας και της αποστολής του δασκάλου. Για την αποστολή της ως δασκάλα επιμήθη και εκλήθη.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Θα πειθαρχείτε στο Προξενείο. Μπράβο σας!

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Από εκεί και πέρα, ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του.

Έρχομαι στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Πρώτα-πρώτα, θα έλεγα στον κ. Καρατζαφέρη ότι εγώ είμαι Υπουργός Παιδείας. Εάν υπάρχει Πρύτανης ο οποίος είπε ότι το Πανεπιστήμιό του είναι χώρος ναρκωτικών και εμπορίου όπλων, να έρθει στον Υπουργό Παιδείας να τα πει ή αλλιώς, ο κ. Καρατζαφέρης να μας πει ποιος είναι αυτός ο Πρύτανης.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Να πάει στον εισαγγελέα πριν από τους Αρχηγούς και τους Υπουργούς.

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Να πάει στον Εισαγγελέα. Τυλάχιστον να πάει στον Υπουργό Παιδείας.

Ως προς τις αλλαγές, λοιπόν, στο χώρο της τριτοβάθμιας παιδείας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το τι έγινε στη χώρα και το τι πετύχαμε ως λαός είναι αποτέλεσμα και του πολιτικού συστή-

ματος, και των κομμάτων και του λαού μας. Αυτό συμβαίνει και στα Πανεπιστήμια, αυτό συμβαίνει και στα Τεχνολογικά Ιδρύματα και καλό θα είναι όλα τα κόμματα να πάρουν την ευθύνη τους για το τι συνέβη επί χρόνια.

Είναι, όμως, σίγουρο ότι η κατάσταση δεν πάει άλλο. Θα υπάρξει μια πολύ ριζική αλλαγή και στα Πανεπιστήμια και στα Τεχνολογικά Ιδρύματα. Ανακοινώσαμε όλο το πλαίσιο των αλλαγών. Θα γίνει διάλογος σε βάθος καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού και του φθινοπώρου, για να πάμε σε ένα Πανεπιστήμιο που θα έχει ένα άλλο μοντέλο διοίκησης, ένα μοντέλο διοίκησης που θα εξυπηρετεί την αυτοτέλειά του και την αυτοδιοίκησή του και δεν θα έχει τα χαρακτηριστικά της εκλογής άρχοντα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, ένα Πανεπιστήμιο το οποίο θα έχει άλλο μοντέλο οργάνωσης των σπουδών του, όπου θα υπάρχει και η αλληλουχία των μαθημάτων, αλλά και κανόνες και όροι, ένα Πανεπιστήμιο το οποίο θα έχει ως αρχή την αριστεία, ένα Πανεπιστήμιο με διεθνοποίηση και πολύ συγκεκριμένες αρχές που αφορούν τη διεθνοποίησή του και βεβαίως, η τέταρτη ενότητα είναι η χωροταξική και θεματική αναδιάρθρωση των Πανεπιστημίων.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Και των ΤΕΙ.

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Έρχομαι τώρα στα Τεχνολογικά Ιδρύματα. Τα Τεχνολογικά Ιδρύματα είναι ένας εξαιρετικά σημαντικός μοχλός για την ανάπτυξη της χώρας. Τα Τεχνολογικά Ιδρύματα δεν είναι Πανεπιστήμια. Είναι τριτοβάθμια εκπαίδευση με ένα διακριτό ρόλο και σε αυτόν θα επενδύσουμε. Πρέπει να συνδεθούν με την ανάπτυξη της χώρας, με την εφαρμοσμένη έρευνα. Πρέπει να συνδεθούν με την επιχειρηματικότητα, με τις πατέντες, με τα νέα μοντέλα.

Ήδη ξεκινάμε από φέτος συνεργασία των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων με τη Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς για την επιχειρηματικότητα όπως και για την επιδότηση νέων επιχειρήσεων και βεβαίως, τα Τεχνολογικά Ιδρύματα θα παίξουν έναν κυρίαρχο ρόλο στο νέο θεσμικό πλαίσιο για την πιστοποίηση όλων των δομών της τεχνικής εκπαίδευσης. Και η δευτεροβάθμια που έχει το τεχνολογικό λύκειο που θα ανακοινώσουμε, αλλά και όλη η επαγγελματική κατάρτιση θα πρέπει να συνδέεται, όπως συζητήσαμε και συμφωνήσαμε στη Σύνοδο των Προέδρων των ΤΕΙ, με τα Τεχνολογικά Ιδρύματα, στο σωστό ρόλο, στη σωστή βάση, ώστε να επενδύσουμε και να ξέρουν και οι απόφοιτοι τι θα κάνουν και να συνδεθούν με την παραγωγή.

Θέλω να πω από του Βήματος της Βουλής δύο θέματα που ενδιαφέρουν πολύ τον κόσμο. Είναι το θέμα των μετεγγραφών. Είναι σαφές ότι δεν πρέπει να προχωράμε σε μεμονωμένες αλλαγές σε ένα συγκεκριμένο σύστημα. Γι' αυτό και το συνολικό πρόγραμμα της κινητικότητας των φοιτητών θα αντιμετωπιστεί μέσα από το νόμο. Όμως, φέτος, επειδή είναι μια εξαιρετικά δύσκολη χρονιά και για τους πολίτες και για τους νέους ανθρώπους, ανακοινώσαμε τρία συγκεκριμένα μέτρα.

Το πρώτο αφορά τη δυνατότητα ελεύθερης μετεγγραφής των νέων φοιτητών και σπουδαστών σε ομοταγή και αντίστοιχα Πανεπιστήμια και ΤΕΙ προς όλα τα περιφερειακά Πανεπιστήμια. Δηλαδή, θα έχει τη δυνατότητα όταν είναι δύο αδελφάκια, να επιλέξουν μία από τις δύο πόλεις, στις οποίες έχουν περάσει, ώστε να αντιμετωπίσουμε το θέμα των τριών σπιτιών. Δηλαδή, με απλά λόγια, ελεύθερες μετεγγραφές προς όλα τα περιφερειακά Πανεπιστήμια εκτός Αθήνας και Θεσσαλονίκης.

Το δεύτερο είναι ότι δίνουμε τη δυνατότητα σε παιδιά που το εισόδημά τους τα τρία τελευταία χρόνια είναι μικρότερο των 45.000 ευρώ, σε ποσοστό 4% να μετεγγραφούν στο χώρο κατοικίας των γονέων τους.

Και το τρίτο είναι ότι εξορθολογίζουμε τη διαδικασία μετεγγραφών σε πόλεις όπου έχουν τρεις ή τέσσερις (ισότιμες) σχολές, ώστε να ισοκατανεμηθούν οι φοιτητές. Δηλαδή, εάν στην Αθήνα υπάρχει Σχολή Διοίκησης Επιχειρήσεων στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, να μπορούν να είναι δια του τρία, ώστε να μην έχουμε πολύ μεγάλο αριθμό σε ένα Πανεπιστήμιο που δυσκολεύει εξαιρετικά τα μαθήματα.

Αυτό είναι το πλαίσιο των μετεγγραφών για φέτος, για να γίνει

καθαρό, γιατί πολλή συζήτηση έγινε στη Βουλή με βάση δημοσιεύματα.

Το δεύτερο που θέλω να ανακοινώσω είναι το εξής. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τις τελευταίες μέρες άρχισαν οι ολοσέλιδες διαφημίσεις με τον τίτλο «κολέγια για προσέλευση φοιτητών και σπουδαστών».

Όπως ξέρετε, παραλάβαμε μία κατάσταση απολύτως ανεξέλεγκτη. Είχαν δοθεί άδειες χωρίς να ελεγχθούν οι φάκελοι, σε όλους όσοι υπέβαλαν αίτημα για κολέγιο. Σε όλους! Την παραμονή των εκλογών! Την ίδια στιγμή, είχαμε απόρριψη του νόμου που αφορούσε τη λειτουργία όλων των μεταλυκειακών κέντρων από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Σε όλη, λοιπόν, την προηγούμενη περίοδο, κάναμε νέο θεσμικό πλαίσιο, ψηφίστηκε, ορίστηκε ο οργανισμός που θα ελέγχει και θα δίνει τις άδειες –γιατί δεν υπήρχε βεβαίως μέχρι τώρα– ξεκίνησε αυτή η διαδικασία με αυστηρά κριτήρια και ελέγχονται ένα-ένα. Έχουμε κάνει σαφές ότι πριν δοθούν οι άδειες, δεν μπορούν να εγγράφονται σπουδαστές. Έχει βγάλει ανακοίνωση το Υπουργείο ώστε με την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων και τις άδειες που θα δοθούν στα Κέντρα Μεταλυκειακής Εκπαίδευσης –γιατί έτσι ονομάζονται και αυτός είναι ο ρόλος τους– τότε θα υπάρχει η δυνατότητα αναγνώρισης και επομένως εγγραφής.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Υπουργού)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ολοκληρώστε, παρακαλώ, κυρία Υπουργέ.

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Ολοκληρώνω, κυρία Πρόεδρε.

Επομένως, καλούμε και τους γονείς να είναι προσεκτικοί, αλλά, βεβαίως, θα έλεγα να λάβουν πολύ σοβαρά υπ' όψιν τις συνεπειές του νόμου όσοι αυτήν τη στιγμή δημιουργούν ψευδείς προσδοκίες στα παιδιά...

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Με ολοσέλιδες καταχωρίσεις στις εφημερίδες και στον Τύπο. Και εξαπατούν τα παιδιά του κόσμου!

ANNA ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): ...και δίνουν ψευδή στοιχεία στον Τύπο.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε την Υπουργό Παιδείας κ. Άννα Διαμαντοπούλου.

Επειδή έγινε η διακοπή από τον κ. Ροντούλη, θα ήθελα να πω ότι με καλές πολιτικές έχουν δικαιώμα οι νέοι για την παιδεία να πουν αυτό που πολλές φορές λέτε και εσείς, κύριε Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπε του ΛΑΟΣ, το «άμες δε γεσόμεθα πολλώ κάρονες». Πρέπει να τους δώσουμε την ευκαιρία να το πουν αυτό, όταν θα δουν τις βέλτιστες πρακτικές.

Το λόγο έχει τώρα ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης κ. Ανδρέας Λοβέρδος.

Κυρίες Υπουργέ, έχετε το λόγο για δέκα λεπτά. Παρακαλώ, προσπαθήστε να είστε στα πλαίσια του χρόνου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ κ. Λαφαζάνης μου θύμισε στη συζήτηση για το ασφαλιστικό ότι πριν από δύο χρόνια, όταν ψηφίστηκε ο νόμος Πετραλιάς, εισηγήθηκα εγώ εκ μέρους του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος την πρότασή μας για δημοψήφισμα.

Είχε δίκιο. Εγώ ήμουν ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ. Μάλιστα, μου έδωσε και την ομιλία μου σε εκείνη τη συνεδρία και μου δόθηκε η ευκαιρία να διαπιστώσω πόσο δεν έχω μετατοπιστεί ως πολιτικός, ως άνθρωπος και ως επιστήμονας από τις θέσεις που υποστήριζα το 2008 για το δημοψήφισμα και, πιο συγκεκριμένα, για την ανάγκη να καταφεύγουμε συχνότερα στην Ελλάδα σε δημοψηφίσματα, διότι στην ιστορία μας έξι φορές μόνο έχουμε προσφύγει και πάντα για θέματα όπως να διώξουμε ή να επαναφέρουμε ένα βασιλιά. Δεν μεταπολιτευόμαστε ούτε ως πολιτικούς οργανισμούς από τη θέση που έχουμε διατυπώσει με ευκαιρία την απόπειρα Αναθεώρησης του Συντάγματος το 2006 για την αλλαγή, την αναθεώρηση του άρθρου 44.

Ωστόσο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να υπογραμμίσω ότι επανειλημμένα έχουμε περιγράψει την τραγικότητα των στιγμών με τους πιο ακριβείς όρους και έχουμε αντιστοιχίσει σ' αυτούς τους όρους κατάλληλες πολιτικές, όπως την πιο δραματική στιγμή που περνά η χώρα μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο.

Και σ' αυτήν την περίοδο, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, η Ελλάδα δεν θα μπορούσε να στείλει μήνυμα προς καμμία κατεύθυνση ότι αντί να δώσει όλες τις δυνάμεις της για να κερδίσει τη μάχη απέναντι στον κίνδυνο κατάρρευσης της χώρας και αντί να κάνει αυτά που οφείλει να κάνει, προσφεύγει στις κάλπες. Είναι τελείως άκαιρη η πρόταση για δημοψήφισμα σ' αυτήν την τραγική κατάσταση που περνά η χώρα. Θα έκανε το γύρο του κόσμου μία τέτοια είδηση περί προσφυγής στις κάλπες.

Αντιθέτως, σήμερα, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, κάνει το γύρο του κόσμου μία άλλη είδηση, ότι η Ελλάδα έχει αποφασίσει να λύσει τα προβλήματά της, ότι η Ελλάδα έχει αποφασίσει να γυρίσει ξανά στο δρόμο της αξιοπιστίας και της ευημερίας και ότι η Ελλάδα έκανε ό,τι μπορούσε για να προσαρμόσει τα δεδομένα του ασφαλιστικού της προβλήματος. Ψήφισε με ευρύτατη πλειοψηφία εχθές το νόμο για το ασφαλιστικό και για ορισμένα βασικά θέματα των εργασιακών σχέσεων.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, το θέμα αυτό σήμερα από το πρωί κάνει το γύρο του κόσμου και βοηθάει την Ελλάδα στην πορεία της ανάκαμψής της. Και σ' αυτήν την πορεία, της οποίας ηγείται ο Πρωθυπουργός της χώρας, ο κ. Παπανδρέου, εμείς είμαστε βέβαιοι, ότι η Ελλάδα θα πετύχει. Και τα μηνύματα που εκπέμπουμε σήμερα στο διεθνές στερέωμα, επιτέλους είναι ξανά μηνύματα θετικά!

Δεν θα μπω αμέσως στο θέμα μου, αλλά θα μείνω λίγο σ' ένα έτερο θέμα, το οποίο προκλήθηκε από απόπημα του Προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ. Και μιλάμε για απόπημα πραγματικό, ανάξιο της ιδιότητας του Αρχηγού κόμματος και μάλιστα ενός τόσο ιστορικού κόμματος για τα μεταπολιτευτικά δεδομένα της χώρας.

Αναφερόμενος απλώς σε δημοσίευμα, θεώρησε ότι μία ομιλία μου είχε σκοπό να προωθήσει κάποιο ιδιωτικό κολέγιο. Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, έχουν υπάρξει και ανακοινώσεις του Υπουργείου Εργασίας και ανακοινώσεις της συναδέλφου κ. Ράπτη. Εγώ είμαι δωρητής οργάνων σώματος με δήλωση τελευταίας βουλήσεως. Παραβρέθηκα, λοιπόν, σε μία εκδήλωση μίας οργάνωσης από τη Θεσσαλονίκη, της κ. Ράπτη, γι' αυτό το θέμα και είχα και τη χαρά να γνωρίσω το παιδί, που πήρε τα όργανα του δολοφονημένου στη Μύκονο Αυστραλού. Ήταν μία πάρα πολύ συγκινητική εκδήλωση και μία ευκαιρία να στείλεις ένα μήνυμα ότι για τη δωρεά οργάνων σώματος δεν χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια. Αρκεί να κάνεις ένα «κλικ» και να ξεπεράσεις κάποια ταμπού και κάποιες εμμονές.

Χορηγός της εκδήλωσης ήταν η Τράπεζα Κύπρου, δεν υπήρχε πουθενά οποιαδήποτε σχέση με οποιοδήποτε ιδιωτικό κολέγιο και όλα αυτά είδαν το φως της δημοσιότητας, αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι.

Και καταθέτω τα σχετικά έγγραφα για τα Πρακτικά. Αναρτήθηκαν στο διαδίκτυο ως ανακοινώσεις του Υπουργού Εργασίας και της κ. Ράπτη.

(Στο σημείο αυτό ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης κ. Ανδρέας Λοβέρδος καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Έγιναν όλα σαφή. Απορώ, πώς ένας Αρχηγός κόμματος αναφέρεται σε δημοσίευμα, χωρίς να έχει δει το επιτελείο του και όλα τα υπόλοιπα. Πρέπει να ντρέπεται γι' αυτό που έκανε σήμερα.

Εν πάση περιπτώσει –και για καλή μου τύχη– το ΙΚΑ σε σχέση με το συγκεκριμένο κολέγιο είχε κάνει πολύ προ των δημοσιευμάτων αυτών τη δουλειά του και είχε εντοπίσει μόνο του, χωρίς καμμία ανάμειξη πολιτικής ηγεσίας, τα προβλήματα που αντιμετώπιζε και αντιμετώπιζε το συγκεκριμένο ΙΕΚ.

Όλα αυτά, λοιπόν, είναι σαφή. Η στοχοποίηση, όταν είναι πολιτική, μπορεί και να γίνει και ανεκτή, όταν η σύγκρουση είναι οριακή, αλλά η προσωπική στοχοποίηση με συκοφαντίες χαρακτηρίζει το πρόσωπο που επιδιώκει σ' αυτήν.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, δεν θέλω μ' αυτά που θα πω, να

ωрайοποίησω καμμία κατάσταση ούτε θέλω μπρος στην προοπτική της ευημερίας και στην ανάγκη για την ευημερία των πολιτών, για την οποία αγωνιζόμαστε, να αντιτάξω ορισμένα προγράμματα και ορισμένες προσπάθειες που γίνονται σήμερα για να βοηθήσουμε, ώστε να βγούμε από αυτήν την κρίση ως τα μέτρα κατάληξης μιας πολιτικής. Έχω επίγνωση των δυσκολιών και κάθε μου τοποθέτηση στην Εθνική Αντιπροσωπεία γίνεται με πρίσμα το ποιες δυσκολίες περνάει η χώρα, ποιες δυσκολίες περνά ο Έλληνας πολίτης.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Πρόεδρος της Βουλής κ. **ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ**)

Έχοντας, όμως, ως Υπουργός Εργασίας αυτήν την επίγνωση, έχω την υποχρέωση, αξιοποιώντας όσους πόρους μπορούμε να διαθέσουμε, να αναπτύξω -και όχι να εξαγγέλλω προγράμματα- πραγματικά προγράμματα που προσπαθούν να στηρίξουν τους νέους, προσπαθούν να στηρίξουν γενικότερα τους εργαζόμενους, προσπαθούν να στηρίξουν τους μακροχρόνια άνεργους με εμπράγματο, άμεσο και σαφή τρόπο.

Ξέρω τη δυσπιστία του Έλληνα πολίτη, όταν ακούει για τον ΟΑΕΔ, όπως ξέρω και πόσο μικρή είναι η βοήθεια αυτή μπρος στο όνειρο μιας πλήρους απασχόλησης που παρέχει πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα. Σαφώς και το ξέρω!

Όμως, γνωρίζω από την πράξη πόσο σημαντικό είναι να αντεπεξέρχεται σε μια δυσκολία, οικονομική και οργανωτική, του κράτους με τον καλύτερο δυνατό και εφικτό τρόπο.

Ακούστε με, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.

Στις 31 περίπου Μαρτίου, ο κύριος Πρωθυπουργός από το Περιστέρι εξήγγειλε ένα πρόγραμμα εκατόν δεκαεννέα θέσεων εργασίας, ως προς τις οποίες ο ΟΑΕΔ θα επιδοτήσει τις εισφορές εργαζομένων και εργοδωτών. Τα χρήματα αυτά θα είναι 100 εκατομμύρια ευρώ από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 600 εκατομμύρια ευρώ διαγραφή των οφειλών του ΙΚΑ προς τον ΟΑΕΔ. Δηλαδή, επρόκειτο για μια λογιστική κίνηση.

Αυτά τα 700 εκατομμύρια ευρώ, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, μας επέτρεψαν να μη χρησιμοποιήσουμε τα 50 εκατομμύρια που μας έδινε ο προϋπολογισμός. Είπαμε στον Υπουργό Οικονομικών να τα κρατήσει, γιατί οι συνθήκες είναι τραγικές, και ότι εμείς μ' αυτά τα λεφτά θα κάναμε το πρόγραμμα.

Είμαι, λοιπόν, στην πολύ ευχάριστη θέση να σας πω ότι περίπου δύο μήνες μετά έχουν υπαχθεί σ' αυτό το πρόγραμμα των εκατόν δεκαεννέα χιλιάδων θέσεων εργασίας πενήντα χιλιάδες άνθρωποι. Πενήντα χιλιάδες άνθρωποι! Πρόκειται για νέους ανθρώπους, για νέες γυναίκες επιχειρηματίες -έχουμε δύο χιλιάδες τέτοιες περιπτώσεις νέων γυναικών- και για τριάντα χιλιάδες ανθρώπους στον τουρισμό. Ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι αυτό παρέχει βοήθεια;

Μάλιστα, εξ συμπτώσεως θα σας μεταφέρω και ένα περιστατικό.

Όταν πήγαμε με τον κύριο Πρόεδρο στον ΟΑΕΔ του Περιστερίου, ένας άνθρωπος, του οποίου τα ρούχα παρέπεμπαν σε τεχνίτη, με ρώτησε αν θα κάναμε κάποιο πρόγραμμα, προκειμένου να μπορέσει να πάρει ένα εργαζόμενο. Είχε ανάγκη να πάρει έναν εργαζόμενο, αλλά δεν είχε τα χρήματα. Του απαντήσαμε, ότι γ' αυτό ήμασταν εκεί. Και δεν πήγαμε εκεί για να εξαγγείλουμε κάτι που «θα» γινόταν, κάποιο μήνα κάποιου έτους, αλλά πήγαμε να πούμε κάτι το οποίο είχε αρχίσει να εφαρμόζεται. Πήγαμε να μιλήσουμε δημόσια μόνο όταν το είχαμε ξεκινήσει. Και εκπονούμε πολλά τέτοια προγράμματα και αυτήν τη στιγμή, τα οποία θα ανακοινώσουμε τις επόμενες μέρες.

Περιφρονήθηκε στον άναρχο δημόσιο διάλογο η απόπειρα που κάνει ο ΟΑΕΔ να στηρίξει αυτόν που απολύεται στα πενήντα πέντε του έτη. Και έλεγαν διάφορα, όπως ότι αυτή είναι μια προσχηματική κίνηση και μάλιστα μία κίνηση δυνητικού χαράκτρη. «Δύνανται ο ΟΑΕΔ». Όμως, αγνοούσαν ότι αυτό το «δύνανται» ετέθη στη συγκεκριμένη ρύθμιση, προκειμένου να είναι επιλέξιμη αυτή η δράση και να υπαχθεί στο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο. Διότι αν δεν έλεγε το ρήμα «δύνανται», θα παρέπεμπε σε μία παθητική πολιτική απασχόλησης, δηλαδή σε λεφτά που δίνεις σε έναν εργαζόμενο από την τσέπη του κράτους. Τότε, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα μας έλεγε να τα πληρώναμε μόνοι μας αυτά τα λεφτά και ότι δεν θα μας έδινε τα χρήματα. Έχουμε, λοι-

πόν, αυτό το πρόγραμμα στο νόμο το οποίο θα ανακοινώσουμε σε λίγες μέρες που διαμορφώνουμε τη σχετική απόφαση και θα το θέσουμε σε εφαρμογή.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υπουργού)

Σε δύο λεπτά, κύριε Πρόεδρε, θα ολοκληρώσω.

Επίσης, έχουμε τη μεταφορά του επιδόματος ανεργίας σε επίδομα εργασίας, προκειμένου ο εργαζόμενος να μπορεί να βρει δουλειά μ' αυτήν την επιταγή εργασίας και να μην παίρνει απλώς ένα επίδομα, όντας έξω από την αγορά εργασίας και από την κοινωνία.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, επειδή η συζήτηση για την αλληλεγγύη των γενεών δεν μπορεί να γίνει χωρίς την υπενθύμιση τού τι ψηφίσαμε χθες, θέλω απλώς να πω -και μ' αυτό θα κλείσω- το εξής: Φαίνεται, ότι για πρώτη φορά -και έχει δίκιο όποιος πολιτικός Αρχηγός το είπε, αλλά δεν θυμάμαι ποιος ήταν- αν δεν κάναμε κάτι -αλλά θα κάνουμε- μια γενιά θα μπορούσε και να ζήσει χειρότερα από την προηγούμενη γενιά και όχι από τις προηγούμενες γενιές. Διότι η δική μας η γενιά, η γενιά μετά τον Εμφύλιο, ήταν μια γενιά η οποία παρέλαβε από μια γενιά που γέρασε τα πάνδεινα, έζησε μόνο σε πολέμους, σε καταστροφές και σε πείνα.

Για την επόμενη γενιά, λοιπόν, για τη γενιά που έπεται της δικής μας, για πρώτη φορά το πολιτικό κόμμα, η πολιτική ηγεσία που έκανε κινήσεις αλληλεγγύης είναι τούτη εδώ, είναι η δική μας.

Και η χθεσινή μέρα, κυρίες και κύριοι Βουλευτές -ίσως αυτό δεν το είδαμε και δεν το συζητήσαμε επαρκώς- ήταν μια μέρα όπου η Εθνική Αντιπροσωπεία αποφάσισε να πάρει χρήματα από εμάς και να τα δώσει στις επόμενες γενιές, εκφράζοντας με τον πιο πεντακάθαρο τρόπο την αλληλεγγύη των γενεών.

Αυτή εδώ η Κυβέρνηση, λοιπόν, παρ' όλες τις δυσκολίες πίστωσης το ταμείο -η Νέα Δημοκρατία ίδρυσε ένα Ταμείο Αλληλεγγύης γενεών, κακοποιώντας όμως μια ιδέα του Μίμη Ανδρουλάκη και δεν το πίστωσε ούτε με 1 ευρώ- το Δεκέμβριο του 2009 με 580 εκατομμύρια ευρώ, τα οποία κανείς δεν μπορεί να πειράξει, γιατί είναι στην Τράπεζα της Ελλάδας. Αυτή η Κυβέρνηση, λοιπόν, θα καταβάλει και φέτος το 4% του εισπραττόμενου ΦΠΑ εκεί. Και αυτό το ταμείο σε λίγα χρόνια θα έχει κάποια δισεκατομμύρια, προκειμένου να μπορέσει να τα αξιοποιήσει γι' αυτούς που έρχονται στο χώρο της σύνταξης αργότερα.

Ταυτοχρόνως, η δέκατη τρίτη και δέκατη τέταρτη σύνταξη που κόπηκε -και έχουμε μιλήσει πολύ γι' αυτό, δεδομένου ότι ήταν μια θυσία, μια περικοπή- εξ αντικειμένου βοηθάει τους επόμενους. Θα φροντίσουμε να είναι βραχεία αυτή η περίοδος, αλλά η λειτουργία της είναι για τους επομένους.

Αυτό το ταμείο της ειδικής εισφοράς που θα αρχίσει να δουλεύει από τον Αύγουστο είναι ένα «Ταμείο Αλληλεγγύης», ένα ταμείο που θα διασώσει ταμεία. Δεν είναι ένα ταμείο χάριν του δημόσιου γενικότερου κορβανά και χάριν του Υπουργείου Οικονομικών, αλλά ένα ταμείο για τα ταμεία, ένα «Ταμείο Αλληλεγγύης» των ταμείων.

Και όσον αφορά τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων τα οποία σε ό,τι αφορά τις κινητές αξίες μεταφέρουμε στην Τράπεζα της Ελλάδας, παρέχουμε εγγύηση στη διαχείρισή τους που είναι περίπου 30 δισεκατομμύρια και δεν τα παίζουμε στα χρηματιστήρια ή οπουδήποτε αλλού με τον επικίνδυνο τρόπο που παίχτηκαν μέχρι και πρόσφατα. Και αυτή η κίνηση είναι μια κίνηση διάσωσης της παρουσίας για τις επόμενες γενιές.

Εμείς, λοιπόν, παρ' όλες τις δυσκολίες, υπερηφανευόμαστε για ορισμένες πολιτικές και έχουμε επίγνωση ότι κάνουμε αυτό που περνάει από το χέρι μας για να αλλάξουμε τα πράγματα.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, όλα αυτά δεν είναι το μέγιστο που θα θέλαμε, αλλά είναι το μέγιστο που μπορούμε!

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τώρα εισερχόμαστε στις δευτερολογίες.

Το λόγο έχει ο Πρωθυπουργός κ. Γεώργιος Παπανδρέου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα με προσοχή τις τοποθετήσεις των Αρχηγών.

Κύριε Σαμαρά, διαπίστωσα κάποια ψήγματα αυτοκριτικής. Είπατε ότι τα προβλήματα της νέας γενιάς υπήρχαν και πριν την κρίση. Θα συμπληρώνα, τα προβλήματα αυτά όπως του εκπαιδευτικού συστήματος, του ατομικισμού, του πελατειακού συστήματος, έφεραν την κρίση.

Και λέω «πελατειακό σύστημα», γιατί όταν μιλήσατε για πρότυπα, καλή είναι η κουβέντα για τα πρότυπα, αλλά θα περίμενα να αποκηρύξετε το πρότυπο της «ΑΓΡΟΓΗΣ» και γενικότερα της πελατειακής εξαγοράς συνειδήσεων, του πλιάτσικου του δημόσιου χρήματος, της ευνοιοκρατίας για τους «κολλητούς», ούτως ώστε να μην μείνει ως βασική επιτυχία της προηγούμενης περιόδου σας, ότι απλώς ανασυστήσατε την Αγροφυλακή, προκειμένου να βολέψετε κάποιους αγροφύλακες, κομματικούς σας «φίλους».

Γιατί, δεν λέμε, κύριε Σαμαρά, ότι για όλα φταίει η Νέα Δημοκρατία. Δεν το λέμε αυτό. Λέμε ότι έχουμε ευθύνη όλοι, άλλοι μεγαλύτερη ευθύνη, άλλοι μικρότερη ευθύνη.

Το ερώτημα όμως είναι άλλο: Το ερώτημα είναι ποιος έχει τη βούληση να αλλάξει τα πράγματα; Ποιος είναι έτοιμος να συγκρουστεί; Ποιος κάνει πράξη τις ανατροπές; Όχι στα λόγια.

Και αυτό κάνουμε εμείς, κάνουμε τις μεγάλες ανατροπές. Σήμερα είναι το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα, που κάνει ανατροπές σε συμπεριφορές, αντιλήψεις και πρακτικές, που πολλές φορές κι εμείς –κακώς– υπηρετήσαμε.

Θα περίμενα, λοιπόν, και από εσάς, να ψηφίσετε νομοσχέδια, όπως παραδείγματος χάρι αυτό για την αξιοκρατία μέσω ΑΣΕΠ, για να τελειώσει αυτή η λογική «Θα έρθουμε εμείς στα πράγματα, για να βολέψουμε τα δικά μας παιδιά».

Εμείς δεν το κάναμε. Δεν το κάναμε. Και εμείς, έχουμε την κριτική των δικών μας ψηφοφόρων, γιατί δεν δίνουμε αυτό το δικαίωμα –προνόμιο– δεν είναι δικαίωμα ένα προνόμιο επαίσχυντο, το οποίο πρέπει να αλλάζουμε και το αλλάζουμε.

Παράλληλα, άκουσα κριτική, ότι δεν προχωράμε σε όλα αυτά τα οποία πράγματι συμφωνήσαμε, κύριε Σαμαρά, στο Συμβούλιο Αρχηγών, υπό την ηγεσία του Προέδρου της Δημοκρατίας, για τη διαφθορά. Αλλά νομίζω ότι είμαστε η Κυβέρνηση, που έχει περάσει, όχι στα λόγια, αλλά έχει περάσει νομοσχέδια περισσότερα από κάθε άλλη Κυβέρνηση του παρελθόντος, μέσα σε οκτώ-εννέα μήνες, για τη διαφάνεια, για την πάταξη της διαφθοράς και για την αξιοκρατία. Όταν εμείς φωνάζαμε επί πέντε χρόνια, να πάρει μέτρα ο κ. Καραμανλής, ο Πρωθυπουργός σας, ο Πρωθυπουργός μας, που μας μίλαγε για τη διαφθορά και για τη διαπλοκή, αλλά τίποτα, μα τίποτα δεν έκανε και τελικά, παραδόθηκε σε αυτήν.

Όσο για την κριτική εξ αριστερών, τονίζω πάλι, ότι η Κυβέρνησή μας, η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, σήμερα, έχει καθήκον να βγάλει την Ελλάδα από πρωτοφανή κρίση, την οποία κληρονομήσαμε και να στηρίξει και τους νέους ανθρώπους, όχι στα λόγια, αλλά στην πράξη, όχι με ευχολόγια και φθηνή κριτική.

Και για το ασφαλιστικό, δεν θα μιλήσω εγώ, αλλά θα σας διαβάσω ένα απόσπασμα ενός κειμένου, από ένα νέο του μπλογκ των G-700, που αξιολογεί αυτό το ασφαλιστικό σύστημα που εμείς ψηφίσαμε χθες, για να αξιολογήσουμε και εμείς κατά πόσο αυτά που λέτε ευσταθούν.

«Αναγνωρίζουμε» λέει «ότι στο σύνολό του πρόκειται για το πιο βιώσιμο, το πιο κοινωνικά και γενεακά δίκαιο ασφαλιστικό σύστημα που είχαμε ποτέ στη χώρα. Επιτέλους, πραγματοποιείται με καθυστέρηση ογδόντα ετών το όραμα των ιδρυτών του μεγαλύτερου και πιο ιστορικού ασφαλιστικού οργανισμού της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, του ΙΚΑ, για ένα ενιαίο και δίκαιο εθνικό σύστημα ασφάλισης».

Επιτέλους, σταματάει η βιομηχανία των εξαιρέσεων και των ασφαλισμένων πολλαπλών ταχυτήτων, όπου κάποιοι εργαζόμενοι μπορούσαν να επιβάλουν να πληρώνονται παχυλές συντάξεις, με μόλις είκοσι χρόνια πραγματικής εργασίας, ενώ άλλοι με τριάντα-τριανταπέντε χρόνια δουλειάς έπαιρναν ψίχουλα.

Αλήθεια, ποιος θα μπορούσε να τολμήσει καν να σκεφθεί, πριν από μερικούς μήνες, ότι θα εντάσσονταν ποτέ οι δημόσιοι υπάλληλοι, συμπεριλαμβανομένων των δικαστικών, στο ΙΚΑ; Η μήπως δεν συνιστά κορυφαία αλλαγή ότι οι ένστολοι των σωμάτων ασφαλείας και ενόπλων δυνάμεων καλούνται να δουλέψουν τρια-

νταπέντε χρόνια πραγματική υπηρεσία, αντί εικοσιτεσσάρων, όπως άλλωστε και οι συνάδελφοί τους στο εξωτερικό;

Σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του συστήματος ασφάλισης γίνονται αλλαγές, η υγεία διαχωρίζεται από τη σύνταξη, τα Ταμεία μειώνονται σε τρία, θεσμοθετείται βασική σύνταξη και ανταποδοτική, μπαίνει φρένο στο «πάρτι» με τα επικουρικά. Βεβαίως, οι αλλαγές έχουν θύματα: τη γενιά των βαμπίρ, που πίστεψε ότι θα τη σκαπουλάρει πρόωρα, με το «χρυσό αλεξίπτωτο» που έβαλε τα παιδιά της να αγοράσουν.»

Αυτό δεν είναι δικά μου λόγια, είναι λόγια κάποιου νέου ανθρώπου.

Και σε ό,τι αφορά το δημοψήφισμα, το οποίο συνεχώς ο ΣΥΡΙΖΑ μας αναφέρει και ζητά, πρώτα απ' όλα, θέλω να τονίσω ότι, επί της αρχής, η παράταξή μας παραμένει έτοιμη να φέρει νομοσχέδιο στη Βουλή –διότι υπάρχει βεβαίως πρόνοια του Συντάγματος, αλλά δεν έχουμε ψηφίσει στη Βουλή τις διαδικασίες, κάτω από τις οποίες μπορούμε να πάμε σε ένα δημοψήφισμα– ώστε να θεσμοθετήσουμε πράγματι αυτή τη διαδικασία.

Σε ό,τι αφορά, όμως, την ουσία του δημοψηφίσματος κύριε Τσίπρα, το ερώτημα ποιο θα ήταν, ποιο θα ήταν το πραγματικό δίλημμα; Το πραγματικό δίλημμα θα ήταν: Χρεοκοπία ή σωτηρία. Το πραγματικό δίλημμα για το ασφαλιστικό θα ήταν, να διασφαλίσουμε τη σύνταξη για τις επόμενες γενιές, για τη νέα γενιά της χώρας μας, ή να κρατήσουμε ένα σύστημα που, σίγουρα, θα στερούσε το δικαίωμα σύνταξης στη νέα γενιά που έρχεται. Αυτά θα ήταν τα διλήμματα. Και αυτά είναι τα διλήμματα, στα οποία εσείς πρέπει να απαντήσετε. Όχι άλλα ψευδοδιλήμματα.

Μίλησαν διάφοροι για τη γενιά των «500 ευρώ». Διορθώνω και πάλι: Βεβαίως υπάρχει ονομαστική μείωση του βασικού μισθού. Όμως, οι νέοι εργαζόμενοι δεν θα χάσουν ούτε 1 ευρώ από το σημερινό μισθό τους, του νεοεισερχόμενου –μακάρι να μπορούσε να ήταν μεγαλύτερος γιατί αυτό σημαίνει οικονομική ανάπτυξη στη χώρα, αφού ο ΟΑΕΔ καλύπτει τη διαφορά. Στην πραγματικότητα, υπάρχει μόνο μείωση του κόστους εργασίας για τον εργοδότη, που είναι και κίνητρο για την πρόσληψη των νέων ανέργων.

Κατά συνέπεια, οι νέοι όχι μόνο δεν θίγονται, αλλά δεν αλλάζει σε τίποτα αυτό που εισπράττουν κάθε μήνα στην τσέπη τους και αυξάνεται η δυνατότητά τους να βρουν δουλειά σε ώρα κρίσης. Γι' αυτό το θέμα, κάποιοι είχαν τον θράσος να παρουσιάσουν αυτό το μέτρο ως καταστροφή, ενώ είναι ένα γνήσιο προοδευτικό μέτρο κοινωνικής συνοχής.

Μη διασπείρετε τον πανικό. Και δεν είμαστε εμείς η Κυβέρνηση αυτή, που θα παίξει παιχνίδια για μικροκομματικό όφελος και η Κοινοβουλευτική μας Ομάδα, με θάρρος ψήφισε ένα δύσκολο νομοσχέδιο, για το ασφαλιστικό. Και είμαστε υπερήφανοι ότι εμείς δεν κοιτάμε το πρόσκαιρο πολιτικό όφελος, αλλά το συλλογικό συμφέρον της χώρας, της νέας γενιάς και των γενεών που έρχονται.

Είμαστε εδώ, για να παλέψουμε με κάθε δύναμη για τη χώρα, με όποιο κόστος και να παραδώσουμε στις επόμενες γενιές μια Ελλάδα καλύτερη, ένα κράτος αξιοπιστο, κοντά στους πολίτες.

Κυρία Παπαρήγα, εσείς μιλήσατε για την παιδεία και την αγορά. Βέβαια, ζούμε σε μια αγορά, η αγορά είναι γύρω μας, δεν είναι μόνο ο χώρος της παιδείας, που έχει να αντιμετωπίσει την αγορά. Το ερώτημα είναι, τι κάνουμε;

Βέβαια, μπορούμε να ρυθμίσουμε την αγορά. Εμείς είμαστε υπέρ των ρυθμίσεων και σε διεθνές επίπεδο, και πρέπει να γίνει. Όμως, δεν είναι εργαλείο η γνώση; Δεν είναι δύναμη η γνώση για ένα νέο, όταν βγαίνει στην αγορά; Δεν είναι δύναμη, να μπορεί να έχει τα προσόντα, για να μπορεί να ανταγωνιστεί σε μια αγορά; Υπάρχει η αγορά. Αυτή είναι η ζωή, αυτή είναι η πραγματικότητα. Μπορεί να θέλετε σε έναν άλλο κόσμο, να πούμε ότι δεν υπάρχει. Αλλά δεν είμαστε σε αυτόν τον κόσμο.

Είναι λάθος δηλαδή, και αυτό το ζήτημα να αντιμετωπίζεται από την παιδεία, και το εκπαιδευτικό σύστημα; Ή μήπως, όπως πολύ σωστά είπε ο κ. Καρατζαφέρης και το έχω πει και εγώ, να έχουμε παιδιά που μπαίνουν στο πανεπιστήμιο και είναι αναγκασμένα να συνδικαλιστούν, ή να βρουν τον προστάτη τους, όπως είπα στην πρωτομιλία μου, για να εξασφαλίσουν βαθμούς, σε μια συναλλαγή;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Σε εμάς τα λέτε αυτά;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών): Εγώ σας λέω για ένα σύστημα, το οποίο πρέπει να αλλάξει, κυρία Παπαρήγα.

Και θέλω να διορθώσετε τον χαρακτηρισμό σας για τον κ. Πάλμε δεν τον ξέρετε προσωπικά γιατί τον αναφέρατε ως «έμπορο γνώσης». Αν κάθε έναν άνθρωπο αυτό θεωρείτε που δεν είναι μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος, τον θεωρείτε έμπορο, ως έχετε εσείς αυτή τη λογική, αλλά δεν μπορείτε εσείς, έναν άνθρωπο, ο οποίος παλεύει όλη τη ζωή του για το κοινωνικό σύστημα, για την πρόνοια και χτυπάει τη φτώχεια, εσείς να τον ονομάζετε «έμπορο»! Σας παρακαλώ!

Σε ό,τι αφορά τη διά βίου μάθηση, μιλήσατε εναντίον της αξιολόγησης. Μα, δυστυχώς, εμείς αξιολογούμαστε κάθε μέρα, όχι μόνο από την αγορά, όχι μόνο από την Ευρωπαϊκή Ένωση, όχι μόνο από τις διεθνείς συνθήκες. Αξιολογούνται τα προϊόντα μας, αξιολογούνται τα πανεπιστήμια μας, αξιολογούνται οι πτυχιούχοι μας, είτε το θέλουμε είτε όχι.

Το ερώτημα είναι αν εμείς θα αξιολογήσουμε τα πανεπιστήμια μας, αν εμείς θα πάρουμε τα μέτρα που χρειάζεται, για να τα κάνουμε πιο αξιόπιστα, για να μην είναι το ένα μας πανεπιστήμιο στην κατάταξη πεντακοσίες βαθμίδες χαμηλότερα από το πρώτο στον κόσμο. Γιατί η Ελλάδα να έχει αυτήν τη τύχη;

Θέλουμε να καλυτερέψουμε την παιδεία; Χρειάζεται να γνωρίζουμε. Να γνωρίζουμε παραδείγματος χάρι γιατί σε μια περιοχή πιο φτωχή, σε μια γειτονιά πιο δύσκολη, μπορεί να έχουμε είτε επιτυχίες είτε αποτυχίες στο σχολείο. Ας το αξιολογήσουμε, για να δούμε με ποια μέτρα θα πρέπει να προβάλει η πολιτεία, προκειμένου να βοηθήσει αυτούς τους ανθρώπους. Χωρίς αξιολόγηση, μπορούμε αυτό να το διαπιστώσουμε, να το γνωρίζουμε, να το ξέρουμε; Γιατί το φοβόμαστε; Για να μην κάνουμε σοβαρή πολιτική;

Σε ό,τι αφορά τη διά βίου μάθηση, επίσης δεν καταλαβαίνω την άποψή σας, γιατί την έχετε δαιμονοποιήσει. Βέβαια αυτό συμβαίνει αν είναι κανείς δογματικός. Εγώ δεν είμαι εναντίον των ιδεολογιών, είμαι εναντίον του δογματισμού, κυρία Παπαρήγα, του δογματισμού που πολλοί έχουν απαντήσεις στα πάντα. Έχουμε όλη την αλήθεια, την έχουμε διαπιστώσει, αυτή είναι η αλήθεια. Και το μόνο που πρέπει να μπορούμε να διαμορφώνουμε είναι, πώς μπορούμε να εξηγήσουμε μια πραγματικότητα που αλλάζει, με τις ίδιες, δογματικές μας θεωρίες. Εκεί είναι όλη η ενέργεια, που τελικά σπαταλάται. Βεβαίως, εάν έχει κανείς αυτή τη θεώρηση, μπορεί να μη χρειάζεται τη διά βίου μάθηση - καλύτερα η «διά βίου αμάθεια», εφόσον υπάρχει η απόλυτη αλήθεια!

Αλλά σας ερωτώ: Δεν πρέπει να αλλάξει το στιδής, κυρία Παπαρήγα, σε αυτή τη χώρα; Διότι εγώ δεν άκουσα προτάσεις σας, για να αλλάξετε το εκπαιδευτικό σύστημα. Είναι το τέλει εκπαιδευτικό σύστημα;

Και να σας πω και για την ταξική παιδεία. Όταν ο Γεώργιος Παπανδρέου έκανε τη δωρεάν παιδεία, πράγματι, συνέβαλε ουσιαστικά στο να έρθει μια τάξη εργαζομένων και αγροτών και να μπει στο εκπαιδευτικό σύστημα. Και βρήκαν ένα δρόμο και υπήρξε μια μεγάλη, σοβαρή αλλαγή. Ανέβηκαν σε πλούτο, σε ευκαιρίες, σε δυνατότητες μέσω της παιδείας. Ανέβηκε το επίπεδο ζωής, αλλά ιδιαίτερα το επίπεδο ζωής των ανθρώπων που είχαν στερθεί δικαιώματα.

Σήμερα, το σύστημά μας πρέπει να αλλάξει. Δεν είναι πια δωρεάν η παιδεία. Όταν το 40% του κόστους παιδείας, το πληρώνουν από την τσέπη τους.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Κάντε την αλλαγή. Πώς θα γίνει;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών): Θα τις κάνουμε τις αλλαγές, σε οκτώ μήνες, θα κάνουμε πολλά, αλλά θα κάνουμε τις αλλαγές, κυρία Παπαρήγα. Και σε αυτές περιμένουμε και τη συμβολή σας.

Χαίρομαι επίσης που δύο πολιτικοί Αρχηγοί αναφέρθηκαν στο θέμα της γλώσσας, που είναι για εμάς εθνική πολιτική. Το Υπουργείο Παιδείας παρουσίασε και στη Βουλή την πρωτοβουλία, για

την υποστήριξη και διάδοση της ελληνικής γλώσσας από το δημοτικό, που ξεκινά φέτος με τη φιλιανγνωσία, μέχρι και την πιστοποίηση της ελληνομάθειας, σε τετρακόσια σημεία σε όλο τον πλανήτη. Η ελληνική γλώσσα, κεντρικό στοιχείο πολιτισμού και ταυτότητας, γίνεται κυρίαρχη προτεραιότητα -και χρησιμοποιείται βεβαίως με δημιουργικό τρόπο και το διαδίκτυο, προς αυτή την κατεύθυνση και αποτελεί εθνική πολιτική.

Και επειδή μας μίλησε ο κ. Καρατζαφέρης για την εθνική παιδεία, εδω θα συμφωνήσω σε κάτι που είπατε κύριε Καρατζαφέρη. Επειδή είπατε ότι παπαγαλίζουμε αντί να μαθαίνουμε, θα σας πω τη δική μου, προσωπική εμπειρία. Φεύγοντας από την Ελλάδα εξορία και πηγαίνοντας στο εξωτερικό, στα εκεί γυμνάσια, λύκεια και πανεπιστήμια, είχα την εντύπωση ότι ήξερα για την πατρίδα μου και την αρχαία Ελλάδα, για την παράδοσή μας, για τη φιλοσοφία τόσο μεγάλων πνευματικών ανθρώπων. Και είδα μπροστά μου πάρα πολλά παιδιά, που ήξεραν πολύ περισσότερα, γιατί εμείς είχαμε μάθει να παπαγαλίζουμε. Είχαμε μάθει να γνωρίζουμε ποιος είναι συγγενής ποιου ημιθέου, αλλά όχι να βλέπουμε την ουσία. Διότι η ουσία ήταν η κριτική σκέψη.

Η ουσία, όταν μιλούσαμε για την παράδοσή μας, για την ιστορία μας, ιδιαίτερα για την αρχαία Ελλάδα, ήταν ιδέες ανατρεπτικές, επαναστατικές, ήταν ιδέες σύνθετες αλλά εμείς μείναμε στην παπαγαλία. Στην παπαγαλία, ώστε τα σύμβολά μας να μην τα θεωρούμε σεβαστά και να μπορούμε πολύ εύκολα να βάσουμε αφίσες, για παράδειγμα, στην Ακρόπολη, χωρίς να κατανοούμε τη βαθύτατη σημασία αυτών των συμβόλων για τον ελληνισμό. Εγώ είμαι υπέρ της δημοκρατίας, αλλά να κατανοούμε τι σημαίνει αυτό το σύμβολο για τη δημοκρατία μας και για τον πολιτισμό μας.

Θα τελειώσω, επειδή αμφισβητήθηκε το τι λέγαμε χθες, κύριε Τσίπρα, με το τι λέμε σήμερα - η διαφορά της πολιτικής μας μεταξύ τότε και σήμερα. Πέρυσι, το Μάιο του 2009, είχαμε μια παρόμοια συζήτηση στη Βουλή για τη νέα γενιά. Θα σας διαβάσω μερικά αποσπάσματα:

«Τι κληροδοτεί στη νέα γενιά της χώρας μας η Νέα Δημοκρατία. Κληροδοτεί πρώτα απ' όλα τεράστια οικονομικά βάρη. Θα κληροδοτήσει μια οικονομία ύφεσης, που θα τρέχει με αρνητικούς ρυθμούς, έχοντας σπαταλήσει όλο το αναπτυξιακό απόθεμα που είχε δημιουργηθεί τα προηγούμενα χρόνια, χωρίς να έχει επενδύσει στο μέλλον αυτής της νέας γενιάς.

Θα κληροδοτήσει ελλείμματα που φτάνουν το 5%» -δεν ξέραμε τότε ότι ήταν πολύ παραπάνω - παρά τις μεγαλόστομες διακηρύξεις ότι δήθεν θα βάλουν τάξη στις σπατάλες. Θα κληροδοτήσει και κρυφά ελλείμματα, ελλείμματα είπα κύριε Καραμανλή, πολύ πριν τη διεθνή κρίση», όταν ο τότε Υπουργός κ. Αλογοσκούφης είχε πει: «Πιάσαμε πάτο». Λόγια της Νέας Δημοκρατίας.

«Θα κληρονομήσει η νέα και ο νέος μας μια χώρα υπό κηδεμονία» -τα είπα πολύ πιο πριν, κύριε Τσίπρα- «έχοντας χάσει κύρος και αξιοπιστία. Μια οικονομία που δανείζεται» -ακούστηκε ακριβούς όρους σε ολόκληρη την Ευρωζώνη. Χωρίς να έχει αξιοποιήσει σωστά τους πόρους του Γ' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης, -0% η απορρόφηση του ΕΣΠΑ τα δύο πρώτα χρόνια, με τους νέους Έλληνες πιο απαισιόδοξους σε όλη την Ευρώπη.

Θα κληρονομήσει ο κάθε νέος αυτής της χώρας χρέος 8.000 ευρώ επιπλέον, 80.000.000.000 ευρώ συνολικά. Με 16.000.000.000 το χρόνο παραπάνω, χρέωσε η Νέα Δημοκρατία την Ελλάδα αυτή την πενταετία». Βέβαια, αποδείχθηκαν πολύ μεγαλύτερα τα χρέη.

«Πού πήγαν τα λεφτά; Στα φορολογικά δώρα, στις χαριστικές συμβάσεις, σε «γαλάζιους» ημέτερους, σε στρατιές συμβούλων, στο σπάταλο κομματικό κράτος. Σε ανωφελείς, όχι κοινωφελείς νέους δημόσιους οργανισμούς. Στη διάλυση των εισπρακτικών μηχανισμών. Και βεβαίως, στην πελατειακή διόγκωση του δημοσίου τομέα».

Και είπα επίσης, ότι προχωράμε σε ένα νέο σχέδιο ανάπτυξης, στην πράσινη ανάπτυξη. Και προχωράμε. Πρώτο βήμα, η επένδυση στα, αποδοτικά ενεργειακά, υφιστάμενα, αλλά και νέα κτήρια, δημιουργώντας νέες θέσεις εργασίας στον τομέα των κατασκευών το έχουμε νομοθετήσει.

Προχωράμε, σε ένα νέο χωροταξικό και σε μια αλλαγή στην Αττική για την ποιότητα ζωής. Ναι, να μπορούν οι πολίτες να πη-

γαίνουν στις παραλίες που ήταν κλειστές από τα αυθαίρετα.

«Τεράστια βάρη στην υγεία, δημόσια χρηματοδότηση, εγκατάλειψη των δημόσιων νοσοκομείων, έλλειψη προσωπικού, διαφθορά, σπατάλη, κερδοσκοπία στα φάρμακα». Αυτά χτυπάμε με νομοσχέδια και με προσλήψεις εκεί που χρειάζονται.

«Στην πρόνοια, κληροδοτείτε στους νέους μια χαώδη και απάνθρωπη κατάσταση ως προς την αντιμετώπιση των ναρκωτικών». Αυτό ακριβώς αντιμετωπίζουμε, τη λίστα της ντροπής, όπως λέγεται, με την έλλειψη προγραμμάτων υποκατάστασης ή και αποθεραπείας και αποτοξίνωσης.

«Δέσμευσή μας, να προσανατολίσουμε τα «STAGE» αποκλειστικά στον ιδιωτικό τομέα». Εδώ είχα πει, με εξαίρεση μόνο ενός περιορισμένου αριθμού δημοσίων φορέων. Και αυτό κάναμε.

«Να επεκτείνουμε τις θεμελιώδεις εγγυήσεις της εργατικής νομοθεσίας σε κάθε μορφή απασχόλησης και αυτό αφορά ιδιαίτερα στην οικονομικά εξαρτημένη απασχόληση την αυτοαπασχόληση με τα μπλοκάκια.

Αυτά προχωράμε. Αυτά κάνουμε. Το βάρος της διαφθοράς που αφήνει στους νέους μας το συμπέρασμα ότι «ο νόμος είναι το δίκαιο του ισχυρού». Θα πάμε και σε εξεταστικές, και σε διαλεύκανση υποθέσεων. Φως σε όλα, με διαφάνεια παντού, με αξιοπρέπεια παντού».

Αυτά έλεγα και μέσα σε οκτώ- εννέα μήνες, αυτά και πολλά άλλα έχουμε κάνει. Ξέραμε το βάθος του προβλήματος, δεν ξέραμε την έκταση του προβλήματος. Και δεν ξέραμε βεβαίως και τις αντιδράσεις της διεθνούς αγοράς, που βρήκε την Ελλάδα ως τον αδύναμο κρίκο. Και αυτά που κάνουμε τώρα, δεν είναι μόνο για να αλλάξουμε την Ελλάδα, αλλά είναι σίγουρα και για να την προστατεύσουμε άμεσα από αυτές τις επιθέσεις και, βεβαίως, για ναβάλουμε τις δομές, ώστε να μην βρεθούμε ποτέ ξανά σε αυτή την κατάσταση και για να φέρουμε την πραγματική, όχι την ψευδεπίγραφη, ελπίδα και το χαμόγελο στο νέο άνθρωπο.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλλης): Το λόγο έχει η Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αλέκα Παπαρήγα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Πιστεύω ότι σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις τα μέλη της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας έχουν περιπέσει στο σφάλμα να αξιολογούμε λίγο τα πράγματα χωρίς αντιστοιχία στο περιεχόμενο και να τροφοδοτήσουμε έτσι τους υπότιτλους των δελτίων ειδήσεων, εξ ου και δεν προσωποποιούμε ζητήματα, δεν πέφτουμε σε περιπτώσιολογία κ.λπ.

Το λέω αυτό για τον κύριο Πρωθυπουργό, για το εξής: Έχουμε διαφορετική ιδεολογία, διαφορετική πολιτική και διαφορετική γλώσσα. Αν θέλετε ο όρος «αξιολόγηση» για μας έχει άλφα περιεχόμενο, για σας έχει ένα βήτα κ.λπ., τουλάχιστον, όμως, κύριε Πρόεδρε, να κάνουμε αντιπαράθεση μεταξύ μας καταλαβαίνοντας ο ένας τι λέει ο άλλος. Γιατί το να κολλήσω την ταμπέλα στον άλλο «δογματικός» δεν λέει τίποτα. Είναι μια εύκολη λύση. Θέλετε να μας πείτε δογματικούς; Είμαστε δογματικοί, τι να κάνουμε; Κακό είναι;

Ας εξηγήσουμε, λοιπόν, το δόγμα μας. Έτσι δεν κάνουμε τίποτα, γιατί και εγώ μπορώ να χρησιμοποιήσω άλλα επιχειρήματα. Κάποτε, λοιπόν, η υποχρεωτική εκπαίδευση ήταν έξι χρόνια. Μετά έγινε εννέα. Εμείς λέμε να γίνει δώδεκα. Δεν σας αρέσει; Εμείς λέμε ότι κάποτε, όταν ήταν έξι χρόνια η υποχρεωτική εκπαίδευση και όταν ήταν εννέα, στα δεκαπέντε ήταν φυσικό να υπάρχει ένας διχασμός της εκπαίδευσης σε γενική και επαγγελματική. Εμείς λέμε σήμερα αυτό να γίνεται μετά τα δεκαοκτώ. Να σας πω και κάτι άλλο. Λέτε ότι ανέβηκε το προσδόκιμο ζωής -σε λίγα χρόνια θα έχει πέσει, ήδη έχει πέσει αλλά τέλος πάντων- που σημαίνει ότι αξίζει τον κόπο μέχρι τα δεκαοκτώ να είσαι στο θρανίο και από εκεί και πέρα επιλέγεις. Που σημαίνει ότι μετά τα δεκαοκτώ είσαι πιο ώριμος να επιλέξεις τι θέλεις να κάνεις μετά, ανεξαρτήτως τι μπορεί να σου δώσει η οικονομία, η κοινωνία. Αυτό είναι δογματισμός; Να τα ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα.

Αυτές είναι βασικές αντιρρήσεις που έχουμε για την παιδεία και ξέρετε ότι δεν είναι θέμα χρονικό. Είναι θέμα ουσίας. Φθά-

σαμε τώρα στο σημείο να καθιερώνουμε τη μαθητεία στα δεκαπέντε χρόνια, που σημαίνει ότι το παιδί θα πηγαίνει να δουλεύει επαγγελματικά στα δεκαπέντε του χρόνια. Για τα μέτρα της Ευρώπης είναι εργασία ανήλικου. Για την Ινδία δεν είναι, για την Αφρική κ.λπ. Για τα μέτρα, όμως, της Ευρώπης είναι.

Κάποτε, όταν μαζευτήκαμε τα κομμουνιστικά κόμματα και βγάλαμε μια ανακοίνωση για την παιδεία και λέγαμε εμείς «απαγόρευση της εργασίας ανήλικου», μας είπαν κόμματα, σύντροφοι από χώρες της Ασίας «αν καταργήσουμε την εργασία ανήλικου εκεί, θα πεθάνουν μαζικά οικογένειες, γιατί οι οικογένειες έχουν δέκα παιδιά και δουλεύουν και τα ανήλικα». Για την Ινδία δεν είναι μέτρο αυτό. Στην Ινδία αν δεν δουλέψει το δωδεκάχρονο τελείωσε. Για την Ευρώπη, όμως, είναι εργασία ανήλικου. Γυρνάμε, λοιπόν, πίσω να δούμε ποιο είναι το δόγμα και πού διαφωνούμε. Αυτά τα έχουμε πει δέκα χιλιάδες φορές. Ενδεικτικά θέσαμε εμείς ορισμένα ζητήματα και δεν μπορεί η συζήτηση εν πάση περιπτώσει να γίνεται στην αρχή δόγμα, εκσυγχρονισμός κ.λπ. Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά. Δεν είναι σοβαρή αντιπαράθεση. Δεν το λέμε γιατί θιγόμαστε, αλλά γιατί εν πάση περιπτώσει, αν θέλουμε μέσα στη Βουλή να διατηρήσουμε μια σοβαρότητα, τουλάχιστον να απαντάμε με επιχειρήματα. Ο ένας να καταλαβαίνει τον άλλο, διαφωνώντας βεβαίως με τον άλλο. Είναι ουσιαστικό θέμα.

Άλλη πλευρά. Λέτε «οργανώσαμε, φτιάξαμε αυτό το ασφαλιστικό σύστημα για να σωθούν οι επόμενες γενιές». Αυτό το είπε και ο κ. Σιούφας το 1992, αν δεν κάνω λάθος, το είπε ο κ. Ρέππας, το είπε ο κ. Γιαννίσης, το είπε η κ. Πετραλιά κ.λπ. Εδώ μπαίνει ένα ζήτημα. Αν θα πάρουμε τους ετήσιους κρατικούς προϋπολογισμούς, στον κρατικό προϋπολογισμό κάθε χρόνο -δυστυχώς δεν τα έφερα μαζί μου, θα μπορούσα να δώσω συγκεκριμένα στοιχεία- βγαίνει ότι ακόμη και σε συνθήκες ανεργίας, ελαστικής απασχόλησης, μαύρης εργασίας κ.λπ., τα χρήματα που εισπράττονται -μέσα από το κράτος- που δίνονται στα ασφαλιστικά ταμεία είναι λιγότερα από τα ποσά που εισπράττουν τα ασφαλιστικά ταμεία στις κρατήσεις. Λογικά, λοιπόν, υπάρχει και ένα πλεόνασμα. Να πω ότι μπορεί αυτό να είναι λογιστικό πλεόνασμα. Εγώ, όμως, σας λέω ότι είναι και λογιστικό το έλλειμμα που εμφανίζεται στα ταμεία. Γι' αυτό, αν θέλετε, δεν το χρησιμοποιώ με απόλυτο τρόπο, αν είναι η λογιστική πλευρά. Και ξέρουμε ότι η λογιστική πλευρά πολλές φορές δεν φτάνει, αλλά είναι λογιστικό. Γιατί δηλαδή τα ταμεία ναυάγησαν και δεν μπορούν να πληρώσουν σε τρεις και τέσσερις μήνες τις συντάξεις; Να μας κάνετε εδώ έναν απολογισμό. Και βεβαίως, όποτε έχετε κάνει απολογισμό λέτε «αυξήθηκε ο αριθμός των συνταξιούχων». Μα και αν είναι έτσι, έχουμε και δημογραφικό πρόβλημα στην Ελλάδα, αλλιώς αντιμετωπίζεται το ζήτημα και δεν αντιμετωπίζεται με μια τέτοια πολιτική, να πάμε δηλαδή στις συντάξεις των 400 ευρώ.

Δεύτερον, αυτό που μας εξοργίζει -αυτό το υπογράμμισατε και εσείς και η κ. Διαμαντοπούλου, αλλά γίνεται κατά κόρον στα κανάλια, στα ραδιόφωνα- είναι η εξής συζήτηση που γίνεται: Πόσοι παίρνουν σύνταξη στα σαράντα πέντε, πόσοι στα πενήντα, πόσοι στα εξήντα, πόσοι έφυγαν με πρόωρη συνταξιοδότηση και πόσοι παίρνουν συντάξεις 3.000 ευρώ. Σήμερα το πρωί -αυτά είναι τα κανάλια των επιχειρηματιών- όλη η αγωνία ήταν αυτοί που παίρνουν 3.500 ευρώ σύνταξη και παίρνουν και μια δεύτερη ή παίρνουν ένα μεγάλο επικουρικό, πόσα θα χάσουν. Δεν γίνεται συζήτηση γι' αυτόν που παίρνει 500, 700, 800 ευρώ. Η μεγάλη πλειοψηφία των ασφαλισμένων παίρνει σύνταξη 700 με 800 ευρώ. Άντε η υψηλότερη σύνταξη να είναι 1.200 με 1.300 ευρώ. Η όλη συζήτηση γίνεται για τους από εκεί και πάνω, για να δημιουργείται η εντύπωση ότι η μεγάλη πλειοψηφία των ασφαλισμένων παίρνει τέτοιες συντάξεις.

Ξέρετε πάρα πολύ καλά τι έγινε με τα ασφαλιστικά ταμεία και πώς χάθηκαν τα χρήματα και πώς θα συνεχίσουν να χάνονται από τα ασφαλιστικά ταμεία -θα χαθούν πολύ περισσότερα- με την ανεργία, τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις κ.λπ.

Έγιναν επιλεκτικές παροχές σε τμήματα των εργαζομένων; Έγιναν. Αυτό θα το δείτε στις θέσεις μας. Το λέμε τριάντα χρόνια. Επιλεκτικές παροχές. Πού; Στους εργαζόμενους στη Δημόσια Διοίκηση, στους εργαζόμενους στις ΔΕΚΟ. Εμείς βεβαίως δεν κάναμε αυτό το ζήτημα σαν αντίθεση αυτών που έχουν τις επιλεκτικές παροχές με αυτούς που έχουν το μεγαλύτερο βαθμό

εκμετάλλευσης, γιατί δεν ήταν εκεί το ζήτημα και γιατί, αν θέλετε, ούτε μπορείτε να πεις ότι αυτές οι παραπάνω παροχές που είναι στο δημόσιο και στις ΔΕΚΟ ήταν πάνω από αυτό που πρόσφεραν ή ήταν πολύ πάνω από τις ανάγκες τους. Ήταν καλύτερα αμειβόμενοι από άλλους. Αυτή, όμως, ήταν η πολιτική συμμαχιών που στήριξε τη δικομματική εναλλαγή στην Ελλάδα πάρα πολύ καλά και, αν θέλετε, εκείνη η πολιτική η οποία αξιοποιήθηκε μετά τον εμφύλιο πόλεμο και, κυρίως, στη Μεταπολίτευση. Και έχει σχέση με αυτό που είπαμε πρωταρχικά με το εύρος των κρατικών επιχειρήσεων.

Βεβαίως, όταν έχεις πολλές κρατικές επιχειρήσεις και κρατικοποιήσεις έκανε και η Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ, αυξήθηκε ο αριθμός των κρατικών υπαλλήλων ή αυτών που ήταν σε καθεστώς δημοσίου. Πολιτική συμμαχιών ήταν. Τώρα την εγκαταλείπετε γιατί έχετε άλλους τρόπους να γίνεται πολιτική συμμαχιών. Αν θέλετε, εμάς αυτή η πολιτική, ως κόμμα, μας έβλαψε ιδιαίτερα. Εν πάση περιπτώσει, όμως, ποτέ δεν βγήκαμε να πούμε ούτε τα ρετιρέ, ούτε να φορτώσουμε σε αυτούς τους ταξικούς στόχους που πάτε να κάνετε για το ασφαλιστικό σύστημα και που έχει στόχο ολόκληρη την εργατική τάξη και όχι ένα τμήμα. Στο κάτω-κάτω αν ανεβάζατε τους μισθούς και τις συντάξεις των κατώτερων.

Αναποδογυρίζετε τις αιτίες για το ζήτημα του ασφαλιστικού όταν ξέρετε ότι αυτοί οι προβληματισμοί για το ασφαλιστικό που υλοποιούνται σήμερα έχουν γίνει αντικείμενο επεξεργασίας από την περίοδο με την κρίση του πετρελαίου, στη δεκαετία του '70. Με την κρίση του πετρελαίου διαμορφώθηκε αυτό το σύστημα. Μάλιστα τότε αποφασίστηκε ότι πρέπει τα αποθεματικά των ταμείων -λέγοντας αποφασίστηκε εννοώ ότι έγιναν συστάσεις, έτσι ξεκινάμε- να πάνε στο Χρηματιστήριο κ.λπ. Πότε έγιναν οι πρωτογενείς και δευτερογενείς αγορές για την τοποθέτηση των ομολόγων, που μιλάμε τώρα για τους κερδοσκόπους; Αυτά δεν είναι αποφασισμένα επίσημα σε οργανισμούς από την Ευρωπαϊκή Ένωση, από τις τράπεζες, οι δευτερογενείς αγορές; Δεν είναι μέσα στις αποφάσεις και τις επιλογές οι επενδύσεις σε ασφαλείες υψηλού ρίσκου; Και τα εμφανίζετε όλα αυτά ως παθογένειες στη διαχείριση, ως λαμόγια. Αυτά είναι μέσα στη φύση του συστήματος. Μίλησε και η κ. Διαμαντοπούλου για την περίοδο του ατομισμού και του καταναλωτισμού. Μην μπερδεύετε. Υπάρχει στρεβλή κατανάλωση. Αλλά η καλλιέργεια της στρεβλής κατανάλωσης υπάρχει πάνω σε συνθήκες όπου οι άνθρωποι δεν έχουν τα μέσα να καταναλώσουν σύμφωνα με τις πραγματικές τους ανάγκες. Εκεί επάνω δημιουργείται η στρεβλή κατανάλωση.

Ένα τελευταίο. Δογματικοί εμείς, δογματικοί και εσείς. Και θα δούμε τη διαφορά δόγματος. Εμένα δεν με φοβίζουν οι όροι, τα δόγματα κ.λπ. και να μη μας φοβίζει καμμία λέξη. Η λέξη «φουκαριάρης»; Δεν φταίει. Είναι και το συγκεκριμένο περιεχόμενο που ο καθένας δίνει.

Θα σας διαβάσω το εξής, γιατί δυστυχώς δεν μπορώ να τα διαβάσω όλα. Οι κατώτατοι μισθοί -αυτό το λέμε εμείς- των Ελλήνων ναυτικών είναι στα 1.250 ευρώ και των ξένων στα 350 δολάρια. Νόμος είναι η ανασφάλιστη δουλειά.

Σύμφωνα με στοιχεία του ναυλομεσιτικού οίκου Intermodel, είκοσι οκτώ ναυτιλιακές εταιρείες ελληνικών συμφερόντων έχουν αυτήν τη στιγμή υπό παραγγελία τριακόσια είκοσι πλοία -αυτό είναι για το δίμηνο Απρίλης-Ιουνίου- συνολικής χωρητικότητας 23,7 εκατομμυρίων τόνων που χτίζονται στα Ναυπηγεία της Κίνας με χρονικό ορίζοντα παραλαβής ως το 2012.

Από τα τριακόσια είκοσι πλοία, τα διακόσια είκοσι τρία είναι φορτηγά μεταφοράς ξηρού φορτίου χωρητικότητας 18,7 εκατομμυρίων τόνων. Τα εβδομήντα οκτώ είναι δεξαμενόπλοια χωρητικότητας 4,1 εκατομμυρίων τόνων. Τα δέκα είναι κοντέινερ χωρητικότητας επτακοσίων δεκαεπτά χιλιάδων τόνων.

Επιχορηγήστε, λοιπόν, τους κυρίους για να προσλάβουν κάποιες μονάδες ναυτικών, ναυτεργατών. Επιχορηγήστε τους για να ανοίξουν ένα ταμείο για να βοηθήσουν, λέει, τους άνεργους ναυτεργάτες. Ε, δεν το δεχόμαστε. Τώρα θέλετε να μας πείτε δογματικούς που είμαστε εναντίον τους; Πείτε ό,τι θέλετε. Δεν μας νοιάζει.

Θέλετε να σας πω ονόματα; Παραδείγματος χάρι στις 11 Ιουνίου η εταιρεία του εφοπλιστή Γεωργιόπουλου παίρνει και τα τε-

λευταία πλοία από το στόλο της εταιρείας του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Πρόκειται για συνολικά δεκαπέντε πλοία. Τα πρώτα επτά είναι τάνκερ -είναι αγορές αυτές, όχι κατασκευές- ενώ το deal εκτιμάται 886 εκατομμύρια δολάρια. Την ίδια μέρα από την εταιρεία του Γιάννη Αγγελικούση, ο οποίος θεωρείται σήμερα από τους μεγαλύτερους εφοπλιστές, ανακοινώθηκε ότι έκλεισε η συμφωνία με τα Ναυπηγεία της Σαγκάης ύψους 480 εκατομμυρίων κ.λπ..

Στις 11 Ιουνίου η εταιρεία «REVOILE» ανακοίνωσε την αγορά ενός φορτηγού πλοίου μεταφοράς ξηρού φορτίου με τίμημα 21,4 εκατομμύρια δολάρια. Προχώρησε στην υπογραφή συμφώνου αγοράς για την απόκτηση ενός φορτηγού πλοίου μεταφοράς κ.λπ..

Η εταιρεία τάδε που ανήκει στον όμιλο του εφοπλιστή Πήτερ Λιβανού, παρέλαβε από τα Ναυπηγεία «SAMSUNG» της Νοτίου Κορέας το νεότευκτο αεράδικο πλοίο της. Δεν ξέρω τι είναι το αεράδικο. Η ίδια ναυπηγεία ένα ακόμα πλοίο του ίδιου τύπου και χωρητικότητας, το οποίο θα της παραδοθεί μέσα στο 2010. Τα δυο πλοία εκτιμάται ότι στοιχίσαν 191 εκατομμύρια δολάρια. Στις 8 Ιουνίου η τάδε εταιρεία του εφοπλιστή Β. Ρέστη παρέλαβε το νεότευκτο φορτηγό πλοίο από τα Ναυπηγεία Σατόνγκ της Κίνας κ.λπ..

Τι να κάνουμε; Εμείς έχουμε το δικό μας δόγμα, έχετε και εσείς το δικό σας. Αφήστε, λοιπόν, να αντιπαρατεθούμε επί της ουσίας.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΒΕΡΑ ΝΙΚΟΛΑΙΔΟΥ**)

Έχω να σας πω και ένα τελευταίο. Τι θα πει διά βίου μάθηση; Με βάση την επιστήμη, κάθεται κανείς στα θρανία στη συστηματική παιδεία είκοσι πέντε, είκοσι έξι, είκοσι επτά, είκοσι οκτώ χρόνια μέχρι να πάρει και το πτυχίο. Από εκεί και πέρα σημαίνει ότι παίρνει διαζύγιο με τη μάθηση και τη γνώση; Όχι. Υπάρχει επιμόρφωση, ανανέωση των γνώσεων κ.λπ.. Να σας πω. Γιατί όχι; Και στις σοσιαλιστικές χώρες είχαν και νυχτερινά πανεπιστήμια. Εγώ μπορεί να θέλω να σπουδάσω τώρα στην ηλικία που είμαι, να μπορώ να πάω να σπουδάσω.

Η διά βίου μάθηση δεν είναι αυτό. Η διά βίου μάθηση είναι ότι συνεχώς πηγαίνεις από ένα ΙΕΚ μέχρι ένα κολέγιο ή δεν ξέρω τι άλλο, να πάρεις ένα πτυχίο, ένα χαρτί για να πας να βρεις δουλειά, γιατί αν δεν έχεις αυτό το χαρτί δεν βρίσκεις δουλειά, να αλλάξεις επάγγελμα, να αλλάξεις ειδικότητα. Αυτό είναι άλλο πράγμα.

Ποιος σας είπε ότι δεν θέλουμε τη διά βίου μάθηση; Με συγχωρείτε, αλλά δεν μπορείτε με έναν τέτοιο τρόπο να απευθύνετε στον οποιοδήποτε, ότι υποτιμάει σήμερα την ανανέωση των γνώσεων, την επιμόρφωση κ.λπ.. Εγώ σας λέω το εξής. Θέλω εγώ σ' αυτήν την ηλικία να πάω στο πανεπιστήμιο, να μπορώ να πάω. Μπορεί να δουλεύω, να έχω μικρό παιδί και να θέλω διά αλληλογραφίας να σπουδάσω και αυτό να γίνεται.

Δεν μιλάμε γι' αυτό. Η διά βίου μάθηση δεν είναι αυτό. Μ' αυτό είμαστε αντίθετοι. Είμαστε αντίθετοι στο να μάθουν τα παιδιά ξένες γλώσσες στο σχολείο; Όχι, σε καμμία περίπτωση. Είμαστε αντίθετοι με τον ηλεκτρονικό υπολογιστή; Σε καμμία περίπτωση. Είναι όμως το ίδιο πράγμα να βάλεις τον ηλεκτρονικό υπολογιστή στην πρώτη τάξη και να αρχίσει το παιδί να σερφάρει πληροφορίες; Η πληροφορία δεν είναι γνώση. Το παιδί πρέπει να κινηθεί, να κοινωνικοποιηθεί. Μιλάνε για τη γνώση μέσω παιχνιδιού.

Εν πάση περιπτώσει δεν είναι ότι αυτά τα πράγματα έγιναν με μελέτες. Πόσες μελέτες υπάρχουν; Διαχρονικά το Υπουργείο Παιδείας πόσες μελέτες έχει με τα αποτελέσματα στη μάθηση; Εδώ δεν υπάρχει καμμία μελέτη, μόνο ποσοτικά στοιχεία. Ποτέ και κανένας δεν έκανε.

Το πανεπιστήμιο ασχολήθηκε μ' αυτά τα θέματα; Οι παιδαγωγικές σχολές ασχολήθηκαν με το να κάνουν μελέτες και να αξιολογήσουν την μόρφωση; Όχι. Τώρα η αξιολόγηση θα γίνεται με το ΑΣΕΠ. Δεν υπάρχει καμμία μελετημένη δουλειά για το επίπεδο μόρφωσης των παιδιών. Εδώ δεν έπρεπε να γίνεται αυτό από τα πανεπιστήμια;

Το Πολυτεχνείο θέλει να κάνει την εξής μελέτη. Μη μου πείτε ότι δεν είναι προκαθορισμένου αποτελέσματος. Αποφάσισε στη μελέτη του ότι δεν δίνονται πλοία για να επισκευάζονται, γιατί η

ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη κάνει απεργίες και έχει υψηλά μεροκάματα και οι εργολάβοι της ζώνης δεν είναι ευγενικοί στη συμπεριφορά. Εμείς λέμε: Τα Ναυπηγεία του Σκαρामαγκά είναι κοντά στην χρεοκοπία. Είκοσι χρόνια έχουν να κάνουν απεργία. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Βέρα Νικολαΐδου): Εμείς ευχαριστούμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι οι Υπουργοί Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Εσωτερικών, Αποκέντρωσης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, Οικονομικών, Εθνικής Άμυνας, Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και Προστασίας του Πολίτη κατέθεσαν σχέδιο νόμου: «Αναβάθμιση του Εθνικού Συστήματος Υγείας και λοιπές διατάξεις του Υπουργείου Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης».

Παραπέμπεται στην αρμόδια Διαρκή Επιτροπή.

Η Διαρκής Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Οικονομικών: «Μεταρρύθμιση Ασφαλιστικού Συστήματος του Δημοσίου και συναφείς διατάξεις».

Η Διαρκής Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων».

Και τέλος, η Ειδική Μόνιμη Επιτροπή Κοινοβουλευτικής Δεοντολογίας καταθέτει τις εκθέσεις της στις αιτήσεις της εισαγγελικής αρχής για τη χορήγηση άδειας άσκησης ποινικής δίωξης κατά Βουλευτών.

Το λόγο έχει τώρα ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Νέας Δημοκρατίας και Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης κ. Αντώνης Σαμαράς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας):

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να κάνω πρώτα μια γενική παρατήρηση.

Ακούω από διάφορες πλευρές να εξισώνεται το ΠΑΣΟΚ με τη Νέα Δημοκρατία και οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ με τις κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας. Θέλω να πω το εξής: Μας συγχωρείτε, αλλά δεν είμαστε το ίδιο.

Είμαστε το κόμμα που προειδοποίησε έγκαιρα για την κρίση που ερχόταν και το ΠΑΣΟΚ ήταν εκείνο που έλεγε ότι λεφτά υπάρχουν. Είμαστε το κόμμα που, όπως είπα πριν, μονιμοποίησε δεκάδες χιλιάδες συμβασιούχων που ήταν ρουσφέτι των αντιπάλων του για να σπάσει τη διαρκή τους ομηρία και το ΠΑΣΟΚ είναι το κόμμα που, μόλις ανέλαβε, έδωσε τους ελάχιστους συμβασιούχους που είχαν προσληφθεί επί Νέας Δημοκρατίας. Είμαστε το κόμμα που κατηγορείται ότι δεν έκανε όσα υποσχέθηκε, αλλά το ΠΑΣΟΚ είναι το κόμμα που έκανε τα περισσότερα πράγματα αντίθετα από αυτά που είχε υποσχεθεί. Δεν είναι το ίδιο και δεν είμαστε το ίδιο.

Μιλήσατε, κύριε Παπανδρέου, για πελατειακή νοοτροπία. Όμως, πελατειακή νοοτροπία και μάλιστα του χειρόστου είδους είναι η εκλογική πελατεία. Αυτό είναι μια νοοτροπία που διακρίνει την Κυβέρνησή σας. Όταν, για παράδειγμα, δίνετε ψήφο στους μετανάστες και τους ελληνοποιείτε και στερείτε ταυτόχρονα την ψήφο του αποδήμου Έλληνα, αυτό είναι μια νοοτροπία που λέγεται πελατειακή.

Θα σας πω κάτι ακόμα αν δεν το ξέρετε. Χθες μόλις καταδικαστήκαμε από το Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Στρασβούργου γι' αυτό ακριβώς το θέμα. Καταδικαστήκαμε γιατί δεν έχει ακόμα ψηφιστεί ο εκτελεστικός νόμος του Συντάγματος για την ψήφο των αποδήμων. Αυτή είναι η νοοτροπία.

Λέτε ότι θα κάνετε ανατροπές. Κάνετε ανατροπές προεκλογικών υποσχέσεων, προγραμματικών δεσμεύσεων. Σε εννέα μήνες μεγαλύτερη ανατροπή μεταξύ προεκλογικών δεσμεύσεων και μετεκλογικών πράξεων δεν έχει γίνει ποτέ στην Ελλάδα, από αυτό που σήμερα παρακολουθούμε.

Ως προς τη συνταγή εξόδου από την κρίση, την οποία μελετημένα παρουσίασε η Νέα Δημοκρατία, εμείς έχουμε μια άποψη για την οποία δεν έχω ακούσει τίποτα, κύριε Πρωθυπουργέ. Εκφράσαμε μια πλήρη άποψη, από κάθε πλευρά.

Εξηγήσαμε για παράδειγμα το πρόβλημα που δημιουργεί η πολιτική σας με το κυκλικό έλλειμμα, το οποίο συνεχώς το τροφο-

δοτούν οι κινήσεις σας και τελικά δεν θα επιτρέψει να έχετε το επιθυμητό αποτέλεσμα. Χρειάζονται ισχυρότατα μέτρα τόνωσης της οικονομίας.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΙΩΤΗΣ**)

Και ο άνθρωπος, τον οποίο γνωρίζω ότι έχετε σε υπόληψη, ο Νομπελίστας, ο Μαρτίας Σεντ, χθες βράδυ στο κανάλι NBC έλεγε ότι η μοναδική επιλογή της Ελλάδας είναι να δώσει ώθηση στην ανάπτυξη, προκειμένου να ξεπεράσει το πρόβλημα του ελλείμματος και του χρέους. Επομένως το ζήτημα αυτό είναι κορυφαίο και απαιτείται η δέουσα προσοχή.

Θα είμαι πολύ σύντομος.

Τον τελευταίο μήνα, η Κυβέρνηση και εσείς ο ίδιος, μας είχατε διαβεβαιώσει με πολλούς τρόπους και σε πολλές ευκαιρίες ότι η σύμβαση για το μνημόνιο που ψηφίστηκε από τη Βουλή είχε πάρει τη γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Αυτό υπάρχει στην προσωπική ιστοσελίδα σας, υπάρχει αυτούσιο ως φράση σε απάντηση προς τον Αναπληρωτή μας, τον κ. Σταϊκούρα. Εδώ, όμως, αρχίζουν τα μυστήρια. Ο κ. Σταϊκούρας ζήτησε να μάθει από το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους γι' αυτήν τη γνωμοδότηση και ο Πρόεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, ο κ. Αλέξανδρος Τζεφεράκος, απάντησε, τι νομίζετε; Απάντησε ως εξής: ότι στα οικεία βιβλία και στο αρχείο της κεντρικής υπηρεσίας του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, δεν υφίσταται σχετικό ερώτημα, ούτε γνωμοδότηση, σχετικά με τον παραπάνω μηχανισμό. Η οποιαδήποτε αναφορά σε τέτοια γνωμοδότηση οφείλεται σε παραδρομή ή παρανόηση. Θα καταθέσω στα Πρακτικά της Βουλής την επιστολή του κ. Σταϊκούρα.

Και από την ίδια επιστολή του κ. Τζεφεράκου πληροφορούμαστε ότι η νομική υποστήριξη του ελληνικού δημοσίου στον παραπάνω μηχανισμό ανετέθη κατόπιν αιτήσεως του Υπουργείου Οικονομικών σε δικηγορικό γραφείο του Λονδίνου. Θα καταθέσω στα Πρακτικά και την επιστολή του κ. Τζεφεράκου.

Θα καταθέσω επίσης τη σχετική ερώτηση, την οποίαν έκανε ο κ. Παπακωνσταντίνου στον κ. Τζεφεράκο για να ορίσει την επιτροπή αυτή, των δικηγόρων του Λονδίνου.

Επίσης, θα καταθέσω την επιστολή του κ. Σταϊκούρα προς τον κ. Τζεφεράκο.

(Στο σημείο αυτό ο Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας κ. Αντώνης Σαμαράς καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Δεν σας κατηγορώ ότι προσφύγατε στις νομικές υπηρεσίες ξένου δικηγορικού οίκου. Έπρεπε να το κάνετε. Όχι όμως, να μπερδεύετε το δικηγορικό γραφείο του εξωτερικού με το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, το οποίο ουδέποτε γνωμοδότησε. Νομίζω ότι μιλώντας για τους νέους δεν μπορούμε να προσθέσουμε αζηλοπιστία έτσι. Μάλλον αφαιρούμε.

Και να επανέλθω γρήγορα στο θέμα μας. Ψηφίσατε το μνημόνιο, ψηφίσατε και το ασφαλιστικό, που ήταν βέβαια ανειλημμένη υποχρέωσή σας, αφού είχατε υπογράψει το μνημόνιο. Και ύστερα μιλάτε με περισσή ευκολία για το θέμα της νεολαίας, που δεν ξέρει καλά – καλά πόσα χρόνια θα δουλέψει, τι σύνταξη θα πάρει, από πού θα πάρει τη σύνταξή της και αν θα τη φτάνει τότε για να ζήσει.

Μας μιλάτε για μεγάλο ενδιαφέρον για τη νεολαία, την ώρα που μέσα σε εννέα μήνες η ανεργία των νέων, όπως εξήγησα στην πρωτολογία μου, ακουμπάει το 30%. Και αν το κοιτάξετε στατιστικά σε σχέση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, θα δείτε ότι πολύ εύκολα πηγαίνει προς το 30%, πολύ δύσκολα πέφτει από το 30%.

Και για να πάμε λίγο πιο παλιά και να τα πούμε όλα, είχατε –και σωστά– κάποτε εκφράσει την άποψη να επιτραπούν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, όπως συμβαίνει άλλωστε παντού στον κόσμο. Εμείς πήγαμε για το άρθρο 16, για συνταγματική Αναθεώρηση, να το περάσουμε μαζί σας, ύστερα αλλάξατε άποψη, το ματαιώσατε και ύστερα μιλάτε για τη νεολαία. Και θέτετε το ερώτημα για ποιο λόγο σήμερα εξαγούμε φοιτητές στον φίλο σας, τον κ. Γκόρντον Μπράουν. Το γιατί είναι ξεκάθαρο. Για να λειτουργήσουν τα πανεπιστήμια τόσα χρόνια, τι έγινε; Τι κάνατε για τα ορ-

μητήρια των παρανόμων;

Και κάτι τελευταίο: Θέλω να ξέρετε ότι εμείς είτε κάνουμε δριμύτατη κριτική καμιά φορά στην Κυβέρνηση είτε προσθέτουμε στον όγκο προς αξιολόγηση συγκεκριμένες προτάσεις –και τις καταθέτουμε ολοκληρωμένες– δεν μπορεί από μία κυβέρνηση σε ώρα κρίσης η απάντηση να είναι μονότονα η ίδια. Αυτό σκοτώνει την αξιοπιστία των πολιτικών στα μάτια του ελληνικού λαού. Δεν μπορεί να λέτε ότι για όλα φταίει η Νέα Δημοκρατία. Ό,τι και να παρουσιάσουμε, ό,τι και να προσθέσουμε, ό,τι καινούργιο επιχειρήμα να δώσουμε στο οπλοστάσιο, στη φαρέτρα που πρέπει να ακούει ο ελληνικός λαός, έχετε τη μόνιμη απάντηση: «Για όλα φταίει η Νέα Δημοκρατία». Εγώ να δεχτώ ότι για άλλα φταίμε εμείς, για άλλα φταίτε εσείς. Γι' αυτό όμως, ερχόμαστε σ' αυτήν τη συζήτηση; Να πετροβολάμε ο ένας τον άλλον; Είναι απαντήσεις αυτές τις οποίες παίρνουμε από τον εκπρόσωπό σας και νομίζετε ότι η νεολαία, για την οποία συζητάμε σήμερα παίρνει έτσι το καλύτερο παράδειγμα; Με αυτά τα καμώματα η νεολαία δεν μπορεί να είναι υπερήφανη για τη δημοκρατία στον τόπο. Και νομίζω πως έτσι δεν διδάσκουμε ούτε ευθύνη ούτε σοβαρότητα ούτε συνέπεια.

Δεν είναι η αλαζονεία σας αυτή που ενοχλεί πλέον. Είναι αυτή η αίσθηση αμηχανίας που υπάρχει, μια σύγχυση, ένας πανικός. Μόνο ένα εξαιρετικά αμήχανο κόμμα αντιδρά έτσι. Και δεν μπορεί να κατηγορεί όλους τους άλλους για σφάλματα, τα οποία ήταν κυρίως δικά του και για αδυναμίες, στις οποίες, κυρίως, εκείνο έχει πρωτοστατήσει. Πιστεύω ότι μια πανικόβλητη Κυβέρνηση την ώρα της κρίσης είναι ό,τι χειρότερο.

Σκεφθείτε το, κύριε Πρόεδρε.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Το λόγο έχει τώρα ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, κ. Γεώργιος Καρατζαφέρης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αξιότιμε Πρόεδρε της Νέας Δημοκρατίας, θα καταθέσω υποψηφιότητα για το Νόμπελ Οικονομίας, γιατί από τον Οκτώβριο είχα πει ότι μόνο η ανάπτυξη είναι ο μονόδρομος για να βγει η χώρα από την κρίση.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

Βέβαια, θέλω να σας ευχαριστήσω δημοσίως και με την ευκαιρία, για αυτά που είπατε προχθές στη συνέντευξη, γιατί όλα περιέχονται σε ομιλίες που είχα κάνει μέσα στη Βουλή. Φαίνεται ότι σε κάποια πράγματα έχουμε ταυτόσημες σκέψεις και ταυτόσημες προτάσεις. Ας δούμε, λοιπόν, εάν μπορεί να υπάρξει και επιμήκυνση αυτού του συσχετισμού των σχέσεων.

Έρχομαι τώρα σε αυτό που είπε πριν από λίγο ο Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας, ότι δηλαδή για όλα φταίει η Νέα Δημοκρατία.

Κύριε Πρωθυπουργέ, πριν από τριάντα με τριάντα πέντε χρόνια –ο κ. Σαμαράς δεν το ξέρει καλά, γιατί είναι Ολυμπιακός– για ό,τι γινόταν στον Παναθηναϊκό έλεγαν «ο Αντωνιάδης φταίει». Μια φορά ο Αντωνιάδης βάζει δύο γκολ και δεν πήγε καλά ο Παναθηναϊκός. Και ο κόσμος φώναζε «ο Αντωνιάδης φταίει».

Δεν φταίει για όλα η Νέα Δημοκρατία. Ένα είναι το φταίξιμο της Νέας Δημοκρατίας: ότι δεν είχε το θάρρος να πει «ναι, φταίξαμε σε αυτά. Τελειώσαμε. Μέχρι εκεί ήταν». Και δεν έφταιξε τόσο για μια αμετροεπή πολιτική. Το φταίξιμο που κουβουλάει σήμερα η Νέα Δημοκρατία είναι ο τρόπος με τον οποίον, κακήν κακώς, έφυγε από την Κυβέρνηση. Αυτόν τον τρόπο, αυτήν την απόδραση τη χρεώνει ο ελληνικός λαός στη Νέα Δημοκρατία. Και ενδεχομένως κάποια πράγματα να είναι χρωμένα και με λάθος τρόπο. Με λάθος πρόσθεση.

Για το μνημόνιο: Κι εμείς ψήφισαμε το άρθρο 1 του μνημονίου. Εγώ θα ήθελα να ήξερα, εάν είχαμε ψηφίσει «όχι» και άλλοι ακόμα εννέα του ΠΑΣΟΚ είχαν ψηφίσει «όχι» ή «παρών», τι θα είχε γίνει; Τι θα είχε γίνει στην Ελλάδα; Κάποιος να το πει από αυτούς που είναι οι υπέρμαχοι του «όχι». Λέγαμε, λοιπόν, «όχι», έβγαине «όχι» από την κάλπη, θα χαλούσε η δουλειά με το μνημόνιο, για το οποίο όλοι παρακαλούσαμε την Ευρώπη, και εσείς, αλλά και ο κ. Σαμαράς, ο οποίος μάλιστα έκανε τον κόπο και

έκανε πολλά μίλια για να πάει να παρακαλέσει Ευρωπαίους ηγέτες να δεχθούν το μνημόνιο. Θα έβγαине «όχι». Στις 19 Μαΐου θα πτωχεύαμε, εκτός εάν κάποιος από εσάς είχε δώσει 10 δισεκατομμύρια στον κ. Παπακωνσταντίνου να εξοφλήσει τη δόση. Τι θα γινόταν; Οι μισθοί και οι συντάξεις πώς θα πληρωνόντουσαν; Σήμερα σε ποια βάση θα συζητούσαμε; Συζητάμε σήμερα γιατί υπήρξαν τα «ναι». Αυτά συζητάμε.

Βέβαια, μακάρι και τώρα, εδώ που είμαστε, να μπορούσαμε να βρούμε αυτά τα τριάντα, τριάντα πέντε, τα σαράντα που χρειαζόμαστε άμεσα, να λέγαμε στην τρόικα «πάρτε αυτά που μας δώσατε, φύγετε και συνεχίζουμε μόνοι μας». Μακάρι να τα είχαμε. Ας ακούσουμε προτάσεις από πού; Εγώ με πολλή αγωνία περιμένω τα ουσιαστικά αποτελέσματα των επαφών που κάνει ο Πρωθυπουργός, να δω εάν βγήκε κάτι από τον Καντάφι ή εάν άδικα καθίσατε τόση ώρα στη σκηνή με 50 βαθμούς Κελσίου.

Να δούμε τι θα βγει, τι βγαίνει. Μπορούμε να τα βρούμε από πουθενά; Μακάρι να απαλλαγούμε από την τρόικα. Όμως σήμερα δυστυχώς η χώρα υπάγεται κάτω από τους κανόνες της τρόικας. Δυστυχώς!

Τα κόμματα εξουσίας ευθύνονται γι' αυτά. Επιμερισμό δεν θα κάνω αν φταίει 10 η Νέα Δημοκρατία ή 20 το ΠΑΣΟΚ ή όχι. Τα κόμματα της εξουσίας έφεραν την κατάσταση εκεί που είναι σήμερα.

Άκουσα για τον εισαγγελέα. Δηλαδή να πάμε στον εισαγγελέα, όπως πήγαμε για την παραποίηση των στοιχείων της Στατιστικής Υπηρεσίας, για να κινηθεί επιτέλους η πολιτεία, όπως κι έγινε. Ήρθε η υπόθεση στη Βουλή. Να πάμε δηλαδή στις δικτικές αρχές, όπως πήγαμε τον κύριο με τα 5.100.000 και έδρασε το ΣΔΟΕ ευτυχώς και τον έπιασε, κύριε Πρωθυπουργέ, αυτόν που πήρε από τα ναυπηγεία τις μίζες στον Οκτώβριο του 2004 και το Μάρτιο του 2005, να πάμε δηλαδή ό,τι υποθέσεις ξέρουμε στον εισαγγελέα. Φωνάξαμε τότε, βεβαίως, για τον κ. Ζαγοριανό και βγήκε από την υπόθεση και προχώρησε η «SIEMENS». Βεβαίως, θα το κάνουμε. Όμως σ' αυτήν την υπόθεση νομίζω ότι εσείς, κυρία Υπουργέ, μπορείτε να κάνετε έλεγχο, να διαπιστώσετε τι, αν και πράγματι γίνεται μέσα στα πανεπιστήμια. Rave party γίνονται. Τα πανεπιστήμια τα κάναμε για ντισκοτέκ, για ντίσκο ή για χώρους μαθήσεως; Δεν μπορεί ο πρύτανης να τα απαγορεύσει. Γίνονται το Σάββατο rave party μέσα, με ό,τι συνεπάγεται, με ό,τι διακινείται εκεί μέσα. Είναι μια αλήθεια.

Φοβάστε να αναμετρηθείτε με το σύστημα. Γνωρίζω ότι το σύστημα έχει γερά πλοκάμια. Βεβαίως. Όμως αναμετρηθείτε επιτέλους! Μη λέμε «στον εισαγγελέα», την εύκολη λύση.

Αγορά. Άκουσα από την αξιότιμη Γραμματέα του Κομμουνιστικού Κόμματος να μιλάει για την αγορά. Για να υπάρξει η αγορά πρέπει να υπάρξει εργοδοσία. Δεν γίνεται αγορά χωρίς εργοδοσία. Αγορά είναι. Αυτή είναι η αγορά. Για να υπάρξει αγορά χρειάζεται να υπάρχει αυτός που δίνει δουλειά κι αυτός ο οποίος μπαίνει στη δουλειά. Πώς θα υπάρξει η αγορά χωρίς τον εργοδότη; Για σας η εργοδοσία είναι στο σκόπευτρο. Ο εργοδότης είναι ο κακός. «Πυροβολήστε τον εργοδότη». Αρα, λοιπόν, πώς θα υπάρξει η αγορά; Δεν γίνεται. Εκτός αν λέτε την αγορά με το κράτος πρωταγωνιστή, όπου αυτό το πράγμα πτώχευσε. Πτώχευσε και στην πατρίδα μας, που δεν είχαμε κομμουνισμό, αλλά κι εκεί όπου ο κομμουνισμός κυβέρνησε χρόνια. Πτώχευσε.

Κι εσείς, κύριε Πρωθυπουργέ, ασχοληθήκατε, και μάλιστα σοβαρά, κάνοντας μια ανάλυση για τον κομμουνισμό. Δεν χρειάζονται. Ταξιδεύετε, δεν ταξιδεύετε; Εκεί που εφαρμόστηκε ο κομμουνισμός έχουν άποψη. Πολωνοί, Τσέχοι, Ούγγροι έχουν άποψη, εκεί που ήταν ο κομμουνισμός. Απόδειξη ότι δεν ξαναέβγαλαν κομμουνισμό αυτοί οι άνθρωποι είκοσι χρόνια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Αυτοί ανέβασαν και τα αγάλματα του Χίτλερ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Βεβαίως. Όταν οι ανατολικές χώρες φέρανε το ψήφισμα, κυρία Παπαρήγα, να εξισώσουν το φασισμό με τον κομμουνισμό, εγώ ήμουν αυτός που είπα το πρώτο «όχι». Και ήταν ο κ. Παφίλης εκεί. Ήμουν ο εισηγητής και είπα «όχι», γιατί έχει δικαίωμα ο κάθε λαός, όπως εκείνος θέλει, να μπορεί να έχει οποιοδήποτε σύστημα, αρκεί να μπορεί να το επιλέγει.

Εν πάση περιπτώσει, για να υπάρχει αγορά χρειάζεται και ο έρμος ο εργοδότης. Δεν μπορεί, λοιπόν, να «πυροβολούμε» τον εργοδότη και να λέμε μετά στο παιδί να πάει να βρει στην αγορά εργασία δουλειά.

Κύριε Πρωθυπουργέ, μιλήσατε για τον παππού σας, και πράγματι χάρηκα, και για τις τομές τις οποίες έκανε στο Υπουργείο Παιδείας. Ο Γεώργιος Παπανδρέου είχε κοντά του έναν Παπανούτσο. Ποιος είναι ο δικός σας Παπανούτσος; Η κ. Δραγώνα; Νομίζω ότι είναι εντελώς ανόμοια τα μεγέθη.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

Μιλήσατε για τη γλώσσα. Βεβαίως όλοι θέλουμε τη γλώσσα και μακάρι να μπορούσε να υπάρχει αυτή η προαγωγή της γλώσσας. Τώρα μιλάμε κάτι που κάποτε έμοιαζε με ελληνικά. Οι μισές λέξεις είναι ξενόφερτες. Εσείς που ξέρετε καλύτερα αγγλικά μέσα στην Αίθουσα γνωρίζετε ότι οι περισσότερες αγγλικές λέξεις έχουν ρίζα ελληνική, όλες δε οι λέξεις που χρησιμοποιούνται εις την αγγλική ορολογία και αφορούν την υγεία. Δεν χρειαζόμαστε δάνεια από αυτές τις χώρες. Χρησιμοποιούνται. Περιπατήστε να δείτε ποια επιγραφή εδώ δεν είναι αγγλική και θεσπίστε ένα μέτρο: 20% μείωση του φόρου σε όποιον έχει ελληνική επιγραφή στο μαγαζί του και ελληνική ονομασία. Να γυρίσουμε, λοιπόν, στα ελληνικά ονόματα. Εδώ τα ονόματά μας τα έχουμε αλλάξει. Βαφτιζόμαστε και αλλιώς φωνάζουμε διάφορα ονόματα, τα οποία δεν θα τα φωνάξω μέσα στην Αίθουσα για λόγους που αντιλαμβάνοσαστε.

Πού πήγαν τα λεφτά; Θα σας πω μια ενδιαφέρουσα πληροφορία, κύριε Πρωθυπουργέ. Το 1993 έγινε μια μεγάλη προμήθεια από τη «ΛΙΤΟΝ», τη «ΛΟΚΧΙΝΤ». Και κάνει έρευνα ο Τζον Μακέιν, ο μετέπειτα υποψήφιος Πρόεδρος, και βρίσκει δύο μίζες από 10% σε μια εταιρία «SABELLE» και μία εταιρία «MATI». Μετά που ήρθε το ΠΑΣΟΚ, παρ'ότι ο Μακέιν είπε στην ελληνική πολιτεία «βρήκα αυτά. Κάντε μου ένα έγγραφο, για να φθάσω στα φυσικά πρόσωπα», δεν έγινε καμμία ενέργεια εκ μέρους σας. Αμέσως μετά ο Μακέιν, πάντα Πρόεδρος της επιτροπής εξωτερικού εμπορίου, βρίσκει 10% μίζες σε μια άλλη εταιρία για τα ελικόπτερα του Πολεμικού Ναυτικού. Ήταν 1995. Δικιά σας κυβέρνηση ήταν.

Ήρθε η Νέα Δημοκρατία. Ούτε αυτή απήντησε στο έγγραφο του Μακέιν «κάντε μας μια επιστολή, για να βρούμε τους φυσικούς ενόχους».

Εκεί πήγαν τα λεφτά, κύριε Πρωθυπουργέ, στους «υμέτερους» και «υμέτερους» που πήραν τόσες μίζες, στους «υμέτερους» και «υμέτερους» που έβγαλαν χρήματα του ελληνικού λαού, αλλά και σε κάποια κόμματα. Και, βεβαίως, η ομολογία είναι δικού σας στελέχους, του κ. Τσουκάτου, που είπε «πήρα 1.000.000 από τη «SIEMENS» και τα πήγα στα ταμεία του ΠΑΣΟΚ». Η «SIEMENS», για να δώσει το 1.000.000, προφανώς πήρε δουλειές κατά πολύ ακριβότερες από το κανονικό. Εκεί, λοιπόν, πήγαν τα λεφτά κι εκεί είναι το θέμα, το πότε επιτέλους θα απολογηθούν εκείνα τα κόμματα, τα οποία σπύστηκαν πολλά χρόνια από τα χρήματα της «SIEMENS» και κάποιων άλλων «SIEMENS».

Κλείνω με το εξής. Πριν, μιλώντας για την ευαισθησία δύο μοτέρων παιδιών στο φανάρι άκουσα μια κυρία να καγχάζει και θυμήθηκα μια άλλη, εντελώς διαφορετική ιστορία. Θυμήθηκα μια ιστορία όπου ένας τραγουδιστής, νέος τότε, σκότωσε με το αυτοκίνητό του τον κουρέα της γειτονιάς, εν συνεχεία έγινε ο διασημότερος Έλληνας τραγουδιστής, πολυχρηματοδοτήθηκε από το ΠΑΣΟΚ, πολυχρηματοδοτήθηκε από τη Νέα Δημοκρατία και η οικογένεια ακόμα περιμένει να πάει στο σπίτι για ένα χαμόγελο ή ένα μικρό οβολό σε μια οικογένεια που ζει κάτω από άθλιες συνθήκες!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Αλέξιος Τσίπρας έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ειλικρινά χαίρομαι που, έστω και καθυστερημένα, από τον ίδιο τον Πρωθυπουργό σήμερα απ' αυτό εδώ το Βήμα ακούσαμε μια απάντηση σχετικά με την πρόταση που καταθέσαμε για άλλη μία φορά στο Εθνικό Κοινοβούλιο, αξιο-

ποιώντας άρθρο του Συντάγματος, για τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος σε σχέση με το μεγάλο κοινωνικό θέμα, που είναι το ασφαλιστικό. Και άκουσα τον Πρωθυπουργό σήμερα απ' αυτό εδώ το Βήμα να δικαιολογεί την αλλαγή στάσης και θέσης, εν σχέσει με την τοποθέτησή του πριν από δύο χρόνια στο ίδιο ζήτημα, στο ασφαλιστικό.

Εσείς κύριε Πρωθυπουργέ, είχατε βγει απ' αυτό εδώ το Βήμα και εγκυλοούσατε την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ότι φοβάται το λαό και δεν θέλει δημοψήφισμα, λέγοντας ότι το πραγματικό δίλημμα, το πραγματικό ερώτημα στην περίπτωση που, με βάση το Σύνταγμα της χώρας, απευθυνόμασταν στη λαϊκή ετυμηγορία για να εγκρίνει ή να απορρίψει αυτή τη ριζική μετατροπή, αλλαγή, αποδόμηση λέμε εμείς, του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, το πραγματικό δίλημμα θα ήτο «χρεοκοπία ή σωτηρία της χώρας». Υιοθετείτε αυτό το μανιχαϊστικό δίλημμα διαρκώς και δεν δικαιολογείται ένα τέτοιο δίλημμα.

Όμως θέλω να μιλήσω επί της ουσίας. Διότι και χθες και σήμερα δεν μπορέσαμε να γλυτώσουμε απ' αυτήν την επιχειρηματολογία, που ομολογουμένως εδώ και μήνες εκπορεύεται από τα επικοινωνιακά επιτελεία του Μεγάρου Μαξίμου, ότι δηλαδή η πολιτική σας επιλογή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και όλων των συνεπειών του μνημονίου εκπορεύεται από ένα πατριωτικό καθήκον.

Η συνεχής επίκληση και αναφορά αυτών των επιχειρημάτων επιτρέπτε μου να σας πω ότι φανερώνει τρία πράγματα.

Πρώτον, την αδυναμία στην οποία βρίσκεστε να πείσετε για τις πολιτικές σας επιλογές την κοινωνία, τους ψηφοφόρους, ακόμη και τα μέλη και τους οπαδούς του κόμματός σας.

Δεύτερον, ότι υιοθετείτε μία αντίληψη που εμπεριέχει ένα σαφώς ολοκληρωτικό υπονοούμενο, ότι δηλαδή σ' αυτό εδώ το Κοινοβούλιο και σ' αυτήν εδώ τη χώρα υπάρχουν κάποιοι οι οποίοι είναι πατριώτες και ζητούν τη σωτηρία της χώρας και κάποιοι άλλοι, οι οποίοι δεν είναι πατριώτες και ζητούν την κατακρήμνιση της χώρας.

Τρίτο και σημαντικότερο, κύριε Πρωθυπουργέ, είναι ότι κατά τη γνώμη μας υποκρύπτει μια βαθιά ιδεολογική μετάλλαξη που έχετε υποστεί ως κόμμα. Προσπαθήσατε να την κρύψετε προεκλογικά, υιοθετώντας πολλές φορές θέσεις, απόψεις, προτάσεις της Αριστεράς. Δεν το καταφέρατε, βεβαίως, με μεγάλη επάρκεια.

Ξεγελάσατε όμως τον ελληνικό λαό, πήρατε την ψήφο του και τώρα έρχεστε και υιοθετείτε ξανά το ίδιο επιχείρημα που είναι όμως βαθιά θάσσερικό. Θυμάστε τον ορισμό There is not alternative, ότι δεν υπάρχει εναλλακτική; Αυτό λέτε.

Και βεβαίως αφήστε μας όλους εμάς τους υπόλοιπους, που θεωρούμε ότι ακριβώς αυτή η πολιτική επιλογή είναι που μας οδηγεί στη χρεοκοπία, να έχουμε διαφορετική άποψη. Όχι μόνο δεν μας οδηγεί στη σωτηρία μια πολιτική επιλογή υιοθέτησης ενός μνημονίου που οδηγεί στην ύφεση, στην υπανάπτυξη και μας οδηγεί μέσα σε μια τόσο βαθιά ομηρία, αλλά αντιθέτως αυτή είναι η επιλογή που θα μας οδηγήσει στη χρεοκοπία.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Πρόεδρος της Βουλής κ. **ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΕΤΣΑΛΗΚΟΣ**)

Είπε και ο Υπουργός Εργασίας: Τι μήνυμα θα δίνουμε στην Ευρώπη, στην κοινή γνώμη της Ευρώπης, αν υιοθετούσαμε την πρόταση να πάμε σε δημοψήφισμα για ένα τόσο μεγάλο κοινωνικό θέμα; Το μήνυμα που θα στέλναμε θα ήταν ότι δεν είμαστε σοβαροί.

Κάνετε λάθος, κύριοι της Κυβέρνησης. Το μήνυμα που θα στέλναμε θα ήταν μήνυμα δημοκρατίας. Το μήνυμα που θα στέλναμε θα ήταν ότι η χώρα μας δεν είναι «Μπανανία». Το μήνυμα που θα στέλναμε είναι ότι σε αυτήν εδώ τη χώρα είναι ακόμα κυρίαρχος ο ελληνικός λαός.

Εξηγήστε μας, εν τωιαύτη περιπτώσει, γιατί η διάλυση των εργασιακών σχέσεων καθώς και η αύξηση των ορίων ηλικίας στις συντάξεις – η δεκαπενταετία που τρώνε στο κεφάλι γυναίκες που είναι να βγουν με ανήλικο παιδί στη σύνταξη κλείνοντας τα πενήντα χρόνια το 2013 και θα βγουν το 2028- γιατί όλα αυτά μας βοηθάνε να αποφύγουμε τη χρεοκοπία.

Κύριε Πρωθυπουργέ, σας άκουσα με μεγάλο ενδιαφέρον να θυμάστε την ομιλία σας το Μάιο του 2009 πάλι για τη νεολαία και

να λέτε πράγματα, τα οποία φαντάζουν, όταν τα ακούει κανείς σήμερα, ολίγον προφητικά, ότι η Νέα Δημοκρατία με την κακή της –πράγματι– διακυβέρνηση θα μας κληρονομήσει την κηδεμονία, ότι το επόμενο διάστημα θα είμαστε σε επιτήρηση και ότι θα είναι βαθιά η ύφεση.

Αλήθεια, αυτά τα λέγατε όντως το Μάιο του 2009. Τότε γιατί το Σεπτέμβριο του 2009, απευθυνόμενος στον ελληνικό λαό, δεν τα λέγατε αυτά, αλλά υποσχεθήκατε καλύτερες μέρες; Και πήρατε εντολή για να τις υλοποιήσετε και όχι για να οδηγήσετε την ελληνική κοινωνία στην κόλαση. Πρέπει να δώσετε μια απάντηση σε όλα αυτά.

Θέλω να αναφερθώ στο εξής και δεν θα μείνω πολύ στην ουσία. Ο κ. Λοβέρδος απ' αυτό εδώ το Βήμα καταφέρθηκε για άλλη μια φορά εναντίον μου με βαρύτατους χαρακτηρισμούς, γιατί εγώ δεν έκανα τίποτα άλλο από το να πω από αυτό εδώ το Βήμα ότι αντικειμενικά, ανεξαρτήτως προθέσεων, η παρουσία του σε μία εκδήλωση, η οποία υποστηριζόταν από ένα ιδιωτικό εκπαιδευτήριο, τα ΙΕΚ «ΕΥΝΗ» και η οποία...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Δεν υποστηριζόταν...

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Κύριε Λοβέρδο, αφήστε με να μιλήσω. Σας άκουσα με πολύ μεγάλο ενδιαφέρον και δεν καταδικάζω τις προθέσεις σας. Αναφέρομαι όμως αντικειμενικά σε δημοσίευμα. Εγώ δεν είμαι ντετέκτιβ ούτε ψάχνω να βρω. Υπήρξε ολοσέλιδο δημοσίευμα στην εφημερίδα «ΘΕΜΑ», το οποίο σας παρουσιάζει να ομιλείτε έχοντας πίσω ανάρτηση ΙΕΚ «ΕΥΝΗ».

Βεβαίως, έχετε ένα ακατάρριπτο επιχείρημα δικαιολογητικό, ότι σας κάλεσε η κ. Ράπτη. Αλλά πέραν αυτού, πρέπει κανείς να προσέχει πού πηγαίνει και θα σας πω γιατί.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Δεν ήταν χορηγός. Στη Γενική Γραμματεία...

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Αν εγώ μιλούσα και είχα από πίσω μου ταμπέλα Marfin Egnatia Bank, τι θα μου λέγατε; Εάν μπιτέ, σήμερα ακόμα –παρά τις διαψεύσεις που κάνατε, τις οποίες εγώ δεν τις είχα υπ' όψιν μου και δεν ήμουν υποχρεωμένος να τις έχω υπ' όψιν μου– στην ιστοσελίδα του συγκεκριμένου εκπαιδευτηρίου, θα δείτε τη φωτογραφία σας να φιγουράρει σε τέσσερις-πέντε διαφορετικές δημοσιεύσεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Κύριε Πρόεδρε, μου επιτρέπετε;

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Άρα, λοιπόν, κύριε Υπουργέ...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Μισό λεπτό επί της διαδικασίας, κύριε Τσίπρα.

Κύριε Υπουργέ, μόνο αν δεχθεί ο ομιλητής να κάνετε παρέμβαση, τότε μόνο μπορεί να γίνει αυτό.

Κύριε Τσίπρα, δέχεστε;

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Εν πάση περιπτώσει, θέλω να κλείσω αυτό το θέμα, λέγοντάς σας κάτι, το οποίο ανεξάρτητα από το συγκεκριμένο δημοσίευμα...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Κύριε Πρόεδρε, του ζητώ να μου το επιτρέψει.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Τι μου ζητάτε, κύριε Υπουργέ;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Μόνο αν δέχεται ο κ. Τσίπρας.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Μόλις ολοκληρώσω, ευχαρίστως να πάρετε το λόγο.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Μου επιτρέπετε τώρα;

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Ωραία, παρακαλώ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής

Ασφάλισης): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, η εκδήλωση έγινε με τον τρόπο που είπα στην τοποθέτησή μου, από μια μη κυβερνητική οργάνωση, της οποίας στέλεχος είναι η κ. Ράπτη. Έγινε στη Γενική Γραμματεία Τύπου και Πληροφοριών. Έγινε από αυτούς και όχι από κανέναν άλλο με χορηγία της Τραπεζής Κύπρου. Ήμουν ως δωρητής οργάνων σώματος, βάσει δήλωσης τελευταίας βουλήσεως, προσκεκλημένος.

Το δημοσίευμα ήταν αυτό που λέει ο κύριος Πρόεδρος –δεν έχω αντίρρηση– αλλά σας λέω, ότι σήμερα υπήρξε αντίστοιχη απάντηση του Υπουργού Εργασίας και ανακοίνωση στο site του Υπουργείου Εργασίας, στο Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων.

Είπα στην ομιλία μου, ότι ο Πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε, μέσω των συνεργατών του, να είναι ενήμερος και δεν είναι το Βήμα της Βουλής το Βήμα ώστε κάποιοι που κοιτά κάτι σε μια εφημερίδα να το λέει, χωρίς να το διασταυρώνει.

Ξέρετε πόσα δημοσιεύματα υπάρχουν για εσάς, κύριε Τσίπρα; Είναι τώρα λογικό κάποιος να αναφέρεται σε αυτά, χωρίς να έχει κάνει διασταύρωση, απευθυνόμενος σε στέλεχος του Κοινοβουλίου ή σε πολιτικό Αρχηγό; Πρέπει να προσέχει καθένας τι λέει. Και επειδή επί όλων αυτών των θεμάτων υπήρχαν ανακοινώσεις δικές μου, της συγκεκριμένης οργάνωσης, της κ. Ράπτη, όλα αυτά αναρτημένα στο διαδίκτυο, στο Αθηναϊκό Πρακτορείο, είστε αδικαιολόγητος! Ε, δεχθείτε το.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Ήταν, λοιπόν, μια εκδήλωση της κ. Ράπτη που σας προσεκάλεσε και πήγατε ως δωρητής οργάνων σώματος.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Ακριβώς.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Κύριε Υπουργέ, το αν είμαι αδικαιολόγητος ή όχι ας το κρίνει ο κόσμος που μας παρακολουθεί.

Και εγώ είμαι δωρητής οργάνων...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης): Χαίρομαι πολύ τότε.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Δεν είχα την τιμή να με προσκαλέσει η κ. Ράπτη, σας λέω όμως ότι ανεξαρτήτως των προθέσεών σας...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Προσέξτε, όπως το θέτετε, κύριε Τσίπρα, την επόμενη φορά θα σας καλέσει!

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): ...αντικειμενικά παρουσιάζεστε σαν να οπονομάρετε ιδιωτικά εκπαιδευτήρια –ανεξαρτήτως, επαναλαμβάνω, των προθέσεών σας.

Θέλω, όμως, να επισημάνω –και δεν σας ξαναδίνω το λόγο για να με διακόψετε, αφήστε με να ολοκληρώσω– το εξής: Από αυτό εδώ το Βήμα για πολλοστή φορά καταφευθήκατε με επιθετικούς και σκαιότατους χαρακτηρισμούς εναντίον μου με τη λέξη «ντροπή».

Θέλω να σας πω, κύριε Υπουργέ, ότι ειδικά εσείς μετά από όλα όσα έγιναν το προηγούμενο διάστημα δεν είστε σε θέση να απευθύνεστε στην Αριστερά με αυτόν τον χαρακτηρισμό. Διότι η λέξη «ντροπή» απουσιάζει, καθώς φαίνεται, από τη δική σας συμπεριφορά όλο το προηγούμενο διάστημα. Δεν θέλω όμως να μακρηγορήσω και να αναφερθώ σε αυτό.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ)

Κύριε Πρόεδρε, δώστε μου όμως το χρόνο που έχω χάσει.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Βεβαίως, κύριε Τσίπρα. Θα έχετε το χρόνο που δικαιούστε, με τις διακοπές που έγιναν από τον κ. Λοβέρδο.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Θέλω να έρθω σε ένα σημαντικό, κατά τη γνώμη μου, θέμα, σε ένα σημαντικό θέμα, στο οποίο αναφέρθηκε –δεν είχα σκοπό να υπεισέλθω ξανά σε αυτό– ο Πρόεδρος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και αφορά στη δανειακή σύμβαση.

Σας θυμίζω ότι πριν από καιρό σε επίκαιρη ερώτησή μου στον

Πρωθυπουργό αναφέρθηκα όχι γενικά και αόριστα σε δημοσιεύματα, αλλά στη δημοσιευμένη δανειακή σύμβαση, άρθρο της οποίας –δεν θυμάμαι τον ακριβή αριθμό τώρα- αναφέρει ρητώς και κατηγορηματικώς ότι ο δανειολήπτης επιβαρύνεται με έξοδα επιβάρυνσης στην τριετία ίσα με πενήντα μονάδες βάσης.

Για όσους γνωρίζουν, πενήντα μονάδες βάσης είναι 0,5% και στα 80 δισεκατομμύρια που δανειζόμαστε από τις χώρες της ευρωζώνης, το 0,5% είναι 400 εκατομμύρια ευρώ. Είναι λίγα; Είναι λίγα 400 εκατομμύρια ευρώ; Είναι περίπου όσα θα διεκδικήσει να μαζέψει το οικονομικό επιτελείο της Κυβέρνησης από την περικοπή των επιδομάτων των δημοσίων υπαλλήλων. Και αυτό για να αναφερθώ στο πόσο υποτελής είναι τελικά αυτή η σύμβαση, την οποία υπογράψαμε.

Δεν πήραμε βεβαίως απάντηση. Ζητήσαμε, όμως, να υπάρξει μια πληρέστερη και ουσιαστική ενημέρωση για το ποια ήταν τα δικηγορικά γραφεία, τα οποία μεσολάβησαν για την εκπόνηση αυτής της δανειακής σύμβασης της Ελλάδας με κράτη της Ευρωζώνης.

Δεν είμαστε –επαναλαμβάνω- ούτε ντετέκτιβ ούτε θέλουμε να παίξουμε ρόλο που δεν μας αξίζει. Όμως, θέλουμε να υπάρχει πλήρης διαφάνεια και ενημέρωση.

Και όντως, υπήρξε –μετά από ολιγοήμερη καθυστέρηση, ομολογώ- μια απάντηση από τον Υπουργό των Οικονομικών.

Σε αυτήν την απάντηση, λοιπόν, αναγράφεται ρητώς και κατηγορηματικώς ότι, μετά από υπόδειξη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, υπήρξε παραπομπή σ' ένα συγκεκριμένο δικηγορικό γραφείο που εδρεύει στο Λονδίνο...

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Καταθέστε το.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Θα το καταθέσω. Βεβαίως, είναι δημόσια απάντηση.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Καταθέστε το.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Θα το καταθέσω. Προφανώς.

Υπήρξε, λοιπόν, παραπομπή στο συγκεκριμένο δικηγορικό γραφείο του Λονδίνου. Και μάλιστα, λέει: «Με απόφαση του Προέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους». Και μάλιστα, λέει στο σημείο 4 της απάντησης της αίτησης κατάθεσης εγγράφων ότι «η παροχή των υπηρεσιών του δικηγορικού γραφείου του Λονδίνου ολοκληρώθηκε με την υπογραφή της Σύμβασης Δανειακής Διευκόλυνσης που είχε αποστείλει τιμολόγιο στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Δεν υπήρξε αίτηση κατάθεσης εγγράφων...

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Γιατί, κύριε Πρόεδρε;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: ...αλλά απευθείας συνεννόηση αυθημερόν του Βουλευτή με τον Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Δεν έχετε καταλάβει τι λέω. Δική μας αίτηση ήταν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Προφανέστατα.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Κύριε Πρόεδρε, μη με διακόπτετε.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Σας παρακολουθώ μια χαρά.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Νομίζω ότι δεν καταλάβατε τι σας λέω.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Πολύ καλά καταλαβαίνω.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Λέω ότι εμείς ζητήσαμε να κατατεθούν τα έγγραφα και ρωτήσαμε –υπογεγραμμένη ερώτηση, θα την καταθέσουμε και αυτή στα Πρακτικά, αν θέλετε, τεσσάρων Βουλευτών της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ- και ζητήσαμε να μάθουμε.

Δεν ζητάμε κάτι παράλογο. Δεν έχουμε ούτε κάνουμε δίκη προθέσεων. Ζητάμε να μάθουμε πού πηγαίνουν αυτά τα χρή-

ματα. Θεωρούμε ότι είναι σκανδαλωδώς, ιλιγγιωδώς υψηλό το ποσό και το τίμημα που θα καταβάλει ο ελληνικός λαός γι' αυτή τη δανειακή σύμβαση. Πέραν της δανειακής διευκόλυνσης, θα πληρώσουμε 0,5% σε λειτουργικά έξοδα, σε έξοδα γραφείων; Ζητάμε να έχουμε μια απάντηση.

Εδώ, λοιπόν, η απάντηση είναι ότι το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους υπέδειξε και ότι υπάρχει τιμολόγιο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Αυτό είναι απαράδεκτο και πρωτοφανές.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Και έρχεται ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και μας λέει –γραπτώς, βεβαίως, έχει καταθέσει στα Πρακτικά- ότι δεν υπήρξε καμία ανάμειξη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Εν πάση περιπτώσει, επειδή οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου δεν είναι εδώ για να κάνουν τους ντετέκτιβ και τα γραφεία τα δημοσιογραφικά τα οποία θα ψάχνουν, θέλουμε μία απάντηση. Θέλουμε μία απάντηση για το αν, κατ'αρχάς, θεωρείτε ότι αυτό το ποσό είναι λογικό ποσό –διότι μας είπατε την προηγούμενη φορά ότι είναι μία απλή σύμβαση, όπως όλες οι συμβάσεις- αν αυτό το ποσό το θεωρείτε δικαιολογημένο και δεύτερον, πού πηγαίνουν αυτά τα χρήματα.

Καταθέτω και την απάντηση στην ερώτηση και στο αίτημα κατάθεσης εγγράφων, κύριοι.

(Στο σημείο αυτό ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Αλέξιος Τσίπρας καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλινκος): Ο Πρωθυπουργός κ. Γιώργος Παπανδρέου έχει το λόγο για την τριτολογία του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, προφανώς, έχουμε φύγει από τη συγκεκριμένη συζήτηση, αλλά θα απαντήσω στα θέματα τα οποία θέσατε, ξεκινώντας όμως από αυτό το οποίο είπε η κυρία Παπαρήγα, για τον ανταγωνισμό μισθών μιλήσατε για την Ινδία. Πράγματι, είναι ένα μεγάλο θέμα διεθνώς και οι προοδευτικές δυνάμεις, και εμείς, ως σοσιαλιστικό κόμμα, η Σοσιαλιστική Διεθνής, έχουμε θέσει επανειλημμένα το ζήτημα ότι, για την ανταγωνιστικότητα των χωρών, το πρόβλημα δεν είναι η κοινωνική πρόνοια, αλλά είναι σε μεγάλο βαθμό, η ανισότητα που υπάρχει στις διεθνείς αγορές, όπου βεβαίως παρατηρείται υπερεκμετάλλευση, είτε ανηλίκων, είτε και άλλων, με μικρούς μισθούς, με έλλειψη συλλογικών διαπραγματεύσεων και συστημάτων πρόνοιας. Κι αυτό βεβαίως μειώνει πολύ το κόστος και χτυπάει την ανταγωνιστικότητα των χωρών που έχουν κατακτήσει συστήματα πρόνοιας, καλύτερες αμοιβές και επίπεδο ζωής.

Άρα, λοιπόν, να πιστεύουμε ότι ένα μέρος της λύσης είναι πράγματι να καλύτερευουν οι συνθήκες εργασίας, οι μισθοί και το επίπεδο ζωής των αναπτυσσόμενων χωρών. Να χτυπήσουμε τη φτώχεια στην Αφρική, στην Ασία, στη Λατινική Αμερική. Είναι κάτι που θα βοηθήσει και εμάς, τον Έλληνα εργαζόμενο, τον Ευρωπαίο εργαζόμενο. Στο μέτρο όμως που αυτό δεν είναι άμεσο μπροστά μας, αν και υπάρχουν κινήματα ακόμα και σε ασιατικές χώρες, όπως βλέπετε όπου οργανώνονται οι εργαζόμενοι, εμείς πρέπει να προστατεύσουμε το επίπεδο ζωής μας, με άλλους τρόπους.

Και ο τρόπος δεν είναι να έχουμε απλώς μία γενικόλογη προστασία. Η προστασία σημαίνει, το ελληνικό κράτος, η ελληνική Κυβέρνηση, οι παραγωγικές δυνάμεις του τόπου να επενδύσουν στην αξία, να επενδύσουν σε μία άλλη ανάπτυξη, που είναι ανταγωνιστική, που έχει υπεραξία, επειδή επενδύεται στην παιδεία, στην καινοτομία, στον άνθρωπο, σε προϊόντα, τα οποία μπορούν να βρουν αγορές διεθνώς.

Αυτό δεν έγινε τα τελευταία χρόνια. Δεν είμαστε ανταγωνιστική χώρα. Και όσο δεν είμαστε ανταγωνιστική χώρα, θα υπάρχει πίεση για μείωση μισθών και άλλων κοινωνικών κεκτημένων.

Γι' αυτό, είναι πολύ σημαντική η αλλαγή του προτύπου ανάπτυξης που προωθούμε, που προωθεί το ΠΑΣΟΚ, προς την πράσινη ανάπτυξη, που δεν είναι τίποτε άλλο, από το να πούμε ότι η

λέξη «Ελλάδα», η λέξη «ελληνικό», θα σημαίνει αξία, αξία παντού. Είτε είναι τουρισμός, είτε είναι αγροτική παραγωγή, είτε είναι υπηρεσίες, είτε είναι ο ναυτιλιακός μας κλάδος.

Δεύτερον, η πληροφορία -πολύ σωστά, συμφωνώ μαζί σας- δεν είναι γνώση. Το πρόβλημα δεν είναι το κομπιούτερ. Το πρόβλημα είναι ότι σήμερα το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, ως έχει, έτσι όπως διδάσκονται σήμερα τα μαθήματα, ουσιαστικά, εναποθηκεύει απλώς πληροφορίες. Δεν προωθεί την κριτική σκέψη. Δεν θέλουμε σήμερα τον νέο, απλώς, αποθήκη πληροφοριών. Διότι την αποθήκη των πληροφοριών, την έχει δίπλα του. Στο κομπιούτερ, στο σκληρό δίσκο, στο διαδίκτυο, έχει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες.

Αυτό που χρειάζεται είναι να μπορεί να επεξεργαστεί την πληροφορία, κυρία Παπαρήγα. Και αυτό σημαίνει να μπορεί να έχει κριτική σκέψη, να μπορεί να έχει αναλυτική, συνθετική σκέψη και να λειτουργήσει συλλογικά. Αυτό σημαίνει ένα άλλο, διαφορετικό σχολείο. Η πληροφορική, το κομπιούτερ, φέρνει επανάσταση, επειδή δίνει άλλες δυνατότητες, ενώ παλιά, πράγματι, έπρεπε μόνο το σχολείο να του δώσει πέντε πληροφορίες. Αυτές δεν χρειάζεται να τις δίνει το σχολείο. Τις ξέρει, τις βρίσκει. Αυτό που χρειάζεται είναι να χτίζουμε χαρακτήρες...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικό το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Πρωθυπουργού)

Θα μου δώσετε χρόνο, γιατί πολλά ήταν τα θέματα, κύριε Πρόεδρε. Χρειάζονται απάντηση.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Βεβαίως, θα έχετε το χρόνο, κύριε Πρωθυπουργέ. Ούτως ή άλλως, δεν έχει λήξει ο χρόνος σας ακόμα. Χτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών): Διότι σήμερα ο νέος έχει μια πληθώρα πληροφοριών, τις οποίες μπορεί να αξιοποιήσει, αλλά θα πρέπει να ξέρει και να τις αξιολογεί. Θέλει το χαρακτήρα, θέλει τη γνώση εκείνη, ώστε να μπορεί να επεξεργαστεί και να αξιοποιήσει αυτές τις πληροφορίες. Στη ζωή του, στην παραγωγή του, στην πρωτοβουλία του, στη γειτονιά του, να μπορεί να αντιμετωπίζει τις νέες και σημαντικές συνθήκες και προκλήσεις:

Αλλαγή στο περιβάλλον, πολυπολιτιστικό πεδίο στη γειτονιά του, στο σχολείο, στη ζωή του, στην εργασία. Να μπορεί να αντιμετωπίζει ένα άλλο περιβάλλον πληροφορικής. Χρειάζεται λοιπόν αυτά τα εργαλεία. Αυτό σημαίνει ένα διαφορετικό σχολείο.

Και θα περίμενα, ακριβώς για να μπορούμε να κάνουμε αυτό το σχολείο, να συμφωνήσετε στην έννοια της αξιολόγησης, ως βασικό στοιχείο της αναγκαίας εξέλιξης, αλλά και της δυνατότητας, το κράτος, το δημόσιο, κυρία Παπαρήγα -όχι ο ιδιώτης, το δημόσιο- να μπορεί να παρέμβει θετικά για το δημόσιο σχολείο, για το δημόσιο πανεπιστήμιο, για το δημόσιο ΤΕΙ.

Γιατί στερείτε εργαλεία από το κράτος και το δημόσιο; Εσείς, το Κομμουνιστικό Κόμμα θέλετε να στερήσετε τα βασικά εργαλεία, για να στηρίξουμε το δημόσιο πανεπιστήμιο και τη δημόσια παιδεία.

Εσείς, αφήνετε την αγορά ανεξέλεγκτη. Διότι, όταν εσείς λέτε «όχι στην αξιολόγηση από το κράτος και το δημόσιο», ποιος αξιολογεί; Ο μόνος που αξιολογεί είναι η αγορά, κυρία Παπαρήγα. Αυτό θέλετε; Διότι εκεί πάμε.

Κύριε Σαμαρά, δεν είμαστε εμείς εναντίον της ψήφου του αποδήμου. Και μην το ξαναπείτε. Εμείς το φέραμε πρώτοι στη δημοσιότητα, στην επικαιρότητα, ως πολιτική απόφασή μας. Διαφωνούμε για το πώς πρέπει να είναι το σύστημα.

Πολύ απλά. Συμφωνήστε, για να συμφωνήσουμε για το ποιο είναι το σύστημα, και βεβαίως, θα το προχωρήσουμε. Αλλά έχουμε διαφορετικές αντιλήψεις. Εσείς θέλατε να κομματικοποιήσετε, με τη δική σας πρόταση και το τελευταίο χωριό και γειτονιά, όπου βρισκόταν ένας Έλληνας του Απόδημου Ελληνισμού. Να ασχολείται με τη μικροκομματική πολιτική, και ο κάθε υποψήφιος Βουλευτής να τρέχει από χωριό σε χωριό, από πόλη σε πόλη ανά τον κόσμο, για να κομματικοποιεί ένα χώρο, που δεν πρέπει να κομματικοποιηθεί.

Εμείς έχουμε μια άλλη πρόταση: Να υπάρχουν Βουλευτές που θα εκλέγονται από τον απόδημο, ως εκπρόσωποι του απόδημου και, με αυτό τον τρόπο, να συμμετέχει ο απόδημος ελληνισμός, και ουσιαστικά στη Βουλή. Να καθίσουμε λοιπόν, και να βρούμε

τη λύση. Όπως και για το καινούργιο εκλογικό σύστημα, επίσης, προκειμένου να βρούμε κοινές προτάσεις.

Άρα, λοιπόν, μη μας ξαναπείτε ξανά ότι εμείς δεν θέλουμε την ψήφο του αποδήμου. Εμείς θέλουμε την ψήφο του αποδήμου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ (Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας): Επικρατείας είχαμε βάλει. Όχι σταυρό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών): Δεύτερον, εμείς είμαστε υπερήφανοι γιατί δώσαμε δικαιώματα στο μετανάστη. Πρώτα απ' όλα, το δικαίωμα σε εκείνο το μετανάστη και ιδιαίτερα στη δεύτερη γενιά, να μπορεί να πει ότι είναι Έλληνας πολίτης. Είμαστε υπερήφανοι γι' αυτό. Να μπορεί να ενσωματωθεί, να ενταχθεί ομαλά στην ελληνική κοινωνία.

Χαιρόμαστε επίσης, γιατί περάσαμε -και υπήρξαν και άλλα κόμματα που συμφώνησαν- να μπορεί να ψηφίζει ο νόμιμος εργαζόμενος μετανάστης στις δημοτικές εκλογές. Να έχει φωνή. Είναι μέρος της κοινωνίας, είναι μέρος της παραγωγής. Είναι βασικός ιστός της προσπάθειας και της ανάκαμψης της οικονομίας. Εμείς λοιπόν τον θέλουμε στο περιθώριο; Ή τον θέλουμε να έχει φωνή; Και νομίζετε ότι, στο περιθώριο, θα βελτιωθούν οι συνθήκες στις γειτονιές; Θα βελτιωθεί η αντίληψη απέναντι στο μετανάστη ή του μετανάστη απέναντι στον Έλληνα; Ότι θα υπάρξει κοινωνική συνοχή, ότι δεν θα υπάρξουν περισσότερα φαινόμενα ρατσισμού ή μεγαλύτερη εγκληματικότητα; Όταν υπάρχει η αίσθηση ότι είναι μέρος της κοινωνίας, γίνεται νοικοκύρης. Και αυτό αφορά στη μεγάλη πλειοψηφία όλων των μεταναστών. Και το λέμε, το ξέρουμε εμείς, οι Έλληνες, που έχουμε κάνει μετανάστες. Και ξέρουμε τι σημαίνει να είσαι παράνομος, πρόσφυγας, ή μετανάστης, και τι σημαίνει να σε σέβεται η πολιτεία, να σου δίνει δυνατότητες και να σου λέει «βοήθα, έλα για να συμβάλεις και εσύ».

Και το είδαμε όταν, πράγματι, νομιμοποιήσαμε μετανάστες - το πρώτο μεγάλο κύμα- πόσο έπεσε η εγκληματικότητα, διότι δεν είχε κανένα λόγο να βρίσκεται στην παρανομία ο μετανάστης. Δεν το θέλει. Θέλει να φτιάξει την οικογένειά του. Θέλει να είναι νοικοκύρης. Άρα, λοιπόν, αυτό που κάνουμε είναι σημαντικό για την κοινωνική συνοχή για την ευημερία του τόπου.

Βέβαια, δεν μου απαντήσατε για την «ΑΓΡΟΓΗ». Μιλήσατε γενικόλογα για πρότυπα, για αξίες, για τη διαφορά με το ΠΑΣΟΚ. Ευτυχώς υπάρχει αυτή η διαφορά, διότι εμείς αλλάξαμε, αυτό το οποίο εσείς δεν τολμήσατε και επαναφέρατε σε όλη του τη δόξα, αυτήν την πελατειακή λογική της ψηφοθηρίας, της εξαγοράς συνειδήσεων, της διαφθοράς συνειδήσεων ουσιαστικά με χρήματα του ελληνικού λαού, που δεν σας ανήκουν.

Εκεί πήγαν τα χρήματα, κύριε Σαμαρά. Εκεί πήγαν. Στο πελατειακό κράτος, στη διαφθορά, στο βόλεμα των ισχυρών και των ειδικών συμφερόντων. Αυτά είναι που πληρώνει σήμερα ο ελληνικός λαός. Και αν βέβαια δεν θέλατε να καταδικάσετε αυτό και απλά σιωπήσατε για να καλύψετε την ενοχή σας, το ερμηνεύω ως μικροκομματική ατολμία. Αν το κάνετε, επειδή πιστεύετε ότι αυτό το σύστημα του πλιάτσικου, του ρουσφετιού, της δήθεν εξυπηρέτησης των πολιτών που οδήγησε στην εύνοια ορισμένων είναι ένα σύστημα βιώσιμο, αν ακόμα το πιστεύετε αυτό τότε απλά βρίσκατε σε μία άλλη εποχή.

Κύριε Σαμαρά, σας ξεπερνούν τα γεγονότα. Δεν πήρατε καν το λόγο στη Βουλή, για να μιλήσετε για το ασφαλιστικό, ένα κορυφαίο θέμα που απασχολεί την ελληνική κοινωνία, το κάθε σπίτι. Δεν συμμετείχατε καν στο διάλογο. Ίσως και εδώ, η αποχή σας να απορρέει από ένα αίσθημα ενοχής, για το γεγονός ότι καταψηφίσατε τη μεγάλη αλλαγή για ένα βιώσιμο και δίκαιο ασφαλιστικό.

Και ίσως αυτό, να είναι και παρήγορο. Διότι, τι να πείτε, κύριοι της Νέας Δημοκρατίας, στους νέους της χώρας που, τα τελευταία χρόνια ένιωσαν όσο ποτέ άλλοτε, απογοητευμένοι από την ίδια τους τη χώρα; Μην ξεχνάτε το σημείο εκκίνησης της δικής σας θητείας, το 2004. Η Ελλάδα του 2004 ποια ήταν; Ποια ήταν η αίσθηση των νέων της προσφοράς, της περηφάνιας, της σιγουριάς, της προοπτικής, για την οποία μιλάτε σήμερα; Τότε είχαν προοπτική, τότε είχαν ελπίδα, τότε είχαν περηφάνια για την Ελλάδα. Πού πήγε πεντέμισι χρόνια, κύριε Σαμαρά, κύριοι της Νέας Δημοκρατίας; Πώς την καταντήσατε έτσι;

Και μετά, μας λέτε για τους χειρισμούς, τους αναγκαίους χειρισμούς της Κυβέρνησης, αυτής της Κυβέρνησης που έβγαλε τη χώρα από την κρίση στην πιο δύσκολη στιγμή των τελευταίων δεκαετιών της Μεταπολίτευσης.

Εμείς θα ξανακάνουμε τη χώρα και τους νέους περήφανους. Να πιστέψουν ξανά ότι ο αγώνας τους, η ζωή τους, η χώρα τους αξίζουν. Ότι μπορούν δημιουργικά να πάρουν τις τύχες στα χέρια τους, χωρίς κηδεμονίες και επιτηρήσεις -που πρώτοι εμείς καταγγείλαμε, εδώ, σ' αυτήν την Αίθουσα, και μας λέγατε, μη λέτε τη λέξη «κηδεμονία»!

Εμείς το καταγγείλαμε. Και, φυσικά, αν και δεν θα μπορούσατε εσείς, τουλάχιστον θα περιμέναμε να συμβάλετε, να βοηθήσετε, για να φύγουμε από αυτήν την επιτήρηση το γρηγορότερο. Ναι, με αναπτυξιακούς στόχους, και κάνουμε μεγάλη προσπάθεια για την ανάπτυξη! Γυρίζω, όπως είπα και ο κ. Καρατζαφέρης, ανά τον κόσμο, για να φέρουμε επενδύσεις, κάτι που δεν έγινε με την προηγούμενη Κυβέρνηση. Θα τα καταφέρουμε;

Πιστεύω ναι, αλλά δεν είναι εύκολο. Θα το προσπαθήσουμε και θα το παλέψουμε, διότι βεβαίως πρέπει να δείξουμε και την αξιοπιστία μας και αυτό κάνουμε. Γι' αυτό είναι σημαντικό και το ότι παίρνουμε αποφάσεις και δείχνουμε ότι ο ελληνικός λαός, παρά τις δυσκολίες, ναι, κάνει θυσίες, πονάει, αλλά δείχνουμε σε όλον τον κόσμο ότι η Ελλάδα είναι έτοιμη να αλλάξει, να γυρίσει σελίδα, να εξαφανίσουμε και ελλείμματα και χρέη.

Τώρα, βεβαίως, σε ό,τι αφορά τις προτάσεις σας, επειδή με ρωτήσατε, εντάξει καλές είναι, καλά είναι τα σχεδιαγράμματα, καλές είναι οι πολύχρωμες παρουσιάσεις, αλλά πώς θα εξασφαλίσουν τα χρέη; Όχι με τις παρουσιάσεις αυτές. Σίγουρα όχι με τον τρόπο με τον οποίο κυβερνήσατε τα τελευταία χρόνια. Σίγουρα όχι με ψευδεπίγραφες ελπίδες. Χρειάζεται πραγματική ελπίδα και δύσκολες αποφάσεις.

Βέβαια, προτείνετε -και δεν έχω αντίρρηση- δραστική μείωση της γραφειοκρατίας, καθιέρωση και αυστηρή τήρηση δημοσιονομικών κανόνων -δικά σας είναι αυτά, τα είπατε στη συνέντευξή σας- αναδιάρθρωση του ΟΣΕ, ηλεκτρονική συναγορά, απελευθέρωση κλειστών επαγγελματιών, εξόφληση οφειλών του δημοσίου με διάθεση κρατικών ομολόγων, προώθηση επενδυτικού νόμου. Μας βρίσκουν σύμφωνους και περιμένουμε τη στήριξή σας και στην πράξη, γιατί δυστυχώς, είναι αυτά ακριβώς που δεν κάνατε εσείς τα τελευταία χρόνια.

Αυτά αποτελούν άλλωστε και δεσμεύσεις μας, στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού μηχανισμού στήριξης. Και χαίρομαι που, παρά τις διαφορετικές σας κουβέντες, θεωρείτε ότι είναι σημαντικές αυτές οι αλλαγές, παρ' ό,τι μιλάτε συνέχεια για «απαλλαγή από το μνημόνιο». Όπως καταλαβαίνετε, λοιπόν, η απαλλαγή από το μνημόνιο σημαίνει να κάνουμε μεγάλες αλλαγές και να πάμε το γρηγορότερο σε μία άλλη αναπτυξιακή αντίληψη.

Μιλήσατε για το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους. Αυτό που πέρασε από το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, και όντως το ισχυριστήκαμε και το ανακοινώσαμε είναι η δανειακή σύμβαση.

Σας την καταθέτω. Οπότε, μην μεπρεδείτε διαφορετικά πράγματα για λόγους εντυπωσιασμού.

(Στο σημείο αυτό ο Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών κ. Γεώργιος Παπανδρέου καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα σύμβαση, η οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Σε ό,τι αφορά αυτά που είπε ο κ. Τσίπρας, δεν σας κατάλαβα ακριβώς τι εννοείτε, αλλά προφανώς και εσείς θέλετε να τα μεπρεδέτε, για να δημιουργείτε εντυπώσεις στον ελληνικό λαό. Αυτό το 0,5% του κόστους του δανεισμού είναι μέρος της υποχρέωσής που έχουμε απέναντι στους εταίρους μας αυτοί θα πάρουν τα χρήματα, κανένα δικηγορικό γραφείο, αυτά είναι μέρος της δανειακής μας υποχρέωσης. Μπορείτε να πείτε ότι, θα ήταν καλύτερα να ήταν ακόμα μικρότερο, θα συμφωνούσα μαζί σας. Είναι όμως μέρος αυτής της σύμβασης, μέσα από τη διαπραγμάτευση που κάναμε. Είναι μέρος αυτού του τόκου που δίνουμε, γυρίζοντας πίσω τα δάνεια ουσιαστικά.

Εσείς άλλα είπατε όμως. Άλλα είπατε στην ερώτηση που μου

είχατε κάνει, ότι δώσαμε 400 εκατομμύρια -νομίζω ότι αυτά ήταν τα λόγια σας- σε δικηγόρους. Όχι, κύριε Τσίπρα! Να μην το ξαναλέτε αυτό! Δώσαμε σε δικηγόρους 80.000 ευρώ. Λοιπόν, να μην δημιουργείτε εντυπώσεις στον ελληνικό λαό!

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Κοιτάξετε τα Πρακτικά! Δεν είπα τέτοιο πράγμα! Σας ρώτησα και δεν απαντήσατε!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών): Κύριε Καρατζαφέρη, μπορεί σε διάφορα πράγματα να συμφωνώ μ' αυτά που λέτε, αλλά διαφωνώ πλήρως σ' αυτήν την αντίληψη που έχετε για μία σημαντική και πολύτιμη συνεργασία. Δεν είναι θέμα της κ. Δραγώνα, είναι θέμα διαφορετικών αντιλήψεων και πολιτικών σ' αυτό το θέμα.

Το ερώτημα είναι πολύ απλό: Ποια είναι η πολιτική μας απέναντι στη μειονότητα; Θέλουμε τη μειονότητα απέναντί μας; Θέλουμε να αισθάνεται ξένο σώμα στη χώρα μας; Θέλουμε να αισθάνεται φοβισμένη και ανασφαλής η μειονότητα μέσα στη χώρα, ενώ είναι και υπήκοοι, είναι Έλληνες πολίτες;

Θέλουμε να βλέπει κάθε κίνηση μας με καχυποψία; Τότε είναι που, αγαπητοί συνάδελφοι του ΛΑΟΣ, θα ψάξουν για προστασία αλλού. Τότε είναι που θα ψάξουν εκτός συνόρων, τότε είναι που θα μπορέσει ο κάθε εθνικιστής, η κάθε εθνικιστική φωνή της άλλης πλευράς, της απέναντι πλευράς, να εκμεταλλευτεί το φόβο και τον πόνο τους.

Εμείς έχουμε μια άλλη αντίληψη. Εμείς λέμε, είμαστε εδώ, η ελληνική πολιτεία είναι εδώ. Προστατεύουμε κάθε πολίτη, -όποιας καταγωγής εθνικότητας ή θρησκευτικής βρίσκεται στη χώρα μας, και εγγυόμαστε, ως κράτος δικαίου, ισονομία και ισοπολιτεία, διασφαλίζοντας τα δημοκρατικά δικαιώματα κάθε πολίτη, και, βεβαίως και της μειονότητας και γι' αυτό, δεν χρειάζεται κανένας άλλος, κανένας άλλος προστάτης από οπουδήποτε αλλού!

Αυτή η πολιτική διασφαλίζει και την κοινωνική συνοχή. Διασφαλίζει και την αποφυγή κάθε περιπέτειας και αυτήν την πολιτική υπηρέτησε και υπηρετεί, πολύ αποτελεσματικά- η κ. Δραγώνα.

Τέλος, κύριε Τσίπρα, δεν διαχωρίζω σε πατριώτες ή μη πατριώτες. Διαχωρίζω όμως σε εκείνους που αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους απέναντι στην ιστορία, και, σε εκείνους, που με περίσσιο λαϊκισμό, αδυνατούν να αρθρώσουν εναλλακτικό λόγο. Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάνλικος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κηρύσσεται περαιωμένη η προ ημερησίας διατάξεως συζήτηση, η οποία διεξήχθη σύμφωνα με το άρθρο 143 του Κανονισμού της Βουλής, με πρωτοβουλία της Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αλέκας Παπαρήγα, σε επίπεδο Αρχηγών Κομμάτων, με θέμα τις αλλαγές που πλήττουν τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα των νέων, το δικαίωμα στη μόρφωση, στον πολιτισμό, στον αθλητισμό και στον ελεύθερο χρόνο τους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχουν διανεμηθεί τα Πρακτικά των συνεδριάσεων της Τετάρτης 16 Ιουνίου 2010, της Παρασκευής 18 Ιουνίου 2010 και της Δευτέρας 21 Ιουνίου 2010 και ερωτάται το Σώμα αν τα επικυρώνει.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάνλικος): Συνεπώς τα Πρακτικά της Τετάρτης 16 Ιουνίου 2010, της Παρασκευής 18 Ιουνίου 2010 και της Δευτέρας 21 Ιουνίου 2010 επικυρώθηκαν.

Ερωτάται το Σώμα: Δέχεσθε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 15.22' λύεται η συνεδρίαση για τη Δευτέρα 12 Ιουλίου 2010 και ώρα 18.00' με αντικείμενο εργασιών του Σώματος: α) συζήτηση επικαιρών ερωτήσεων και β) νομοθετική εργασία, σύμφωνα με την ημερήσια διάταξη που θα διανεμηθεί.